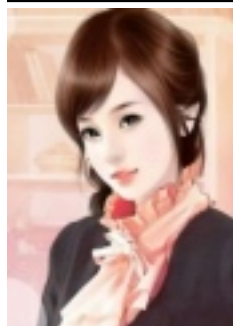

Cướp Đi!! Cho Cướp Đây!

Contents

Cướp Đi!! Cho Cướp Đây!	1
1. Chương 1 : Đưa Tiền Đây!!	1
2. Chương 2 : Con Không Chuyển Trường Đây!!!	3
3. Chương 3 : Chết!! Cơm Kìa!! Chạy Mau!!	6
4. Chương 4.1	10
5. Chương 4.2	14
6. Chương 5 : Cơn Thịnh Nộ Đáng Yêu.	18
7. Chương 5.2	23
8. Chương 5.3	27
9. Chương 6 : Bắt Cóc	33
10. Chương 6.2	38
11. Chương 6.3	42
12. Chương 7 : Lời Tổ Tình Của Tiên Nữ Rừng Phong!	45
13. Chương 8 : Đối Đầu Với Phản Đối!	57
14. Chương 8 - End	63

Cướp Đi!! Cho Cướp Đây!

Giới thiệu

Sẽ làm gì nếu như 1 “đại ca” bị 1 cô thiên kim tiểu thư cầm gậy sắt dí vào mặt, giọng nói đầy hình s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuop-di-cho-cuop-day>

1. Chương 1 : Đưa Tiền Đây!!

“Đại ca, đại tỷ khi nào mới đi du học về vậy? Bọn em thật mong gặp Đại tỷ, chắc hẳn phải là tuyệt sắc giai nhân!!”

1 nhóm nam sinh ngồi vắt vẻo trên lan can sân thượng, phì phèo thuốc lá, Triệu Vũ thì nằm trên sân thượng, nhìn lên bầu trời trong xanh:

“Tao biết thế nào được, khốn kiếp, bảo sắp về, sắp về là bao giờ. Thôi, tao đi chơi đây, tí “lão” có hỏi, thì bảo tao xuống phòng y tế!!”

Triệu Vũ đập tàn thuốc, phóng vèo xuống cầu thang, để lại bọn đàn em đang í ới trên sân thượng đòi theo....

Cùng lúc đó, tại trường nữ sinh Phương Nam:

“Linh Hy, em chuyển trường thì thật là đáng tiếc!!” (Trời ơi ông trời thương ta rồi, cuối cùng cũng đã lượm đầy nữ quái này đi, trả lại cho lão giám thị ta những ngày bình yên).- Giám thị Lưu vờ tiếc nuối đưa tập hồ sơ cho Linh Hy, cô nhóc trước mặt tinh nghịch đẩy tập hồ sơ, vui vẻ lễ phép nói với giám thị:

“Thầy Lưu, lúc này em định lên rút hồ sơ chuyển trường, nhưng thầy đã tiếc nhân tài như em, vậy nể tình thầy, em sẽ ở lại đây để thầy tiện “chăm sóc””.

Nói rồi Linh Hy tung tăng nhảy chân sáo bước ra khỏi phòng giáo viên, ông giám thị Lưu thì tối sầm mặt lại, đây là lần thứ n giám thị Lưu nổi tiếng Bắc kinh lại bị 1 đứa trẻ ranh 17 tuổi vắt mũi không sạch trên đầu. Các giáo viên khác trong phòng đều lắc đầu nhìn ông ta:

“Giám thị Lưu, đừng buồn nữa, chuyện đó cũng quen rồi mà!!”

“Aizz, thật đáng tiếc, trong vòng 1 tuần mà tiểu quái nữ kia chuyển đi, tôi sẽ khao tất cả mọi người 1 bữa tiệc rượu linh đình!!!”- Hiệu trưởng Chu tiếc nuối nhìn giám thị Lưu, mọi người cũng khổ sở quay đầu vào làm việc, cả trường này, ai dám động đến “ái nữ” của bộ trưởng Chiêu Tài cơ chứ?

Linh Hy vui vẻ cạo sách vở ra về, cô vui vẻ vì 1 lần nữa lại trêu chọc được Lão già hói Lưu giám thị kia. Trước giờ Hy hy luôn sống với châm ngôn, ăn để sống, và sống là để trêu người. Ai đã vào tầm ngắm của cô, chỉ có bách chiến bách bại chứ không có bách thắng được!!!

Hy hy sức nhớ ra 1 chuyện, cô rút điện thoại ra, bấm bấm gì đó, rồi đứng giữa đường suy nghĩ 1 cách ngang nhiên:

“Chà, lâu lắm rồi chưa làm cón đồ!!”

Và 1 ý tưởng chợt lóe lên trong đầu Hy hy, cô mỉm cười tinh ranh....

Triệu Vũ cau có bước ra khỏi sân bìa, dạo này hội Ứng Quyên quản lý thật lỏng lẻo, để mấy tên canh gác kia làm khó hắn, hắn chẳng còn hứng thú để chơi nữa, Triệu Vũ rút điều thuốc từ trong túi ra, rút lấy 1 hơi, rồi thở phì phèo vào trong không khí, hắn đầu ngờ rằng cái ánh mắt hí hí mê dại vì thuốc lá kia lại lọt vào bàn tay của tiểu yêu nữ:

“Aizzz, Yên yên thật quá đáng, điện thoại để làm gì mà cả ngày không nghe máy cơ chứ!!!”

Triệu Vũ không để ý rằng 1 bóng đen đang xuất hiện sau lưng mình, cùng 1 vật gì đó rất dài:

“Bộp!!!”

Linh Hy đập mạnh gậy vào lưng của Triệu Vũ, bất ngờ bị đánh, Triệu Vũ theo phản xạ vút mạnh điều thuốc xuống đất, **** thề:

“Mẹ kiếp, thằng ranh nào vậy???”

Hắn ta quay lại với ánh mắt giận dữ, nhưng ánh mắt đầy chẳng hiện hữu được quá 5 giây, con người của hắn đã từ hình bầu dục biến thành hình tròn xoe ngạc nhiên 1 nhìn chủ nhân của cú đánh vừa rồi.

1 quái nữ tinh nghịch, mái tóc xõa dài đến tận thắt lưng hất ra đằng trước, vai còn đeo 1 chiếc ba lô màu trắng, mặc đồng phục trường cấp 3 nữ sinh Phương Nam, không những thế nhìn cô ta lại hết sức xinh đẹp và ngây thơ, có lẽ không phải cô ta rồi.

“Con nhỏ kia, thấy đứa nào vừa đánh tôi không?”

Lần này lại đến lượt Linh Hy ngạc nhiên, cô thú vị chống gậy xuống vắt chân ra đằng sau, nhìn hấn từ đầu đến chân, chà, tên này thật thú vị, chỉ tiếc rằng đẹp trai mà ngu quá. Hấn ta không nhìn thấy cây gậy cô đang cầm trên tay hay sao? Hy hy nhai kẹo cao su, rồi thổi bóng, ung dung đưa gậy lên ngang cổ Triệu Vũ.

“Tên này chứ còn ai? Đưa tiền đây!!!”

Cái thái độ nhờn nhả của 1 tiểu quỷ, lại còn khinh thường hấn, dám trấn lột 1 đại ca mà gia đình là ông trùm thế lực lớn ư? Không biết có phải cô ta bị mù không nữa!!! Triệu Vũ tức giận hất mạnh chiếc gậy đang giơ trước mặt trên cổ mình ra, kiêu ngạo nói:

“Tiền??? Cô là cướp à?”

“Đúng!!!”

“Thôi, đi mà dọa thằng khác, chứ còn thằng này, không phải đối tượng để đùa! Tôi không thích đánh con gái, nên cho cô 3 giây biến nhanh khuất mắt tôi!!!”

Triệu Vũ nhắm mắt lại, tự tin giơ ngón tay lên đếm từ 1 đến 3....Nhưng vừa đếm đến 2 hấn đã lãnh ngay 1 cú gậy của Linh Hy:

“Tên kia, nể tình đẹp trai đại tiểu thư đây mới cướp, còn ra vẻ vậy ư? Không có tiền thì mau bán thân đi???”

“CÁI GÌ??? BÁN THÂN???”

Trời ạ, 2 cái từ “bán thân” này lại phù hợp với Triệu Vũ ư? Từ thời xa lắc xa lơ, bọn sơ vích nói 2 từ bán thân này có lẽ phù hợp, nhưng bây giờ là thế kỉ nào rồi còn dùng từ lạc hậu vậy chứ??? MÀ không, từ này dù có hiện đại tân tiến hay tối cổ lạc hậu cũng KHÔNG LIÊN QUAN đến hấn, đang nhớ Yên yên thì bay đâu ra 1 con nhóc miệng chưa vắt sạch sữa trấn lột???

“Này, tôi hết kiên nhẫn rồi đó, tôi là Triệu Vũ, cô nghe thấy gì chưa? Mau tránh ra!!!”

“A, hóa ra anh tên là Triệu Vũ à?”

Linh Hy reo lên thích thú, cô bỏ gậy xuống, cười 1 cách sung sướng, Linh Hy nhìn Triệu Vũ từ đầu đến chân, tò mò nhận xét:

“Anh...mũi cao, da trắng, ánh mắt lạnh lùng, đôi môi mỏng, a ha, đúng là mẫu người mà Linh Hy ta đã tìm thấy đã lâu!!!”

“Cô điên à???”

Nghe Linh Hy lải nhải trước mặt mình, hấn tức giận đẩy cô ta ra khỏi rồi bước đi, nhưng Linh Hy nhìn hấn chẳng đuổi theo:

“TRIỆU VŨ, tôi sẽ cướp được anh!!!!”

Triệu Vũ đã đi cách Linh Hy 1 đoạn khá xa, nhưng tiếng hét của cô làm mọi người đều nghe thấy, còn bất giác không hiểu sao mặt Triệu Vũ lại đỏ lên thế này cơ chứ? Dù trước kia hôn Yên yên, cũng không thấy mặt nóng đến vậy. Không biết ra khỏi nhà hấn ta đã bước chân nào nữa mà đã gặp ngay 1 con điên dở hơi trấn tiền 1 đại ca!!!

2. Chương 2 : Con Không Chuyên Trường Đâu!!!

Linh hy chỉ kịp vui vẻ đùa nghịch với chiếc gậy sắt kia, dọa mấy thằng con trai trông “trí thức” mà nó ghét rồi ngay lập tức phải bay về nhà vì giờ giới nghiêm ba cô đặt ra “7h tối có mặt tại gia”.

“Ba, con về rồi!!!”

“Con trễ 7 phút, muốn chịu phạt thế nào đây!!”

Ông Chiêu Tài đứng uy nghiêm trước cửa, mặt hầm hầm nhìn Linh Hy, nhận thấy rằng cơn thịnh nộ của ba đang chuẩn bị bùng cháy, Linh Hy vội vàng đổ nước dập lửa:

“Ba à...” Cô vờ méo máo... “không phải Hy nhi cố ý mà, chỉ là tàu điện ngầm đón trễ thôi!...”

“Hy hy, đây là lần thứ 42 lần kể từ khi khai giảng con vi phạm qui tắc gia đình, con còn coi ông già này là ba nữa không??”

“Ba à!!! Sao ba lại nặng lời vậy cơ chứ...” Linh Hy méo máo: “Chỉ tại trường của con phải đi tàu điện ngầm mà, lỗi là do tàu điện ngầm, sao lại tại con cơ chứ!!!!”

“Con...con...giờ con lớn rồi còn cãi lại ba nữa phải không???? Hừ...” Ông Chiêu tức giận không nói nên lời, ông dịu lại chút quãng, rồi lấy lại bình tĩnh, ông đưa tay chấp lại đằng sau, nghiêm nghị:

“Được rồi, vậy là do tàu điện ngầm nên con về muộn phải không....Được...được....vậy thì Hy hy, mau chuyển trường cho ba!!”

Vừa nghe đến 2 chữ “Chuyển trường”, Linh Hy vội thay đổi sắc mặt, đôi mắt của cô mở tròn xoe, đen láy nhìn ba, rồi sau đó thì bành ra giận dữ, Linh Hy hét ầm lên:

“Không.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Như dự đoán được thái độ của con gái, ông Chiêu chỉ mỉm cười rồi chậm rãi tiến về phía bàn ăn. Thấy ba không nói gì, Hy hy bèn treo mũ lên giá rồi chạy theo ba, ôm chặt lấy tay ba nũng nịu:

“Ba à, là Hy nhi sai, Hy nhi không tốt, Hy nhi hứa lần sau sẽ về đúng hẹn, à không....Hy nhi sẽ về trước 5 phút, được không???”

Ông Chiêu vờ ngạc nhiên quay ra nhìn con gái, ông rút tay khỏi vòng tay ôm của Linh Hy, nghiêm nghị ngồi vào chỗ. Đợi con gái ngồi vào rồi, Chiêu Tài mới nhìn cô con gái đối diện mình hỏi thú vị:

“Chẳng lẽ con không sợ lại trễ tàu điện ngầm hay sao???”

“Con đã bao giờ đi cái thứ quái quỷ đó đâu mà...s...sơ...sợ....!!!!”

Linh Hy vội vàng khẳng định, chẳng may lỡ lời lật tẩy luôn cái lí do về nhà muộn của mình, chỉ chờ có vậy, ông Chiêu Tài cười 1 cách hả hê:

“Hy hy, con làm gì ta đều biết, nói cho con biết, con chuyển trường không phải vì lí do đó. Trường nữ sinh Phương Nam chuẩn bị chuyển từ Tư thực nữ sinh Phương Nam thành Công thực nữ sinh Phương Nam, vì vậy sẽ thuộc quyền quản lí của bộ Giáo dục. Nhưng....Hy Hy, con xem lại bản thân con đi, nếu để mọi người biết con là con gái của ba, thật xấu hổ, vì vậy con mau chuyển sang trường Tư thực, cho đỡ rắc rối!!”

“Có gì mà phải xấu hổ cơ chứ!!! Con đâu có học dốt đâu mà ba phải xấu hổ!!”

“Hừ, không học dốt mà 2 năm học năm nhất, đến năm thứ 3 mới lên được năm hai, trốn học, trêu chọc thầy cô, gây gỗ, Hy hy, con đã vi phạm tất cả nội qui rồi đó con biết không???? Không nói nhiều, hết tuần nay con sẽ chuyển sang trường Quốc tế K học!!!”

“Chuyện 2 năm 1 lớp chính ba bảo là do con đi học sớm nên phải học lại để đợi các bạn còn gì????!!!!???

Tuần sau...có nhanh lắm không ba????”

“2 năm 1 lớp cho con chắc kiến thức. Không nói nhiều, ba đã quyết rồi!!! Thôi, ta phải đi dự buổi họp quan trọng, Hy hy, con ăn cơm đi!!!”

Ông Chiêu đứng lên lặng lẽ, Hy hy méo máo ném đôi đũa vào giữa bàn ăn, cô hậm hực động tay động chân vào chiếc bàn vô tội:

“Chuyển trường!!! Chuyển trường!!! Trời ơi.....!!!!”

Bóng đêm trong hẻm bao trùm lên vạn vật, nhưng không gian thì không hề im lặng như bóng đêm lặng lẽ, tiếng binh binh chát chát, tiếng gõ, sắt va vào nhau, tiếng kít dài của con dao sắc, cả mùi máu tanh nồng lên khắp ngõ, nơi đây đang diễn ra 1 trận chiến giành địa bàn của các băng đảng:

“Cậu chủ, bang Giang Vận đã chấp nhận theo chúng ta, vừa bây giờ 17 quán Bar đều thuộc về bang Triệu Vương!!!”

1 đám đàn ông mặc sơ mi trắng nhưng đã nhuộm 1 nửa máu, áo rách tả tơi, trên tay bọn họ cầm những thanh sắt dài hơn 1 tấc còn những vết máu đọng ở đầu gậy, Triệu Vũ đứng đầu đám hổ báo đó, hắn ta từ nãy đến giờ chỉ đứng quan sát, hầu như chẳng động tay động chân gì cả, vậy mà đám đàn em kia nể sợ 1 phép, kính hắn ta như kính vua vậy.

Không gian im lặng ghê sợ ấy đột nhiên xuất hiện tiếng chuông điện thoại, là bài Beat It của MJ, 1 trong những thần tượng số 1 của Yên Yên, để làm người yêu vui, Triệu Vũ quyết định chọn bài hát này là nhạc chuông cho số điện thoại của Yên yên, đêm ở Bắc Kinh đã khuya, nhưng ngày ở Texas thì lại là lúc sầm uất, nhộn nhịp...

“Alo, Yên yên à!! Anh đây!!”

“Triệu Vũ à, 2 tháng nữa em sẽ trở về Bắc Kinh, hôm nay vừa nhận được thông báo chính thức!!!”

“Thật hả????” Triệu Vũ mừng rỡ reo lên y hệt như 1 đứa trẻ con, hắn ta nhảy tưng tưng lên 1 cách sáng khoái, Triệu Vũ giữ chặt đến điện thoại, sốt sắng hỏi:

“2 tháng nữa nhưng là ngày bao nhiêu vậy? Em đi chuyến bay mấy giờ? Em đi hãng nào? Về Bắc Kinh em có ghé qua nhà anh luôn không hay về nhà nghỉ cát đồ đặc....”

“Triệu Vũ, anh hỏi nhiều vậy, sao em nhớ mà trả lời anh được...!!”

“A...anh...anh xin lỗi, vậy khi nào em về nhớ báo trước cho anh, để anh còn ra đón!!”

“Ừm, nhưng tuyệt đối, anh bảo đàn em của anh tránh xa em ra nhé, như lần trước có tận 2 hàng nam mặc Vest đen mà anh dẫn đến đón em, trông em chẳng khác gì xã hội đen vậy!!”

“Anh nhớ rồi!!”

Triệu Vũ ngọt ngào chào Yên yên, thật ra thì hắn và Yên yên lớn lên cùng nhau, hắn và Yên yên tình cảm rất tốt, duy chỉ có 1 điều cô luôn phản đối chuyện sau này lớn lên hắn sẽ theo nghề của Triệu gia, vì cô nên hắn đã cố gắng học thật tốt!!

Sáng hôm sau, tại trường nữ sinh Phương Nam:

“Cộc cộc!!”

“Vào đi!!”

Giám thị Lưu uy nghiêm đẩy gọng kính lên, cất giọng nói, cánh cửa vừa mở ra, khuôn mặt tinh nghịch xuất hiện khiến ông ta giật mình, giám thị Lưu thất sắc nhìn về hồ hởi của Linh Hy, không hiểu tiểu yêu này định giở trò quái quỷ gì nữa đây!! Dù muốn làm ông ta mất mặt nhưng cũng không nên làm mất mặt ở nơi có tất cả các giáo viên như vậy!!!

“Linh...Linh Hy....em...em tìm thầy có...có chuyện gì vậy?” Giám thị Lưu lắp bắp hỏi Linh Hy, cô mặt méo xệch ngồi xuống ghế đối diện giám thị, lí nhí nói:

“Thầy Lưu, Hy Hy phải chuyển trường rồi!!!”

“Linh Hy, đừng có đùa nữa!!! Tôi không để em gài bẫy lần thứ 2 đâu!!”

“Em lên rút hồ sơ!!”

“Tôi đã nói rồi, tôi không dễ bị lừa như vậy nữa đâu!!”

“Em lên rút hồ sơ thật mà!!!”

Giám thị Lưu và tất cả mọi người trong phòng giáo viên giật mình, ai cũng hướng ánh mắt vô cùng ngạc nhiên và kinh hãi đến đáng sợ nhìn Linh Hy, tiểu yêu này trong 1 trò đùa chưa bao giờ nói lại 1 câu nói đến 3 lần, rút hồ sơ!! Chuyển trường!!! Chẳng phải lần này Linh Hy nói giống như thật lắm đấy ư???

“Thầy có cho em RÚT HỒ SƠ không!!!” Hy Hy sốt ruột, dù không muốn chuyển trường, nhưng cô cũng không có hứng thú với trường này, ai đời trường toàn nữ sinh, làm giảm mất khả năng “sát trai” của cô, ở đây ai cũng nịnh bợ cô để được học yên ổn, cuộc sống không có sóng gió khiến cô không thích thú chút nào!!

“Em định chuyển trường thật hả???” Giám thị Lưu vẫn còn ngỡ ngàng, hỏi lại Hy hy khiến cô tức giận nhăn mặt, Linh Hy đứng dậy:

“Thầy không đưa hồ sơ cho em cũng tốt thôi!! Em sẽ về bảo với ba là thầy giáo không cho rút hồ sơ. Thật quá tốt phải không???”

Linh Hy định quay gót bước đi, thì ngay lập tức đã bị giám thị Lưu chồm người lên giữ cô lại, mặt giám thị Lưu tươi tắn rạng rỡ, huýt sáo đi đến nơi lưu trữ hồ sơ và nhanh chóng đặt tập hồ sơ của Linh Hy trên tay:

“Hy Hy, chuyển trường vui về!!”

“Vui cái con khỉ mốc, lão hói!!”

Vừa nhận tập hồ sơ, Linh Hy đã biến đổi sắc mặt, lạnh lùng vô phép tắc, ném thẳng 1 câu nói chàm hằm đến nỗi đau của giám thị Lưu (“lão hói” =))~).

Linh Hy vừa bước ra khỏi văn phòng, thì cả phòng giáo viên reo lên 1 cách đầy hứng khởi, ai cũng vô cùng thoải mái khi tiểu yêu quậy rầy bọn họ 2 năm 1 lớp kia khiến ai cũng khổ sở...

“Hiệu trưởng....!!” Giám thị Lưu tuy bị Linh Hy nói vậy, nhưng cũng không buồn lâu, vì ông ta bị cô trêu quen rồi, đã chai mặt rồi, thì chai mặt thêm 1 tí cũng không sao!! Giám thị Lưu gọi Hiệu trưởng bằng giọng điệu vô cùng gian manh.

“Hả???” Hiệu trưởng tươi cười quay sang nhìn giám thị Lưu, khuôn mặt đang vui vẻ nhưng vừa nhìn đến điệu bộ gian manh của giám thị Lưu, có chút lo lắng....

“Hiệu trưởng đã nói nếu trong 1 tuần tiểu yêu kia chuyển trường, hiệu trưởng sẽ khao tất cả mọi người 1 châu tiệc rượu no say hay sao??? Hahahahaha!!!”

Cả phòng giáo viên lại reo lên 1 cách vô cùng hứng khởi, chỉ còn mỗi ông hiệu trưởng là ngồi sụp xuống, mếu máo nhìn ví tiền của mình.

3. Chương 3 : Chết!! Cơm Kìa!! Chạy Mau!!

Linh Hy ngáp ngáp ngáp dài ngồi dậy khỏi giường, 1 tuần qua từ khi rút hồ sơ, cô đều ở nhà chơi, ăn và ngủ đến nỗi ngay lập tức muốn phi thân đến trường bắt đầu những trò siêu quậy của mình.

Hy Hy vệ sinh cá nhân rồi mặc bộ đồng phục mới vào, trước đây là trường nữ sinh nên cô thường bị bắt mặc váy, nhưng học ở trường này thì thật là thú vị, nữ sinh có thể mặc quần dài, điều đó rất phù hợp với những khoản Quậy xong chạy của cô. Linh Hy bước xuống dưới nhà, vừa nhìn thấy ba, cô vội vã giả vờ trở về khuôn mặt buồn thiu, 1 tuần qua ba cô đi công tác, cô vờ giận dỗi ông, đến nỗi điện thoại của ông gọi cô cũng không nghe máy:

“Trông như con quỷ đàn ông vậy!!”

Khải Bộ- Em trai của Hy hy ngáp ngáp ngáp dài bước ra phòng ngủ, vừa nhìn thấy bộ dạng ăn mặc đồng phục vô cùng buồn cười của bà chị mình, Bộ bộ đã phóng ngay 1 câu làm Hy hy tức nổ đom đóm mắt:

“Bộ bộ, trẻ con lấy tư cách gì mà nhận xét người lớn cơ chứ!!!”

“Bà chị già, còn không mau chỉnh lại vạt áo đi, vạt áo đằng sau tòi ra kia kìa!!!”

Bộ bộ không để ý đến thái độ cáu giận của Hy hy, vừa uống sữa, vừa chỉ chỉ chỗ chỗ vào vạt áo sau của cô. Thấy em trai nói vậy, Hy hy vội quay đầu lại nhìn, đúng là vạt áo của cô đã tòi ra từ lúc nào.

“Ba, tại sao nhất thiết phải để chị Hy học cùng trường con?”- Bộ bộ quay sang chất vấn ông Chiêu, khuôn mặt không hài lòng.

“Đúng đó, tại sao lại bắt con vào cái trường dở hơi đó chứ, 1 đám học sinh cấp 3 to đùng học cùng lũ nhóc cấp 1 bé tí thế kia, thật chán quá đi, trêu cũng không xong nữa!!”

“Này bà chị già, đừng cậy mình già mà chê Bộ bộ bé tí nhé!!!”

Linh Hy giờ nắm đầm lên đe dọa Bộ Bộ, tuy có hay đấu khẩu với chị gái mình, nhưng nhìn thấy nắm đầm của Hy Hy, Bộ bộ vội rút người lại, im re không dám nói nữa, gì chứ động vào mụ già này, Bộ bộ bị thít như chơi!!

Đi học cùng Hy Hy, Bộ Bộ cảm thấy khó chịu vô cùng, đám học sinh cùng đường đến trường đều đổ dồn ánh mắt vào Hy Hy làm Bộ Bộ ghen tị:

“Chị già, Bộ Bộ có chuyện muốn hỏi!!”

“Nói...!!”

“Chị có hay đọc Fic online không?”

“Sớm tối chỉ có online, không đọc, có chuyện gì!!”

“Trên phim hay trong truyện, người ta thường nói là Nữ chính chuyển trường mới rồi gặp nam chính, lúc đầu 2 người đó ghét nhau như lửa với nước, về sau yêu nhau, Hy Hy, chị thấy thế nào? Liệu chị có giống vậy không nhỉ???”

“Ừm...xem nào...Bộ bộ, nam nhân vật chính đó thế nào?”

“Thương thì là người đẹp trai, lạnh lùng, bị người yêu bỏ rơi nên rất hận con gái, đại loại là thế...!!”

“Vậy thì chị không như thế đâu!!”

“Tại sao?” Bộ bộ ngược mặt lên ngạc nhiên nhìn Hy Hy.

“Vì chị không có khái niệm “làm kẻ thù” với trai đẹp.Haha!!!”

Nhìn bộ mặt tự tin sáng khoái của chị gái, lại thêm cái giọng điệu cười cực kì đáng kết, Bộ Bộ hậm hực đi nhanh lên phía trước, hồi tử tế, ai ngờ lại bị chị gái nói đùa.

“Bộ Bộ, học ngoan!!”

Linh Hy đứng ở đường đối diện với Bộ Bộ, vẫy vẫy tay vui vẻ, Bộ bộ vờ mỉm cười đáp lại rồi chán nản vào lớp. Hy Hy tự tin tiến đến phòng hiệu trưởng.

Thấy 1 nữ sinh có mái tóc đỏ rực thả dài, lại không mặc váy đồng phục mà lại mặc quần, ai cũng thấy lạ và để ý, Linh Hy thì vô tư không để ý đến một ai, cô lảng xảng chạy lung tung tìm phòng Hiệu trưởng...a, đây rồi.

“Em là Chiêu Linh Hy, thưa thầy....!!”

“Linh Hy học lớp 11K1!”

Linh Hy vừa vờ tươi cười bước vào, thì ngay lập tức hiệu trưởng đã phán một câu lạnh lùng rồi ra dấu cho cô đóng cửa vào. Linh Hy ngẩn ngơ cả người, Hiệu trưởng trường này lại là nữ, hơn nữa lại vô cùng lạnh lùng, không tạo chút thiện cảm nào cho học sinh cả. Hy Hy thở dài rồi tìm đóng cửa, thôi người ta không giúp thì cô tự thân vận động vậy, nhưng mà để cô tự thân vận động thì hiệu trưởng đó đúng là liều mạng, Linh Hy là chúa của những trò đùa, và chúa của những cô nàng xinh đẹp, vì vậy quây thì khỏi nói được.

Bạn gì ơi, ỉnh hỏi lớp 11K ở đâu vậy?”

Linh Hy tóm đại lấy 1 học sinh đang đi ngoài hành lang hỏi, đó là 1 nam sinh đẹp quả kính dày cộm, tay ôm 1 chồng sách, giữ khư khư như 1 báu vật, Linh Hy nhìn cái vẻ “giữ cửa” của cậu ta, ngẩn ngơ đến khó chịu, cậu nam sinh đó thấy Linh Hy hỏi mình, bèn niềm nở cười:

“Ô, hóa ra bạn là học sinh lớp mới của lớp mình đó ư? Mình là Quất Khang, bạn cứ gọi mình là Khang khang, mình cũng là học sinh lớp 11K!!”

“A..hờ hờ...ừm...rất...rất vui....!!”

Linh Hy bờ ngỡ rồi lại giả vờ cười với cậu bạn đó, học sinh ở đây thật là dễ gần, chẳng bù cho đám tiểu thư ở trường cũ của cô, vừa kiêu vừa điệu, mặt thì vui vui cười cười, nhưng trên thực tế đang rửa thềm cái gì cũng không biết!!!

Linh Hy ngoan ngoãn đi theo Quất Khang, cậu ta vừa đi vừa luyên thuyên linh tinh đầy đủ thứ chuyện:

“Thật vui đó, đây là lần đầu tiên trong lịch sử lớp 11K có học sinh nữ đấy!!!”

“HẢ!!!”

Linh Hy đang mải nhìn xung quanh thì nghe Quất Khang nói vậy, không tránh khỏi ngạc nhiên:

“Quất...Kh...Kh...Cậu là cái gì Quất ý nhỉ???”

Hy Hy định hỏi cậu bạn đang đi cùng mình, nhưng bất chợt quên mất tên cậu ta, cô xấu hổ hỏi lại cậu bạn đó, cậu bạn đó vô cùng ngạc nhiên, không ngờ Linh Hy lại nhanh quên như vậy:

“Mình là Quất Khang, Hy hy, cậu nhanh quên thật đó, vậy thì sau này hãy gọi tên mình nhiều hơn để nhớ nhé! Vì trước đây lớp K là lớp chuyên tất cả các môn, muốn vào học lớp K, điểm thi trung bình phải là 99,7...và....”

“HẢ????” Một lần nữa cậu bạn kính cận kia lại làm Hy Hy ngạc nhiên, cô trợn tròn mắt đảo ngược lên trần nhà, trời ơi quỷ thần ơi, trước đây ở trường nữ sinh Phương Nam chết tiệt kia, Thi Toán, Lí được 50 điểm đã là 1 tuần thức trắng đêm của cô rồi, đây là ba cô còn treo giải là nếu cô không thi được 50 điểm thì sẽ cắt thề của cô. Lần này lại sắp xếp cô vào cái lớp quái quỷ gì mà điểm thi phải 99,7 mới được vào, thật là định hại cô bội học mà chết mà....

“Hy Hy, bạn yên tâm, nếu có gì khó khăn cứ hỏi mình...!”

“Quất...quất...Quất Khang!!!” Hy Hy mãi mới nói nổi tên cậu bạn đeo kính kia, cô lo lắng hỏi hẩn:

“Điểm...điểm thi vào của bạn là bao nhiêu vậy?”

“À, mình được tuyển thẳng vì điểm các môn của mình là 99,9!!!”

Lần này thì Hy Hy ngạc nhiên đến nỗi không thốt nổi ra thành lời, nhìn điệu bộ ngạc nhiên từ lần này đến lần khác của cô, Quất Khang cười ngặt nghẽo:

“Haha, Hy Hy, cậu thật đáng yêu quá....Chúng ta đến lớp rồi!!”

Linh Hy nhìn vào lớp học mà Quất Khang chỉ cho cô, trời ạ, lớp học gì mà chỉ có 20 cái bàn đơn vậy??? Chúng tớ đây là lớp rất được ưu ái, mọi thứ đều được trang bị tiện nghi gấp 4 lần trường nữ sinh Phương Nam trước đây của Hy Hy.

“Quất Khang, đó là ai vậy???”

Nam sinh A vỗ lấy Quất Khang hỏi dồn.

“Quất Khang à, dễ thương đó, bồ hả????!?”

Nam sinh B lao đến, bá vai nam sinh A chất vấn Quất Khang.

Khổ thân cậu bạn kính cận kia, bị hỏi dồn làm mặt lại, cậu ta khẽ đẩy gọng kính lên, e hèm trang nghiêm nói:

“Đây là bạn Chiêu Linh Hy, học sinh mới của lớp chúng ta!!!”

Tiếng vỗ tay rào rào vang lên, Hy Hy có chút ngại, khuôn mặt “dây” của cô chuẩn bị để đi săn trai đẹp cuối cùng lại bị đám nam sinh hồn nhiên này làm đỏ ửng cả lên. Các nam sinh ân cần bắt chuyện với Hy Hy, làm cô 15 phút sau đã thoái mái, vô tư nói chuyện như các bạn cũ của mình.

Trống vào lớp vang lên, ai nấy đều ngồi nghiêm vào vị trí của mình, Quất Khang để cô ngồi dưới cậu ta, tất cả các bàn đều đã có người ngồi, duy chỉ có bàn sau của Hy Hy là trống, cô có chút thắc mắc không biết đó là của ai nữa!!

Tiếng cộp cộp của giày cao gót vang lên càng ngày càng rõ, Hy Hy thấy khuôn mặt trầm trọng, tái mét của các bạn trong lớp thì có chút hiểu sơ sơ tiếng giày này là của 1 nữ tử thần học đường, 1 bà cô...ế chồng.

Giảng viên Hạ bước vào, ánh mắt trang nghiêm, khuôn mặt trang điểm đậm đến phát sợ. Thật là chẳng có mắt thẩm mỹ, trang điểm thế kia ế chồng là phải. Hy hy âm thầm quan sát từ đầu đến chân của mụ ta rồi kết luận 1 câu rất chi là “đặc biệt”: Cô giáo mang trên mình vẻ đẹp của 1 người phụ nữ “Ế CHỒNG!!!” (Mình hook có ý trên các chị đang ế chồng nha :x:x)

Giảng viên Hạ đưa mắt nhìn xung quanh, vừa nhìn thấy Linh Hy, ánh mắt của bà cô nheo lại, trán hơi nhăn lại, lạ thật, không hiểu sao Linh Hy lại có cảm giác bà cô đó không có thiện cảm với cô.

“Triệu Vũ đâu rồi?”

Cả lớp im re, không ai lên tiếng trả lời.

“Này, Quất Khang, người bà cô đó vừa hỏi là ai vậy?”

Linh Hy khẽ vỗ vai Quất Khang ngồi trên mình, thì thầm hỏi, Quất Khang len lén cúi đầu xuống, lí nhí trả lời:

“Đó là học sinh giỏi nhất lớp, Triệu Vũ!!”

Trả lời xong Hy Hy Quất Khang vội quay lên, không dám nói nữa.

Thấy cả lớp im lặng, đến lớp trưởng cũng không chịu đứng dậy báo cáo, bà cô đó nổi nóng, đập bàn giận dữ:

“Các cậu coi thường tôi phải không? Hạ Hạ tôi 10 năm qua dạy học chưa ai dám vô lễ với tôi như vậy!! Các cậu cậu là những học sinh ưu tú mà bắt nạt tôi hả??? Nói cho các cậu biết, các cậu là học sinh ưu tú, còn tôi là giáo viên ưu tú. Nào, các cậu...trong các cậu....ai dám nhận mình là ngu dốt mau đứng dậy, đứng dậy cho tôi!!!”

Cả lớp im lặng trước cơn thịnh nộ của bà cô, riêng Linh Hy lại cực kì khó chịu vì cái vẻ ra oai của bà cô này, cái bản tính quậy phá của cô lại ngứa ngáy cọ quậy, nghe tiếng hét tức giận của bà cô, Linh Hy quyết định không chịu đựng ngồi im nữa, cô sẽ ra tay chính nghĩa, Linh Hy quyết định ĐỨNG DẬY!!!

Tiếng đẩy ghế vang lên trong không gian im lặng, Linh Hy đứng dậy trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người và cả học sinh trong lớp, còn bà cô già đó thì càng tức giận hơn:

“Học sinh mới, có chuyện gì vậy?”

“Thưa cô, chẳng phải cô vừa nói ai dám nhận mình là ngu dốt thì đứng dậy hay sao???”

“Đúng, vậy sao em...Hừ, chẳng lẽ có người ngu đến nỗi tự nhận mình ngu dốt hay sao???”

“Dạ không! Thưa cô, em vì rất yêu quý cô, nên không muốn cô đứng một mình, em đứng dậy cùng cô cho vui, đằng nào đã thông minh rồi thì cần gì phải học 1 giáo viên tự nhận mình ngu dốt!!!”

Bà cô già kia bị Linh Hy trêu cho giận tím mặt lại, cả lớp cười âm, lẫn ra 1 cách ngật nghèo, Quất Khang cười đến chảy cả nước mắt, cậu ta vừa quệt nước mắt vừa đứng dậy theo Linh Hy, miệng vẫn cười không ngớt. Và thế là một, hai, ba rồi cả lớp đứng dậy theo Linh Hy, lúc này Giảng viên Hạ Hạ không biết làm thế nào, uất ức đập bàn....

“Có chuyện gì vậy???”

Ngay lúc đó 1 giọng nói lạnh lùng ngay cuối lớp lên tiếng, Linh Hy quay lại nhìn 1 người có khuôn mặt 100% perfect kia ngẩn ngơ, còn Triệu Vũ vừa vào chỗ ngồi, nhìn thấy Linh Hy, ngạc nhiên nhìn Quất Khang:

“Khang khang, lớp chúng ta có học sinh mới hả???”

“Chào bạn, mình là Linh Hy, rất vui được làm quen!!”

Linh Hy thấy trai đẹp mắt lập tức sáng lên như 2 đèn pha, cô niềm nở đưa tay ra bắt chuyện với Triệu Vũ, nhưng cậu ta đưa ánh mắt lên nhìn Linh Hy, rồi nhìn bàn tay đang xòe ra kia, Triệu Vũ lạnh lùng hất ra:

“Phiền phức thật!!!”

Triệu Vũ đặt cặp sang bên cạnh, vừa thấy Triệu Vũ nhìn mình, nam sinh trong lớp lảng lảng ngồi xuống, thấy mọi người ngồi xuống, Linh Hy cũng ngoan ngoãn a dua, nhưng trong lòng vô cùng ầm ứ vì thái độ tự kiêu, “Hoàng Tử” của Triệu Vũ.

“Khoan đã....!!”

Chợt nhớ ra điều gì đó, hắn ta bèn đập bàn đứng dậy, tóm chặt lấy vai Hy Hy quay lại:

“Cô...có biết tôi không???”

Hy Hy ngơ ngác nhìn hắn ta, hắn ta bị sao vậy trời? Là Idol hay là Super mà cô phải biết hắn cơ chứ! Chẹp, đẹp trai mỗi tội bệnh, Hy Hy nhìn hắn vờ đáng yêu, lắc đầu nguây nguây.

“Không đúng, rõ ràng là rất quen, cái mặt này, trông rất ghét nữa!!”

“CÁI GÌ???”

Linh Hy tức giận đập bàn đứng dậy, trước giờ chưa ai dám nói mặt cô trông rất ghét cả, hức, mà có nói cũng chẳng ai dám nói thẳng mặt cô như vậy!!

“Đúng rồi, là ả cướp giết!!!”

4. Chương 4.1

“CƯỚP GIẾT!!!”

Hy Hy giết mình khi nghe đến 2 từ nyaf, đầu óc cô bắt đầu bay vèo vèo về buổi tối cách đây 1 tuần....

[[[“Tên này chứ còn ai? Đưa tiền đây!!!”

Cái thái độ nhờn nhả của 1 tiểu quỷ, lại còn khinh thường hắn, dám trấn lột 1 đại ca mà gia đình là ông trùm thế lực lớn ư? Không biết có phải cô ta bị mù không nữa!!! Triệu Vũ tức giận hất mạnh chiếc gậy đang giơ trước mặt trên cổ mình ra, kiêu ngạo nói:

“Tiền??? Cô là cướp à?”

“Đúng!!!”

“Thôi, đi mà dọa thằng khác, chứ còn thằng này, không phải đối tượng để đùa! Tôi không thích đánh con gái, nên cho cô 3 giây biến nhanh khuất mắt tôi!!!”

Triệu Vũ nhắm mắt lại, tự tin giơ ngón tay lên đếm từ 1 đến 3....Nhưng vừa đếm đến 2 hắn đã lãnh ngay 1 cú gậy của Linh Hy:

“Tên kia, nể tình đẹp trai đại tiểu thư đây mới cướp, còn ra vẻ vậy ư? Không có tiền thì mau bán thân đi???”

“CÁI GÌ??? BÁN THÂN???”

Trời ạ, 2 cái từ “bán thân” này lại phù hợp với Triệu Vũ ư? Từ thời xa lắc xa lơ, bọn sơ vích nói 2 từ bán thân này có lẽ phù hợp, nhưng bây giờ là thế kỉ nào rồi còn dùng từ lạc hậu vậy chứ??? MÀ không, từ này dù có hiện đại tân tiến hay tối cổ lạc hậu cũng KHÔNG LIÊN QUAN đến hắn, đang nhớ Yên yên thì bay đầu ra 1 con nhóc miệng chưa vắt sạch sữa trấn lột???

“Này, tôi hết kiên nhẫn rồi đó, tôi là Triệu Vũ, cô nghe thấy gì chưa? Mau tránh ra!!!”

“A, hóa ra anh tên là Triệu Vũ à?”

Linh Hy reo lên thích thú, cô bỏ gậy xuống, cười 1 cách sung sướng, Linh Hy nhìn Triệu Vũ từ đầu đến chân, tò mò nhận xét:

“Anh...mũi cao, da trắng, ánh mắt lạnh lùng, đôi môi mỏng, a ha, đúng là mẫu người mà Linh Hy ta đã tìm thấy đã lâu!!!”

“Cô điên à???”

Nghe Linh Hy lắc nhải trước mặt mình, hấn tức giận đẩy cô ta ra khỏi rồi bước đi, nhưng Linh Hy nhìn hấn chẳng đuổi theo:

“TRIỆU VŨ, tôi sẽ cướp được anh!!!!”]]]]

Vừa nhớ lại chuyện 1 tuần trước, Hy Hy sực tỉnh tròn mắt nhìn Triệu Vũ. Trời ạ, người ta tên là Triệu Vũ, rõ ràng tối hôm đó cô đã hét ầm lên cả tên của hấn, còn nói rằng sẽ cướp được hấn, nhưng giờ nhìn đi nhìn lại, tên kiêu thế này cô cướp về chắc cũng để làm ma la canh trang trí, ngắm cho thích mắt.

Hy hy đang định ghéech cổ lên cãi, thì điện thoại Triệu Vũ reo lên, hấn ta vừa nghe điện thoại xong thì mặt biến sắc, nhưng vẫn đủ sức lườm Linh Hy:

“Cô đi theo tôi, giải quyết xong chuyện tôi sẽ tính sổ với cô!! Để cô ở đây cô sẽ chạy đi mất!!”

Nói rồi Triệu Vũ chạy biến ra ngoài, kéo theo cả Hy Hy???

Hy hy bị Triệu Vũ kia kéo ra khỏi lớp, cô vùng vằng thoát ra nhưng không được, Hy Hy cáu giận, quyết định giở bài cùn:

“Phập!!!!!!”

“AAAAAAAAAAAA!!! Cô làm trò khỉ gì vậy???”

Triệu Vũ vội vàng giật tay lại, xoa xoa vết cấn trên cổ tay mà Hy Hy vừa “phập” vào. Hấn trừng mắt tức giận nhìn Hy Hy, còn Linh Hy thì chống tay vào eo ngang ngược nhìn Triệu Vũ:

“Tên thô lỗ, đối xử với tôi thế này hả??? Anh là loại bá đạo, vô duyên, kiểu gì cũng bị người yêu bỏ sớm!!!!”

“CÁI GÌ????!!?” Vừa nghe đến người yêu bỏ, Tư Vũ đã tròn trừng mắt lên, nhưng trong lòng hấn có chút lo sợ, nếu Yên Yên nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ không bằng lòng, cô ấy là người lên án ác liệt chế độ trọng nam khinh nữ. Triệu Vũ hạ giọng xuống, mắt nhìn xuống vết cấn, vờ độ lượng:

“Được!! Cô đã nói thế thì tôi tạm tha cho cô!!”

Thế nhưng Triệu Vũ vẫn cầm tay kéo Linh Hy đi 1 cách bớt ngang ngược hơn, nhưng cuối cùng vẫn làm cô khó chịu!!

“Tên kia, anh kéo tôi đi đâu!!”

“Tôi có chuyện quan trọng cần giải quyết, giải quyết xong tôi sẽ xử lí cái tội dám bảo tôi BÁN THÂN của cô!!”

“Anh điên à? Chẳng lẽ anh định trốn học!!”

“Hừ, chẳng lẽ trước đây cô chưa từng trốn học, thái độ bốc chát của cô với bà già ế Hạ Hạ đó là tôi đủ biết cô là loại người nào!!”

“Anh...anh...hừ, dám nói tôi là loại người nào hả??? Tôi là loại người mà đi cùng loại người như anh cảm thấy vô cùng xấu hổ!!”

“Xấu hổ...”

Triệu Vũ đã kéo cô ra đến khuôn viên đằng sau của trường, vừa nghe thái độ đánh đá của Linh Hy nói về bản thân, bèn dừng lại khó hiểu nhìn cô:

“Có gì mà xấu hổ???”

Thật ra trong lòng Triệu Vũ khá để ý mấy lời nói của Linh Hy, vì hấn sợ Linh Hy mỹ nữ ngang Yên Yên kia đi cùng hấn có xấu hổ, chẳng lẽ Yên Yên đi cùng hấn cũng xấu hổ. Suy nghĩ của con gái, ai chẳng giống nhau.

“Tôi không nói!!!”

“Cô có nói không???!!?” Triệu Vũ gần giọng đe dọa Linh Hy, nhưng hắn cũng thừa biết đe dọa cô nàng ương bướng như Hy Hy chẳng có tác dụng

Đúng như hắn dự đoán, Hy Hy không hề sợ, mà còn hếch mặt lên thách thức hắn, Triệu Vũ chán nản, hắn không muốn nói thêm nữa, dù gì cái thù BẮN THẦN nhất định hắn phải trả, nhưng tuyệt đối không thể chậm trễ. Thật ra thì hắn dẫn Linh Hy đi không phải là ý đó, mà là lần đi này có khả năng khá nguy hiểm, hắn muốn dẫn cô đi để lỡ hắn có bị làm sao còn có người báo cho gia đình hắn. Lo xa mà, có bao giờ thừa!!! (Vũ ca đều (~)

“Này, sao anh cứ đứng mãi trước cái tường này vậy!!”

“Đang nghĩ xem cho cô ra ngoài kiểu nào!!”

“Sao không đi cổng chính!!” Linh Hy ngây thơ hỏi, ngay lập tức cô bị Triệu Vũ cốc cho 1 cái đau điếng cả người.

“Cô là người hay là lợn mà ngu thế!!!! Đã trốn học rồi còn đi cổng chính!!”

Linh Hy tức giận cốc lại vào đầu Triệu Vũ, hung hăng đáp lại:

“Anh ăn cơm hay ăn cám mà khỏe vậy!! Cốc nhẹ thôi, đầu người chứ có phải đầu đá đâu là cốc như đập thế!!”

“Đầu cô phải tác động thêm 100Niu tôn vào không vỡ thì mới thành đầu đá được, bây giờ là đầu heo!!”

“Anh...anh...!!”

Linh Hy bị Triệu Vũ chặn họng, ức không nói nổi nên lời, cô vội nhìn ngang nhìn dọc cái tường đánh trống lảng:

“Ý anh là bây giờ tôi phải trèo tường phải không?”

“ĐÚNG!!” Triệu Vũ khẳng định chắc chắn, ngay lập tức cái con người đánh đá nhí nhảnh trước mặt hắn phóng vút lên bên trên:

“Quá đơn giản!!”

Linh Hy nhảy lên tường 1 cách dễ dàng, gì chứ trước đây ở trường nữ sinh Phương Nam bọn quái nữ đó chuyên môn chính là bật tường ra ngoài đi chơi với người yêu, còn cô thì bật tường đi quậy, nên khoản này không làm khó cô được, hơn nữa tường ở trường Nữ sinh Phương Nam còn cao hơn thế này. Linh Hy đứng vắt vẻo trên tường oai nghiêm, ngoắc ngoắc tay trêu chọc Triệu Vũ:

“Cô điên à? Mau ngồi xuống không bảo vệ nhìn thấy bây giờ!!”

Triệu Vũ bình tĩnh kia không bị thái độ khiêu khích của Linh Hy làm cho sôi máu, hắn vẫn đủ kiên nhẫn nhắc nhở cô, nhưng đã quá muộn...

“Huýttttttttttttttttttttt!!! Em kia, sao lại trèo tường, mau xuống!!!”

Bảo vệ từ phòng làm việc nhìn thấy đằng xa có bóng 1 nữ sinh đang mặc đồng phục giống nam sinh đứng vắt vẻo trên tường, bèn tuyết còi rồi vội vã chạy ra. Thấy chuyện xấu bị phát giác, ngay lập tức Triệu Vũ nhảy phốc lên rồi chạy ra ngoài kéo theo cả Linh Hy để trốn bảo vệ.

Triệu Vũ kéo Linh Hy chạy ra đường lớn, bắt taxi 1 cách khẩn trương, dù bị Linh Hy trêu tức nhưng hắn vẫn nhớ nhiệm vụ quan trọng trước mắt:

“Alo...!!” Vừa ngồi yên trên taxi, tiếng chuông điện thoại của Triệu Vũ đã vang lên, hắn vội vàng bấm nút xanh để trả lời. Linh Hy có liếc trộm khuôn mặt hắn, cái khuôn mặt thanh tú kia đang hiện rõ lên 1 vẻ khẩn trương đáng sợ.

“Hừ, tối hôm đó chúng ta đã quá tin tưởng bọn chó đó rồi, Mẹ kiếp, lũ Giang Văn khôn khiếp, mau tìm cách kéo dài thời gian, tôi sắp đến rồi!!”

Triệu Vũ vừa cúp máy, đã bắt gặp ngay ánh nhìn ngạc nhiên của Linh Hy, cô nhìn hắn 1 cách ngờ ngàng:

“Anh...anh đi đánh nhau ư???”

“ĐÚNG!!” Triệu Vũ không hề lảng tránh, thẳng thắn khẳng định.

“THẬT HẢ????!!?”

Linh Hy giật mình nhảy dựng lên, nhưng mà đáng tiếc cho Hy Hy hậu đậu kia, đầu đập trúng vào trần xe ô tô làm cô đau điếng, choáng cả đầu. Triệu Vũ bất giác cười lớn, hẳn thật là thấy thái độ ngộ nghĩnh của Hy Hy thì vô cùng dễ chịu, Hy Hy nhăn mặt, phụng phịu lườm khuôn mặt cười không ngớt của tên Triệu Vũ đáng ghét kia!!

“Anh cười cái gì!!”

“Cười cái ***** nhà cô...Haha, đúng là lợn!!!”

“Anh....cái đồ...cái đồ....!!!”

“ĐỒ GÌ???” Triệu Vũ cười điên đảo vì thái độ ức chế mà không được xả ra của Linh Hy, nhưng Hy Hy không thêm để tâm đến thái độ lắm, cô vồ đến cạnh Triệu Vũ, cặp mắt long lanh lên, ngây thơ đến phát sợ....

“Triệu Vũ, tôi có thể đánh nhau cùng anh không???”

“HẢ????” Triệu Vũ ngạc nhiên vì câu nói như đùa nhưng lại chẳng khác gì thật của Linh Hy.

“Có gì mà ngạc nhiên chứ, tôi vốn dĩ đã rất thích đánh nhau rồi. Hê hê!!”

“Tiểu thư, cô có biết võ không???”

“Không!!” Linh Hy hồn nhiên trả lời, đúng là cô không biết võ thật, con gái học võ làm gì cơ chứ, dù nghịch ngợm nhưng cô cũng không thích việc con gái đi học võ, 1 phần cũng vì ông bố cổ hủ của cô phản đối.

“Cô...cái đầu heo của cô có dùng để suy nghĩ không hả??? Hay chỉ biết ăn thôi!!”

“Thế cái miệng ăn cám của anh có biết nói không hả??? Chỉ biết đá xoáy người khác thôi!!!”

“Cô...cô...tôi nói cho cô biết, người của băng Giang Vận đều là những người rất giỏi võ, cùng lắm thì bọn chúng không biết võ, nhưng chúng đều có độ liều rất cao, 2/3 trong số chúng sẵn sàng giết chết cô, sau đó tự sát để bảo vệ ông trùm của hắn!!”

“Thật Hả????” Linh Hy ngạc nhiên, từ trước đến giờ cô chưa gặp chuyện băng đảng thanh toán nhau như thế này. Ít ra thì cũng chỉ xem trong phim thôi, không ngờ hôm nay cô lại được chứng kiến cảnh này....”THẬT LÀ THỨ VỊ!!!” Linh Hy vỗ tay reo lên 1 cách hồn nhiên, còn ông tài xế taxi kia đã tái mét cả mặt đi.

Thấy thái độ hồn nhiên của con heo trước mặt, Triệu Vũ giật mình nhìn cô...

“Đầu heo, cô điên hả, thôi nghĩ lại cô thật rắc rối, thôi cô mau về đi!!”

“Không, tôi sẽ đi theo anh. Hehe!!!”

“Này, không phải cô thấy tôi sáng sủa, đẹp trai thế này mà bám theo nhé!!! Tôi rất ghét con gái phiền phức!!”

“Hừ, anh sáng sủa ư???”

“ĐÚNG!!”

“Haha, Triệu Vũ, đồ miệng ăn cám mà không biết uốn lưỡi trước khi nói!!!”

“CÁI GÌ???”

“Sáng sủa, thế tối sủa không?”

“Cô nói gì????!!????”

“Trời, không những miệng ăn cám, mà óc cũng thành óc lợn rồi =))~ Hahaha, Sáng anh sủa, vậy tối anh sủa không???”

Nhận ra thâm ý giễu cợt mình của Linh Hy, Triệu Vũ ức chế đập mạnh xuống ghế mà không thể làm gì được, là tự hấn nói hấn sáng sủa, híc, hơn nữa không thể đánh cô ta được, con trai không được đánh con gái, thế là quá hèn, hơn nữa hấn lại là 1 đại ca, thế nên Triệu Vũ đành ôm uất ức trong lòng.

5. Chương 4.2

“Mà khoan đã, Triệu Vũ, băng Giang Vận anh nói, liệu có phải là băng đảng do 1 lão già 50 tuổi tên Giang Vận và cô ả 24 tuổi trẻ đẹp của hấn quản lí!!”

“Tại sao cô biết!!”

“Chẳng lẽ anh cũng là xã hội đen??”

“Đúng!!”

“VẬY TRIỆU VŨ, ANH CÓ NGHE NÓI GÌ VỀ MỐI QUAN HỆ GIỮA GIANG VẬN VÀ BỘ TRƯỞNG KINH TẾ KHƯƠNG TỬ KHA KHÔNG?”

“Dĩ nhiên, Khương Tử Kha là bóng đen trùm sau cái băng đảng đó, Linh Hy, sao cô biết nhiều vậy? Cô là ai??”

“Sao anh biết tên tôi là Linh Hy!!!”

“Lúc trên lớp, cô chẳng gờ cái tay heo của cô ra bắt tay với tôi, cô còn nói gì, đồ óc heo, quên nhanh thế =))~”

“Anh...anh...Triệu Vũ, anh thật không biết làm con gái vui gì cả??”

Câu nói uất ức của Linh Hy lại động đến thắc mắc làm vừa lòng con gái của Triệu Vũ, hấn rất tò mò chuyện chiều lòng con gái, vốn dĩ hấn muốn học cách làm Yên Yên vui, nghe cách nói của Linh Hy, có vẻ như cô rất am hiểu chuyện này.

“Mà này, nghe anh nói chuyện điện thoại, có vẻ bên anh đang gặp bất lợi!!”

“Cô hỏi làm gì? Đúng vậy, bọn Giang Vận chơi xấu, bọn chúng tấn công bất ngờ địa bàn ở Đông Yên của tôi!!!”

“VẬY ANH ĐỊNH 1 MÌNH CÓ LIỀU QUÁ KHÔNG?”

“Tôi không quan tâm! Bọn chúng dám hạ nhục anh em của tôi, tôi phải xử lí chúng!!”

“Này, xã hội đen bọn anh có dùng hàng nóng không?”

“Không, tất cả các băng đảng chỉ có cánh tay trái, phải và những người bảo vệ BOSS mới được phép dùng súng, đó là luật ngầm của giang hồ!!”

“VẬY ANH ĐỢI TÔI 1 TÝ!! BÁC TÀI, TẠM DỪNG XE Ở ĐÂY!!”

Linh Hy ra dấu cho tài xế dừng lại ở trước 1 cửa hàng đồ chơi, cô nhanh nhẹn chạy vào đó mua bán gì đó rồi nhanh chóng trở về taxi.

“Cô làm gì vậy???”

“Mua súng!!”

“HẢ???”

“Súng giả, anh yên tâm!!”

“Cô lấy súng giả làm gì?”

Linh Hy nháy mắt tinh nghịch không trả lời, Triệu Vũ cũng chẳng thèm hỏi cô nữa, hấn mau chóng giục tài xế lái nhanh:

“ĐẾN NƠI RỒI, MAU XUỐNG ĐI!!”

Vừa bước xuống xe, thấy quán Bar Đông Yên đóng cửa, cô thắc mắc:

“Sao đóng cửa vậy?”

“Bọn chúng ở bên trong, sợ sớm kiểm tra nên đóng cửa, quán Bar Đông Yên là quán Bar mở cả ngày, nên bọn chúng phải làm vậy!!”

“Vậy thì tốt, anh vào đi, đi vào nhớ đóng cửa, tôi ở ngoài này!!”

Triệu Vũ ngạc nhiên trước câu nói của Linh Hy, tưởng cô thế nào, hóa ra cũng nhát gan, to mồm nhưng không dám vào. Triệu Vũ đột nhiên mất hết hảo cảm với Linh Hy, hắn ta lạnh tanh đập cửa bước vào 1 cách rất ngênh ngang và khệnh khạng.

“Bọn chó Giang Vân, chúng mày chán sống hả mà đánh úp Triệu bang chúng tao!!”

Triệu Vũ lạnh lùng hét lớn, lúc này cái vẻ cáu giận trẻ con của hắn đã bay mất sạch, trước mặt đám côn đồ kia là vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc lạnh đến đáng sợ, thái độ thờ ơ khiến đám côn đồ cáu giận:

“Ranh con, mày không mau về nhà bú sữa bà mẹ lẳng lơ của mày đi, Triệu bang là cái thá gì chứ!! Mau hàng phục Giang Vân, nể tình tao sẽ ày 1 địa bàn để kiếm tiền!! Hahaaaaa!!”

Lù côn đồ cười ầm lên đồng tình với đồng bọn của bọn chúng, nhưng bọn chúng quả thật đã sai lầm, động đến ai không động, 4 chữ “bà mẹ lẳng lơ” kia đã làm tâm trạng Triệu Vũ xấu hắn đi, ánh mắt hắn ta ánh lên những tia nhìn rực lửa.

“Choang!!!!”

Tư Vũ cầm chai bia trên bàn, đập mạnh vào đầu của tên vừa phát biểu liều kia. Những giọt máu tanh trên đầu hắn chảy xuống ròng ròng, tên kia tức giận ra dấu cho đồng bọn xông lên. Triệu Vũ vút vỏ chai vỡ xuống sàn, xấn tay áo lên xông vào chuẩn bị đánh nhau với bọn chúng thì...

“Rầm rầm!!!”

Tiếng đập cửa lớn làm tất cả đều giật mình, đám côn đồ kia nghe thấy tiếng đập cửa vội vã dồn dập, có chút lo lắng trong lòng, bọn họ sợ cứu viện của Triệu bang đến.

“CẢNH SÁT ĐÂY!!! MAU MỞ CỬA!!!”

Tiếng của 1 người từ ngoài vọng vào, đám côn đồ kia co rúm người lại lo sợ, còn Triệu Vũ kia đứng im như đờ người, cái giọng nói kia chẳng phải của Linh Hy óc lộn đó sao???

“Đại ca, là cóm, làm sao bây giờ!!!”

“Hừ, Triệu bang bọn mày là gặp may hôm nay, nghe cho rõ đây, đất Đông Yên này nội trong 3 ngày phải giao lại cho Giang Vân, sếp Khương Tử Kha của bọn tao rất có hứng thú với mảnh đất này, chúng mày không giao lại, sếp Kha nổi giận, hậu quả chúng mày tự gánh chịu, hahaha, cơn thịnh nộ của Bộ trưởng bộ kinh tế, chúng mày biết rồi đấy!!”

1 tên côn đồ vẫn còn ngoan cố nói vớt, ngay sau đó ra dấu cho đàn em rút ra từ cửa sau của quán Bar....

Linh Hy đứng ngoài, vốn đã mở chức năng ghi âm của điện thoại lên ghi âm lên hết lại, thậm chí còn chụp được ảnh của bọn côn đồ kia lúc rút ra nữa, cô vui vẻ đẩy cửa bước vào bên trong:

“Chà, Triệu Vũ, đất Đông Yên quả thật rất đẹp, bộ trưởng Kha có hứng thú quả thật không sai!!”

“Linh Hy, cô vừa làm trò gì vậy?”

Triệu Vũ vừa cời trói cho đàn em, vừa thắc mắc hỏi Linh Hy:

“Còn làm gì? Là tôi cứu anh đó, haizzzz, nhưng thật tiếc, khẩu súng này tôi mua không sử dụng được rồi!!!”

Linh Hy tiếc nuối nhìn khẩu súng trên tay, miệng cười nản, sau đó ngồi phịch xuống chiếc ghế, nhìn xung quanh quán Bar:

“Đại ca, cảm...cảm ơn anh!!” Tất cả các tên phục vụ trong quán Bar cúi đầu đồng thanh cảm ơn Triệu Vũ, hắn ta lắc đầu, ra dấu rồi nói:

“Không có gì!!”

“Đại tỷ, cảm ơn đại tỷ!!!”

Các nhân viên phục vụ không hện mà bảo ai cũng quay sang cúi đầu cảm ơn Linh Hy, cô cười títt mắt nhưng....chợt giật mình...

“CÁI GÌ??? Các cậu gọi TÔI/CÔ TA là gì???”

Linh Hy và Triệu Vũ đồng thanh hét lên làm cho đám nhân viên kia cứ cười tùm tùm:

“Đại tỷ và đại ca thật hợp nhau, đại ca, bọn em không ngờ đại tỷ lại xinh đẹp vậy đó!!”

“CÁC CẬU ĐIÊN À???” 1 lần nữa, không hện mà bảo, Linh Hy và Tư Vũ đồng thanh gào lên, trời ạ, hiểu lắm, là hiểu lắm mà, gì mà Đại tỷ cơ chứ!!!! Đại tỷ của cái tên đại ca óc heo này thì vạn kiếp vạn lần dí dao vào cổ cô cô cũng không đồng ý.

“Đại ca, nghe đại ca kể về đại tỷ đã lâu, thật hân hạnh cho đàn em ở Đông Yên lại được chiêm ngưỡng đầu tiên!!! Thôi chết, đã 5h rồi, quán Bar chuẩn bị mở cửa, đại ca và đại tỷ cứ tự nhiên, bọn em phải dọn dẹp chỗ này!!”

Đám nhân viên không ai để ý đến thái độ ngạc nhiên và cáu giận của cả Linh Hy và Triệu Vũ, bọn họ tưởng nhầm Linh Hy và Triệu Vũ còn ngại. Linh Hy đang định lên tiếng giải thích, nhưng không kịp nữa rồi, híc, tên đàn em của hắn vừa nói 5h, tức là cô chuẩn bị về giờ gia đạo. Ngay lập tức Linh Hy chạy như bay ra ngoài, làm Triệu Vũ ngạc nhiên đuổi theo, không phải cô ta định trốn việc hắn xử lý vụ BÁN THÂN cô đấy chứ!!!

“Cô định chạy ư???”

“Anh điên à? Mau bỏ tay tôi ra, từ Đông yên về Bắc Kinh là 2 TIẾNG đấy anh biết không? Con lợn chết tiệt, tôi đã về giờ gia đạo rồi, mau tránh ra cho tôi bắt taxi!!!”

“Gì mà giờ gia đạo!!”

“Bố tôi bắt tôi 7h phải có mặt tại nhà, aiggzzz, taxi kia rồi, mau bỏ tôi ra!!!”

Linh Hy vùng vằng cũng rút được tay khỏi Triệu Vũ, cô vội vàng leo lên xe về nhà, kiểu này cô sẽ bị bố cô ướp gia vị cho vào luộc mất!!! Huhu

Bộ trưởng Chiêu Tài tay cầm 1 chiếc roi mây đứng lù lù ở trước cửa, sát khí đằng đằng, thỉnh thoảng ông lại ngước nhìn chiếc đồng hồ trên tay, 7h2 phút, 7h 45 phút, 8h!!!! Hừ, Linh Hy kia dù chuyển trường vẫn không nghe lời ông, kiểu này ông phải chỉnh đốn lại con gái mới được.

“Ba, chị Hy Hy sao về muộn vậy!! Bộ Bộ đói!!!!”

Bộ bộ dù đã 10 tuổi nhưng vẫn là trẻ con, mà trẻ con thì thường hay nhõng nhẽo, cậu bé chu mồm ra, thổi phình cái miệng nắm lấy vạt áo của ba, ông Chiêu Tài thấy con trai như vậy, cơn giận bỗng chốc lại tăng vọt lên, sát khí hầm hầm, bất giác trên môi Bộ bộ nở 1 nụ cười hài lòng??? Hả? Chẳng lẽ Bộ bộ muốn công kích cơn tức giận của ông Tài ư?

“Ba, con đã về!!!” Linh Hy lao vào nhà, đẩy mạnh cửa rầm 1 cái thõ hõn hõn, cái taxi chết tiệt kia đi đứng kiểu gì lại chọn đúng cái đường tắc mà đi, hại cô phải chạy bộ về nhà.

“Linh Hy...!!” Ông tài tức giận gơ tay đang đeo chiếc đồng hồ trên tay cho cô xem, rồi khẽ đưa ánh mắt về chiếc roi tay còn lại đang cầm. Vừa nhìn thấy chiếc roi mây hàng chục năm cô chưa “phải” ném mùi, Linh Hy run rẩy nhìn ba bằng ánh mắt đáng thương. Nhưng chợt nhớ ra chuyện gì đó, Hy Hy lục vội cặp sách, lấy trong túi chiếc điện thoại ra:

“Ba, chẳng phải ba bảo tên Bộ trưởng Bộ kinh tế là con sâu hại nước hay sao? Con....Hy Hy....Hy nhi về trễ...là do...là do...đi lấy đoạn ghi âm này cho ba xem !!!”

Ông tài khẽ nhếch lông mày lên, tò mò cầm lấy chiếc điện thoại từ tay con gái, mở đoạn ghi âm lên:

“Hừ, Triệu bang bọn mày là gặp may hôm nay, nghe cho rõ đây, đất Đông Yên này nội trong 3 ngày phải giao lại cho Giang Vận, sếp Khương Tử Kha của bọn tao rất có hứng thú với mảnh đất này, chúng mày không giao lại, sếp Kha nổi giận, hậu quả chúng mày tự gánh chịu, hahaha, cơn thịnh nộ của Bộ trưởng bộ kinh tế, chúng mày biết rồi đấy!!!”

Đoạn ghi âm của tên cầm đầu nhóm côn đồ vừa phá rối Đông Yên, địa bàn của Triệu Vũ, vừa nghe xong ông Tài đã nở ra nụ cười rạng rỡ, vứt ngay cái roi cho Bộ Bộ cầm, lao đến ôm chầm lấy con gái:

“Con gái, con cứu đất nước rồi, con đã trừ được con sâu hại nước rồi!!!”

Và dĩ nhiên nhờ cái chiến công đấy, Linh Hy không bị trách phạt nữa, ngược lại trong bữa cơm muộn kia, cô lại được ba hết lời khen ngợi.

Sáng hôm sau, Linh Hy thức dậy đúng giờ hơn, cô thản nhiên đi bộ cùng Bộ Bộ đến trường:

“Bà chị già, hôm qua chị gặp may đấy!!” Bộ bộ hếch giọng lên kiêu ngạo nói.

“Bộ bộ, còn dám nói nữa hả, chị chưa xử tội công kích hôm qua đâu, ba kể cho chị nghe cả rồi!!!”

“Hừ, mụ già ế này, còn làm bộ, rồi có 1 ngày chị sẽ bị quả báo!!!”

Bộ bộ lè lưỡi trêu tức Linh Hy rồi chạy đi trước, Linh Hy bị bộ dạng khó ưa của Bộ bộ tức giận, bèn đuổi theo.

“Alo, Yên yên à? Em thế nào? À, anh đang đi học.....Ừm khi nào ăn tối xong nhớ gọi cho anh nhé.....À, lúc đấy trong giờ học, nhưng mà không sao, em gọi thì.....Bộp!!!”

Triệu Vũ đang vui vẻ nói chuyện với Yên yên thì 1 lực đẩy từ đằng sau lưng hấn làm cho chiếc điện thoại của hấn bay vút lên cao rồi hạ lộ yên vị trên đất, vỡ thành 3 mảnh.

“Aiza, tên điên nào chặn đường vậy!!!”

Linh Hy xoa xoa đầu tức giận hếch mặt lên gào thét, nhưng ngay lập tức nhìn thấy khuôn mặt cũng đang muốn bùng nổ không kém gì cô, hấn tức giận nhìn chiếc điện thoại đang yên vị dưới đất, rồi nhìn khuôn mặt heo nái của Linh Hy, Triệu Vũ tức đến nóng giận cả mặt.

“Ô, là đồ óc lợn, sao anh lại đi học đường này vậy??”

“Cô...cô....CÁI ĐỒ ĐẦU LỢN KIA!!!!”

Triệu Vũ không thể nào nén nổi cơn tức giận nữa rồi, hấn cầm 3 mảnh điện thoại trên tay, xót xa hét ầm lên làm Linh Hy toát cả mồ hôi, đáng lẽ ra cô phải sợ mới đúng, nhưng mà sao trong trường hợp này cô lại thấy hấn đáng yêu vậy cơ chứ!!!

“Tên kia, mới sáng ngày ra anh lại muốn gây sự à????”

“CÔ...CÔ...CÔ làm VỠ YÊN YÊN CỦA TÔI RỒI!!!”

Hấn khổ sở hét lên thêm một lần nữa, rồi vội vàng tháo điện thoại ra lấy cái sim rồi bước bình nhìn Linh Hy:

“Anh làm gì mà xòe tay ra vậy??”

“Đưa điện thoại đây!!”

Linh Hy ngây thơ đưa điện thoại cho hấn, rồi ngay lập tức hấn tháo ngay sim của cô ra, lắp sim của hấn vào:

“Cầu trời, số điện thoại của Yên Yên có lưu trong sim!!!”

“Số quan trọng như vậy, sao cậu không học thuộc chứ!!”

“Học thuộc bằng cái đầu heo của cô à???? Số nước ngoài, có mã nước, mã vùng, mã thành phố, mã trường, mã phòng, Yên yên của tôi ở kí túc xá. Trời ơi, khó khăn lắm cô ấy mới gọi điện thoại được cho tôi, vậy mà...cô...cô...”

Linh Hy có vẻ hối hận vì hành động của mình, cô buồn rầu cúi đầu xuống xin lỗi:

“Tôi...xin lỗi!!”

“Xin lỗi cái đầu cô!!! Nể tình cái vụ cớm của cô hôm qua, tôi tha cho cô, hừ, tạm thời điện thoại của cô tôi cầm, còn đây, cô mau đi tìm cái điện thoại khác giống y hệt 3 mảnh này cho tôi!!!”

Triệu Vũ láu cá đưa 3 mảnh điện thoại vỡ cho Linh Hy, rồi dứt tay vào túi quần ung dung bỏ đi, còn lại Linh Hy đang nhìn 3 mảnh điện thoại vỡ lạnh ngắt trên tay, tức giận hét lên:

“Triệu Vũ, nếu sửa được điện thoại của cậu, tôi sẽ lấy số cô Yên yên gì gì đó của cậu, rồi gọi điện sặc cho cô ta 1 trận!!!”

Vừa nghe đến lời Linh Hy đe dọa, Triệu Vũ ngay lập tức cách xa cô 10m thì rút ngắn khoảng cách còn 1m, cúi giận nhìn cô:

“Linh Hy, cô thử xem!!”

“Tại sao không chứ!! Trò này tôi đã làm rất nhiều!!”

“Mau mang trả 3 mảnh điện thoại cho tôi!!”

Triệu Vũ vờ người giật lấy 3 mảnh điện thoại, nhưng ngay lập tức Linh Hy đã thu tay về rất nhanh, ôi....nhưng thật không may, Triệu Vũ hoảng tử mất đà, và hạ cánh ngay trên người Linh Hy =))~

6. Chương 5 : Cơn Thịnh Nộ Đáng Yêu.

Triệu Vũ và Linh Hy mở căng mắt nhìn nhau, Linh Hy tim đập mạnh, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc gần với con trai như vậy, đầu óc Linh Hy còn đng mơ hồ, thì Triệu Vũ đã lập tức tỉnh táo, khuôn mặt của hắn đỏ bừng lên, đây cũng là lần đầu tiên hắn và 1 người con gái khác tiếp xúc gần như vậy, ngay cả Yên Yên cũng chưa từng như vậy. Triệu Vũ ngay lập tức đẩy tay đứng dậy, hắn kiêu ngạo phỉ phỉ quần áo. Lúc này Hy Hy cũng đã tỉnh táo, mặt cô đỏ bừng lên, cúi đầu xuống đứng dậy rồi ngay lập tức chạy đi, để lại Triệu Vũ vẫn đang bàng hoàng vì lần tiếp xúc đầu tiên làm hắn đau tim như vậy. Đã biết tiếp xúc gần đau tim vậy, hắn sẽ cố không chạm vào Yên Yên, hắn sợ làm cô đau tim giống hắn (Vũ ca ngây thơ =))~)

Hôm nay lại có tiết học của bà cô ế già, vừa bước vào lớp, bà cô đã chú ý tức giận hướng ánh mắt không mấy thiện cảm về phía Linh Hy, cũng phải, ai bảo cô dám bảo bà ta là tự nhận mình ngu dốt cơ chứ!!!

“Hy Hy, hôm qua Triệu Vũ kéo cậu đi đâu vậy?” Quất Khang ngồi bên trên tò mò quay xuống thì thầm hỏi, Linh Hy cúi gằm mặt không trả lời (tác dụng phụ của tiếp xúc gần ~)

Nhưng có chuyện lạ là, Triệu Vũ chỉ đi sau cô có mấy mét, mà tại sao bây giờ hắn chưa đến cơ chứ!!!

Trong đầu Linh Hy vừa lóe lên suy nghĩ về hắn, thì ngay lập tức cánh cửa lớp mở tung ra, Triệu Vũ ung dung bước vào, có lẽ hắn đã gạt được cái cơn đau tim khi không có sự xuất hiện của Linh Hy. Bà cô già Hạ Hạ tuy có nỗi sợ thế lực ngầm của gia đình họ Triệu, nhưng vì giữ thể diện trước cái lớp học ưu tú, với tư cách giáo viên ưu tú, bà cô Hạ Hạ nghiêm giọng nói:

“Triệu Vũ, em lại đi trễ, có biết bây giờ là mấy giờ không???”

Triệu Vũ nhướn mày lên, tròn mắt có hơi giãn ra vì thái độ nghiêm túc của bà cô ế Hạ Hạ, hắn điềm nhiên nhìn vào đồng hồ, rồi tự tin đáp lại:

“Kém mười!!!”

“Mấy giờ kém mười???” Bà cô Hạ Hạ vẫn nghiêm giọng hỏi, nhưng trong hơi thở có chút dồn dập, có lẽ bà ta đang sợ hãi trước thái độ ung dung nhưng không hề hiền lành của Triệu Vũ kia!!.

“Đồng hồ em hỏng mấy kim giờ, cô thông cảm!!!”

Triệu Vũ nhún vai rồi đặt cặp vào bàn, câu trả lời của hắn làm bà cô kia tức giận đến đỏ bừng cả mặt, cả lớp vang lên tiếng cười nhỏ, không ai dám cười to, nhưng thật sự không cười thì không được, nhưng....

“HAHAHAHAHA, thật là buồn cười chết mất đi!!!”

Linh Hy duyên dáng cười ầm lên, lại càng chọc tức bà cô kia, thật sự thì 1 học sinh mới khó ưa và 1 học sinh cũ khó chịu làm bà ta giảm thọ nhiều quá, không mau lấy chồng thì bà ta sẽ ế suốt đời mất.

“Linh Hy, em cười như thế không có tôi trong lớp vậy, em có biết đó được coi như là 1 trong những hành động xúc phạm giáo viên hay không?”

“Ồ, thưa cô...sao lại vậy ạ?????”

“Có biết Hạ Hạ tôi đã đi dạy được 10 năm rồi không? Hừ, từ trước đến giờ chưa ai dám xem thường môn Toán của tôi cũng như tôi!!”

“Em đâu có bảo xem thường cô!!!”

Linh Hy tức giận vì cái kiểu vô lí của bà già ế chồng khó ưa kia, cô lập tức cãi lại, hành động của cô làm cả lớp sợ đến mức im lặng khác thường!!!

“Hãy nói cho tôi suy nghĩ của em về môn Toán học!!”

“Em thấy đó là vô bổ ạ!!” Linh Hy không ngần ngại gì mà trả lời thẳng luôn, câu nói của cô càng làm kích động bà cô đó.

“HAHAHAHA, QUẢ THẬT LÀ VÔ BỔ!!!!”

Bà cô Hạ Hạ đang chuẩn bị xả đạn vào Linh Hy, ngay lập tức Triệu Vũ ở đằng sau cười phá lên, quả thật, hần không nhịn được cười.

“Triệu Vũ, em dám trêu tức tôi sao???”

“Thưa cô, em không trêu tức cô, em chỉ đang buồn cười về câu trả lời của óc lợn thôi, trông vậy mà thông minh hơn cả lợn!!!”

“ANH NÓI AI LÀ ÓC LỢN HẢ TÊN MIỆNG ẮN CÁM KIA!!!!”

Vừa nghe đến Triệu Vũ đã kích mình, Linh Hy giận dữ đập bàn quay xuống, trừng mắt lên nhìn hần, hần ta nhớn nhợ héch mặt lên với cô, tay ra ám hiệu số 3, ý nói 3 mảnh điện thoại vỡ. Ngay lập tức Linh Hy nhận ra mục đích của hần, cô lè lưỡi trêu tức hần rồi quay lên, hần cần thứ đó như vậy, thì cô càng không trả.

“Cả 2 con heo biết nói kia có IM CHO TÔI KHÔNG???” Thật sự thì không thể nào nhịn nổi thái độ của 2 học sinh này, bà cô Hạ Hạ lập tức hét ầm lên chấm dứt, dù hôm nay bị đuổi học bà ta cũng phải xử lí Triệu Vũ và Linh Hy.

“Triệu Vũ, em còn dám đùa với tôi sao? Em có biết tuần này vị trí của em chưa rơi khỏi số 1, nhưng bài kiểm tra Toán vừa rồi của em chỉ được có 80 điểm thôi!! Sao? Em còn dám coi thường môn của tôi sao? 80 điểm, em suy nghĩ thế nào!!!”

Bà cô Hạ Hạ khoanh tay hỏi đểu Triệu Vũ, hần ta nhìn bà cô đằng sát khí, đường đường là 1 học sinh toàn diện xuất sắc nhất Bắc Kinh, vậy mà cái bà cô này lại dám đá đểu hần, bị 80 điểm quả thật do hần không còn tâm trạng làm bài, hôm đó cả ngày không liên lạc được với Yên Yên nên mới như vậy!!! Nhận thấy thái độ khó xử và cau có của Triệu Vũ, bà cô Hạ Hạ khoanh tay cười đắc ý, nhưng ngay lập tức:

“80 điểm? Suy nghĩ!!! A, đó là ghét của nào trời cho của nấy cô oiiiiii!!!”

Linh Hy hồn nhiên xen ngang vào câu chuyện, chặt 1 đoạn mạch cảm xúc đắc ý của bà cô ế Hạ Hạ làm bà ta sa sầm cả mặt lại, còn đối đáp với lũ quỷ này chắc bà nhồi máu cơ tim chết mất.

“Em...em.....Linh Hy, thái độ coi thường môn Toán của tôi như vậy....tôi sẽ cho em trượt đại học, để cho em xấu hổ với mọi người!!!”

“Cô Hạ Hạ này, cô có biết vì sao rất nhiều học sinh thi trượt đại học không?” Triệu Vũ trầm ngâm lên tiếng, cuối cùng hần cũng tìm được cơ hội báo đáp bà cô này...

“1 năm có 365 ngày, trừ đi 52 ngày thứ 7 nghỉ ngơi, chúng ta còn 313 ngày để học. Nhưng trong 313 ngày còn lại, thì có 50 ngày là thời gian nghỉ hè, mà mùa hè thì rất nóng, ai còn tâm trạng mà học cơ chứ!!! Ra

biển tắm cho thoải mái đúng không??? Vậy chỉ còn 263 ngày cho việc học thôi!!!! Còn nữa, 1 ngày ngủ ít nhất là 8 tiếng, 1 năm tính ra chúng ta ngủ mất 30 ngày, còn 141 ngày, khoan đã, còn tính cả 1 tiếng đồng hồ thể thao hoặc làm việc linh tinh mỗi ngày, tổng ra là mất 15 ngày trong 1 năm, 2 giờ ăn uống chiếm 30 ngày, rồi còn cả 1 tiếng giao tiếp mỗi ngày, thời gian cho thi cử nữa, còn 46 ngày để học thôi. À đâu, còn cả 3 ngày ủ ê buồn bã trong năm nữa, ngày sinh nhật của mình, ngày nghỉ lễ Tết, vậy là trừ tất cả, chỉ còn 1 ngày để học thôi cô oiiii!!! Liệu trong 1 ngày cô có đủ sức thi vào đại học không?”

Nghe cách giải thích của Triệu Vũ, Linh Hy và mọi người trong lớp không thể nhịn nổi nữa cười ầm lên, bà cô ế kia xấu hổ quá tức giận bỏ ra ngoài.

Sau khi bà cô Hạ Hạ rời đi, lớp 11K bắt đầu lao xao lên, học sinh dù ghét nhưng cũng không thể phủ nhận được chuyện bà cô ế Hạ Hạ là 1 nhân tài, giảng dạy rất dễ hiểu, chỉ là chưa lập gia đình nên chưa hiểu học sinh mà thôi.

“Hy Hy, Triệu Vũ, 2 người thật là....đã chọc tức bà cô đó rồi, tiết 1 trống tiết, tí nữa kí tiết kiểu gì bây giờ??” (kiểu như giồng bọn mình, hết tiết giáo viên kí vào sổ đầu bài ý!!)

“Quất Khang, cậu làm sao vậy? Tôi đã giúp mọi người không phải học còn gì??” Linh Hy cong môi lên đả kích lại Quất Khang, thấy bộ dạng đáng yêu bất bình của Linh Hy, Quất Khang xiêu lòng, cậu ta không nói gì nữa, Linh Hy quay xuống cái tên lợn Triệu Vũ kia, gí 1 mảnh điện thoại lên khiêu khích.

“Triệu Vũ, nhìn xem cái này là cái gì đây??”

“CÔ MAU ĐƯA CHO TÔI!!!!” Triệu Vũ vội giật lại cái mảnh đó, nhưng rất tiếc là lần này cũng không tốt đẹp gì hơn, Linh Hy vẫn nhanh tay nhanh mắt hơn hẳn.

“Cô...cô định làm gì??”

“Tôi sẽ trả cậu 3 mảnh điện thoại, và sẽ không sặc cho cô người yêu cậu 1 trận, chỉ là tôi có 1 điều kiện!!”

Linh Hy láu cá nháy mắt với hắn, Triệu Vũ mặt đỏ gay gắt nhưng cũng 1 lần nữa bị điệu bộ đáng yêu của cô làm xiêu lòng, hắn nhìn thẳng tự tin vào mắt Linh Hy như ý nói: “cô nói thử xem đó là chuyện gì?”

“Từ giờ đến lúc người yêu cậu đi du học về nước, có 3 chuyện anh phải làm cho tôi, tôi sẽ không nói gì với người yêu cậu!!”

“Cô điên à? Tôi việc gì phải sợ cô nói gì với người yêu tôi!!”

“Oh, vậy hóa ra là cậu chẳng hiểu gì về tâm lí con gái hết, tôi giỏi ăn nói thế này, chẳng lẽ lại không nói nổi người yêu cậu...”

“Cô...cô...cô được lắm. Cô cứ thử xem, tôi không để yên cho nhà cô đâu!!!!”

“Tôi đổ anh đấy!!! Thách cả Triệu bang của Triệu gia nhà anh luôn!!!!”

Linh Hy cau giận vì cái thái độ ương ngạnh không chịu khuất phục của cái tên lợn kia, cau gắt gỏng lấy 1 câu rồi xoay người lên, đúng lúc đẩy cánh cửa lớp học mở ra, dù gì cũng chưa hết tiết nên chắc bà cô Hạ Hạ quay lại, nhưng đằng sau....đằng sau là...????? Hy Hy nhìn người giá trung niên đi sau Hạ Hạ, khuôn mặt này quen quen, a....Linh Hy reo lên suy nghĩ trong đầu, đó chính là ông hiệu trưởng lạnh lùng hôm nọ.

“Chào cả lớp, tôi là Tổng Vĩ Hồng, hiệu trưởng, đây là lần đầu tiên tôi trực tiếp xuống 1 lớp để dự giờ giảng dạy của cô giáo Hạ Hạ!!!”

“HẢ????” Cả lớp đồng thanh ngạc nhiên, trước giờ tiến sĩ Tổng đều rất bận, các giờ giảng được các trường đại học mời giảng dạy kín mít, vậy mà hôm nay lại rảnh rang đến dự giờ của bà cô Hạ Hạ ư??? Bà cô này ghê gớm thật, không phải là ế, có người perfect như hiệu trưởng thế này, chắc là chưa muốn cưới.

Linh Hy chăm chú quan sát ánh mắt của Hiệu trưởng nhìn bà cô Hạ Hạ, triệu phần trăm đoán là bọn họ có tình ý với nhau, 2 người đó thì thâm gì đó rồi Hiệu trưởng Tổng hướng ánh mắt e ngại về phía Hy Hy, chẳng e ngại thì sao, ông ta thừa biết ba cô là ai mà.

“Các em có ước mơ không??”

“Thưa thầy, có!!!” Ngoại trừ Hy Hy và Triệu Vũ, cả lớp đều đồng thanh trả lời.

“Bạn nam trên bạn nữ kia, nói cho ta nghe ước mơ của em!!!”

Ý thầy Tổng chỉ Quất Khang, cậu ta đứng dậy, gãi gãi đầu:

“Thưa thầy, em sẽ làm cảnh sát, dự định sẽ thi vào học viện cảnh sát Bắc Kinh!!! Em muốn giúp mọi người trừ gian ạ!!”

Câu trả lời của Quất Khang làm mọi người ngạc nhiên, học sinh ở lớp 11K này, đa số đều là học để sau này ra trường đầu tư vào doanh nghiệp, đi làm kinh tế, giờ lại có người muốn làm việc cho nhà nước.

1 số học sinh trong lớp hướng ánh mắt về phía Quất Khang ngưỡng mộ, dĩ nhiên là ngưỡng mộ, vì cảnh sát lương thì ít mà cậu ta vẫn đam mê đầu vào!!

“Quất Khang, mình khuyên cậu không nên làm cảnh sát ở khu vực nào có ngân hàng!!”

Bất ngờ Linh Hy lên tiếng làm Quất Khang ngạc nhiên, Linh Hy cũng thật lớn gan, hiệu trưởng đứng ở đây mà còn dám nói giọng trêu chọc.

“Tại sao??” Quất Khang quay xuống, thắc mắc hỏi Linh Hy.

“Không tại sao cả, còn nếu cậu muốn làm cảnh sát ở khu vực có ngân hàng, thì cậu nên cẩn thận Triệu Vũ!!!”

Vẫn tức giận về thái độ ương ngạnh không kém gì mình của Triệu Vũ, Linh Hy quyết định trêu chọc hấn ta.

Vừa nghe thấy quỷ nữ ngồi trên mình nhắc đến tên, Triệu Vũ giật mình khó hiểu nhìn cô.

“Tại sao??” Quất Khang vẫn không hiểu ý Linh Hy nói gì. Dĩ nhiên là không hiểu rồi. Linh Hy nhún vai, quay xuống thách thức nhìn Triệu Vũ rồi nói:

“Tại vì sau này Triệu Vũ sẽ làm tên cướp ngân hàng!!!”

....

“HAHAHAHAHAHAHAHAHAHA!!!” Tiếng cười ồm của cả lớp vang lên, ngay cả Quất Khang cũng không nhịn cười nổi. Triệu Vũ cau giận nhìn Linh Hy, cái khuôn mặt nhìn thì có vẻ đáng yêu, nhưng thực chất thì cực kỳ dễ ghét kia làm hấn nổi giận thật sự. Riêng bà cô ế Hạ Hạ thấy Triệu Vũ và Linh Hy cấu xé nhau, vì hài lòng khoanh tay nhìn.

Hiệu trưởng Tổng khá là lúng túng trước sự trêu chọc của Linh Hy, bèn hắng giọng ho khụ khụ ra ý cả lớp dừng lại, đúng là 2 tiểu quỷ, đến hiệu trưởng lạnh lùng như ông ta còn không chịu được, huống gì Hạ Hạ bảo bối của ông. (hạ hạ em yêu ý =))~)

“Hy Hy, ăn nói khéo vậy, chắc hẳn rất giỏi văn tự hán học??” (môn ngữ văn của chúng ta ý ả :>~)

Hiệu trưởng Tổng lên tiếng, tuy giọng lạnh lùng nhưng 1 người sắc xảo như Linh Hy rất dễ nhận ra ông ta có bạc phần lo lắng trong ngữ điệu.

“Vậy thì sao? Thưa thầy!!”

“Nếu các em cứ tiếp tục trêu đùa cô giáo Hạ Hạ, ngay cả tôi cũng không chịu được, các em cần nghiêm chỉnh xem xét lại hành vi của mình, tiếp tục hành vi này, sẽ hại chết cô giáo Hạ Hạ vì buồn bực!!!”

“Cô Hạ Hạ, đừng nên buồn, buồn rồi sẽ không ngủ được, không ngủ được thì sẽ thức khuya, thức khuya thì sẽ mọc mụn, mà mọc mụn thì sẽ xấu....và xấu thì sẽ.....Ế!!!!!!!!!!!!!!”

Triệu Vũ có chút khó chịu về Linh Hy, nhưng vẫn còn tức giận về chuyện bị 80 điểm môn Toán, nên nói giọng điệu pha chút châm chọc.

Thái độ của 2 học sinh kia làm hiệu trưởng Tổng tức giận nhưng lại không làm gì được, 1 người là thiên kim của Bộ trưởng bộ giáo dục, hiệu trưởng nhỏ nhoi như ông ta làm sao dám đắc tội, 1 người lại là quý tử của ông trùm hiệu trưởng, nhát chết như ông ta, càng không dám động chạm, 1 yêu 1 quỷ, tồn tại trong lớp học phá rối Hạ Hạ bảo bối của ông làm ông hết sức bận tâm nhưng không thể làm gì được, cuối cùng Tổng hiệu trưởng cũng phải nhượng bộ, tìm ra biện pháp tạm thời cho bảo bối của ông:

“Tôi không đồng ý thái độ học tập của lớp 11K, tôi sẽ đình chỉ môn Toán của cả lớp 1 tháng để cả lớp suy nghĩ về hành động!!!”

Ngay lập tức sau câu nói đó, hiệu trưởng Tống mồ hôi chảy ròng ròng, vội vã kéo bà cô Hạ Hạ đi, vừa hay đúng lúc tiếng trống hết tiết!!!

Cả lớp nhôn nháo cả lên, đình chỉ 1 tháng Toán học, bọn họ thật sự rất vui mừng, vì căn bản bọn họ thấy môn Toán bọn họ đã đủ kiến thức.

Cánh cửa lớp lại được mở ra, 1 nữ sinh khá xinh xắn bước vào, trên tay cầm 1 hộp bánh, tiến về con người đang ngồi đằng sau Linh Hy:

“Anh Vũ, đây là...đây là bánh do tiết nấu ăn bọn em vừa học, em làm mời anh ăn thử...xem...xem có ngon không!!!”

Cô nàng đó lúng túng đưa hộp bánh trước mặt Triệu Vũ, Linh Hy ngán ngẩm cái trò tặng bánh tán tỉnh nhau lắm rồi, trường cô vụ này nhiều vô số, trường nữ sinh nên rất ít được nhìn mặt con trai, thỉnh thoảng đi chơi với người yêu, toàn làm bánh, đúng là lũ rảnh việc.

Không gian ngưỡng mộ của đám nam sinh tràn ngập cả lớp, Linh Hy đưa ánh mắt đang nháy nháy tán tỉnh kia của cô ả, chán nản đứng dậy bỏ ra ngoài, ngay lập tức Triệu Vũ ngồi im từ lúc nãy đến giờ mới cất tiếng:

“Mắt cô bị tật à? Sao cứ nháy nháy thế!!! Bỏ đi, tôi không ăn!!!”

Thấy Linh Hy bước ra ngoài, Triệu Vũ đối phó đáp lại cô nàng kia rồi vội vã đuổi theo:

“Hy Hy, cô đứng lại cho tôi!!!”

Linh Hy đã đi ra khuôn viên đằng sau trường, thấy Triệu Vũ đuổi theo có chút ngạc nhiên, cô quay lại hướng ánh mắt về phía hắn, vừa lúc nãy hắn đuổi theo cô rất vội, những giọt mồ hôi trên mặt hắn chảy dài, bị ánh mắt chiếu vào, bỗng chốc trông hắn long lanh đến lạ thường.

Linh Hy bất giác đưa tay lên dụi dụi mắt, cố gắng mở to con ngươi đen láy, trong suốt kia nhìn nam nhân trước mặt, quả thật hắn nhìn như vị thần ánh sáng Apollo trong thần thoại Hy Lạp vậy.

Triệu Vũ ngẩn người vì cái hành động dụi mắt, tròn xoe con ngươi nhìn hắn. Chết tiệt, cái bệnh tim kia lại tái phát, hắn đâm mạnh vào ngực để nhịp tim hắn đi vào quỹ đạo, nhưng không được, ánh mắt hắn đang dán chặt vào khuôn mặt cô, cái bệnh tim kia càng ngày càng hoành hành!!!

“Cô...mau...mau trả điện thoại cho tôi!!!” Triệu Vũ áp úng nói.

Thấy triệu Vũ mở miệng, Linh Hy giật mình vội quay trở lại thực tại.

“Không trả!!!” Cô kiên quyết nhìn hắn, ngang ngạnh trả lời.

“Này!!! Cô...cô....chẳng lẽ...cô thích tôi????”

“ANH ĐIÊN À??”

“Điên? Sao chứ!!! Cô không việc gì phải ngại cả, 1 người đẹp trai, nam tính và quyết đoán như tôi, dĩ nhiên là tuýp người của bọn cô rồi, hơn nữa, chẳng phải lần đầu tiên cô cướp giật tôi, giữa bao nhiêu người, cô đã hét âm lên rằng nhất định sẽ gì gì đó tôi mà, còn theo tôi đến tận Đông Yên, vờ làm vỡ điện thoại của tôi để tôi không thể liên lạc với người yêu phải không? Vừa nãy thấy có người tặng quà tôi, chẳng phải cô ghen nên chạy ra đây sao???”

Triệu Vũ ngẩn ngơ “tự sướng!!!” trước ánh mắt ngạc nhiên và thái độ há hốc ra của Linh Hy. Trời ơi!!! Anh ta mắc bệnh hoang tưởng thật rồi!!!

“CÁI ĐỒ MIỆNG ẮN CÁM KIA!!! ANH KHÔNG BIẾT NÓI GÌ HỢP LÍ HƠN À??? Lần đầu tiên cướp giật, chẳng qua thấy anh đẹp trai, nhưng sau khi biết tính anh, tôi đã bỏ ý định đó rồi. Tôi chạy theo anh đến Đông Yên hay là anh kéo tôi đi??? Tôi giả vờ làm vỡ điện thoại của anh, ngu gì chứ!!! Làm vỡ điện thoại của anh để đền điện thoại của tôi, tôi ngốc vậy sao? Vừa nãy là do ghét cái ánh mắt điên điên của con mụ tặng quà anh, tôi mới ra ngoài!!! Gì chứ!!! Chạy theo anh, ghen??? Trời ạ, sao tôi dám thích loại côn đồ như anh chứ!!!”

Linh Hy cúi giặt biện mình, hùng hổ lên như con nhím dựng gai, Triệu Vũ có vẻ thích thú cái vẻ cúi giặt xù lông của cô, nhưng bất chợt nghe thấy câu “sao tôi dám thích loại côn đồ như anh!!!” thì hấn ta sa sầm cả mặt lại, ánh mắt trở nên điên dại đến lạ thường làm Linh Hy đang hung hăng kia giặt mình, có chút run sợ!!! Triệu Vũ lạnh lùng quay bước bỏ đi, trước khi đi còn lẩm bẩm 1 câu: “Đồ đàn bà thối tha!!!”

7. Chương 5.2

Linh Hy giặt mình vì câu nói của Triệu Vũ, cô cho rằng hấn đã xúc phạm cô 1 mức quá thể đáng, đang định gào ầm lên thì bóng lưng của Triệu Vũ bỗng quay lại, Linh Hy bắt gặp ánh mắt căm thù giặt dữ của hấn, hấn nhìn thẳng vào mặt cô rồi ném chiếc điện thoại trên tay xuống, Triệu Vũ mang theo những ánh sáng lấp lánh của mặt trời bỏ đi.

Hy Hy ngẩn người suy nghĩ, chuyện thật là lạ, tự dưng đang bình thường, hấn quay 360 độ mắng cô, chuyện này là sao???

Trống trường K vang lên như đập vào cô, Linh Hy định thần lại rồi quay trở về lớp, cô ngó xuống cái bàn đằng sau, Triệu Vũ đã trốn học. Thật là....

Linh Hy buồn thiu nhìn Bộ Bộ đang đứng ở cổng trường đợi mình, Bộ Bộ thấy sắc thái của chị gái không bình thường, lên tiếng tò mò:

“Chị già, chị sao vậy???”

“Đừng gọi chị già nữa, Bộ Bộ, em phải biết phép tắc chứ!!!”

“Chị dạy đời em à? Chị xem lại mình đi rồi hãy nói người khác chứ!!! Tính cách sáng nắng chiều mưa trưa ầm ướt, lại thêm cái vẻ chanh chua đành hanh, ăn nói lỗ mãng, hừ, đòi dạy em à?”

“Cốc!!!”

Ngay lập tức Bộ Bộ bị Linh Hy cốc cho 1 cái rõ đau vào đầu, dù không hiểu sao cô lại để tâm câu nói của Triệu Vũ vậy chứ? Trước đây cô là 1 người luôn vui vẻ, không bao giờ bận tâm đến lời ai nói, nói thẳng ra câu nói của Triệu Vũ cũng chẳng là gì, đám nữ sinh ở trường Phương Nam còn thậm tệ hơn nhiều.

“Mà Bộ Bộ, sao hôm nay trêu ít vậy?”

“Đang suy nghĩ!!!”

“HẢ????” Linh Hy giặt mình, trợn tròn mắt cúi xuống nhìn Bộ bộ, 1 đứa trẻ con 10 tuổi lại nói câu “đang suy nghĩ” với 1 người lớn hơn nó tận 7 tuổi chưa từng bao giờ phải “suy nghĩ!!!”.

“Suy nghĩ chuyện gì????”

Linh Hy thắc mắc hỏi, Bộ Bộ hừ 1 tiếng rồi ra dáng ông cụ non giơ tay lên trước mặt hươ hươ:

“Là bài tập đó, muốn giỏi thì phải chăm làm bài tập, mà bài tập khó thì cần phải động não, suy nghĩ!!!”

“Bài tập gì mà làm khó Bộ Bộ thần đồng vậy???” Linh Hy chu mỏ, hỏi đểu Bộ Bộ, nói thật hoàn cảnh bây giờ mọi người sẽ nghĩ là Bộ bộ là anh của Linh Hy. Haizzz.

“Bài tập Văn!!!”

Vừa nghe Bộ bộ nói, Linh Hy cười nham hiểm, cô giả dờ không nghe thấy gì đi trước, dĩ nhiên trăm năm mới có 1 lần Bộ Bộ vô phép tắc, em trai cô đang cần sự giúp đỡ của cô, phải tự kiêu chứ!!

“Chị Hy, là Bài tập Văn đó!!!”

Thấy bộ dạng của Linh Hy như vậy, Bộ bộ nói lớn, Linh Hy vui vẻ vờ không biết, quay đầu lại hỏi:

“Bài tập văn? Vậy thì sao hả Bộ bộ???”

“Là nhờ chị làm hộ!!!”

Thấy vẻ mặt của Bộ Bộ, Linh Hy thôi không trêu chọc nữa, cô lên tiếng:

“Đề là gì?”

“Tả con lợn!!!”

Bộ Bộ phụng mắt xuống nhìn Hy Hy, di di chân trên mặt đất lúng túng, vừa nghe xong đề bài, lại có con lợn, ngay lập tức Linh Hy lại cảm thấy không vui, cứ nhắc đến lợn là Linh Hy lại nhớ đến câu nói chết tiệt của tên trời đánh kia....

“Vậy thì chờ chú Tư rồi nhờ chú ý!!”

“Hả? Hy Hy, chị hâm à? Chú Tư có được học hành gì đâu? Chỉ giỏi mỗi nấu ăn thôi, chỉ là đầu bếp, sao em phải hỏi chứ!!”

“Ai bảo nhờ!!”

“Thế làm gì???”

“Nhờ chú Tư bắt con lợn cho xem mà tả!! HAHA!!!”

Linh Hy vừa nói xong vụt chạy, hại Bộ Bộ tức giận dậm chân tại chỗ không làm được gì....

Tối hôm đó là lần đầu tiên Linh Hy về nhà sớm tận nửa tiếng, ông Tài khá ngạc nhiên nhưng cũng không nói thành lời, Bộ Bộ ngây thơ kia vừa ăn xong đã đi cùng chú Tư đến “chuồng lợn” để làm nốt bài tập.

Sáng hôm sau Linh Hy cố gắng dậy thật sớm và mau đến trường, nhưng hôm nay Triệu Vũ cũng không đi học. Liệu không phải bị cô làm cho tức đến nỗi không đi học nổi đấy chứ??? Và cứ thế liên tiếp 1 tuần liền Triệu Vũ nghỉ học không lí do, hại thầy chủ nhiệm tức muốn chết. Linh Hy nhìn lên dấu khoanh đỏ trên tờ lịch, trầm ngâm suy nghĩ, hôm nay là ngày đó của người đó, có lẽ hôm nay Hy Hy phải nghỉ học 1 chuyến.

“Chị Hy, xuống ăn sáng”

Tiếng Bộ Bộ gọi Hy Hy ở dưới tầng, Linh Hy vội vàng đứng dậy, trên người vẫn mặc bộ pizama, cô đi xuống khẽ đưa ánh mắt nhìn Ba, ông Tài thì quần áo lại chỉnh tề 1 cách lạ thường.

“Ba, hôm nay con nghỉ học!!”

“Tại sao?”

“Hôm nay là sinh nhật của người đó!!”

“Tùy con!”

Ông Chiêu Tài vừa nghe đến người đó, lạnh lùng trả lời rồi ăn 1 cách vội vàng, bỏ đi ra khỏi nhà. Hy Hy thở dài nhìn chiếc xe của ông khuất xa tầm nhìn của cô, ăn không ngon nữa. Bộ Bộ thấy chị và ba có vẻ khác thường, bèn hỏi:

“Chị, ba và chị làm sao vậy??”

“Không có gì, Bộ Bộ ngoan, ăn mau rồi còn đi học!!”

“Xùy, làm như người ta là trẻ con không bằng ý!!!”

Bộ Bộ bĩu môi hắt ra 1 tiếng rồi cũng đứng dậy xách cặp đi học, Linh Hy nhìn đồng hồ, thở dài 1 tiếng, cô cũng chẳng muốn ăn nữa. Linh Hy mau chóng thay quần áo, rồi bắt xe đến bệnh viện Trung Ương Bắc Kinh.

Phòng 102 khu A của bệnh viện có duy nhất 2 chiếc giường, đây là phòng đặc biệt nên tiền viện phí khá cao, cầm trong tay bó hoa cắm chướng, Hy Hy mạnh dạn mở cửa phòng, đây là phòng khi người đó bị bệnh đã nằm, còn chiếc giường còn lại của ai cô cũng không quan tâm. Chiếc giường này ông Chiêu Tài đã thuê lại, từ 3 năm nay chưa có bệnh nhân nào trong phòng này, Linh Hy nghe nói có 1 bệnh nhân nam ở phòng này từ 3 năm trước, không rõ là ai, chỉ biết người đó là người tàn phế mà thôi.

“Mẹ à, con đến rồi!!!”

Linh Hy khẽ mở miệng 1 cách run rẩy, rồi đặt bó hoa cắm tú tuyệt đẹp kia lên giường bệnh trắng tinh không người, cô khẽ vuốt lại mép gối cho phẳng, rồi đứng trân trân nhìn vào chiếc giường không người kia.

“Hy hy của mẹ đến rồi, hôm nay là sinh nhật mẹ, Hy nhi chẳng quen mua quà cáp, chỉ tặng mẹ bó hoa này được thôi...”

Nước mắt Hy Hy lúc này bắt đầu chảy dài ra, cô khụy người xuống, quì trước chiếc giường kia.

“Mẹ có trách Hy nhi và ba không? Có trách là đã để mẹ cô đơn 1 mình đến chết không? Có trách Hy nhi 3 năm qua mới đến thăm mẹ không? Có trách ba vẫn còn hận mẹ không??? Mẹ yên tâm, Bộ Bộ rất khỏe, ba chăm sóc nó rất tốt, không hề đối xử tệ chút nào, yêu thương như yêu thương Hy nhi vậy!!!”

“Bộ Bộ rất ra dáng người lớn nhé, dù tỏ ra không nghe lời nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo những gì con bày kế cho đấy. Mẹ à, Hy nhi có lỗi với mẹ, Hy nhi không ngoan, là Hy nhi không hiểu nỗi khổ của mẹ...”

“Cạch.....!!!”

Tiếng cửa phòng mở ra, Linh Hy giật mình, vội vàng quệt nước mắt đứng dậy, ánh mắt đỏ hoe nhìn người bước vào, chắc hẳn đây là người ở cùng phòng bệnh này, Linh Hy lễ phép cúi đầu chào người đó, đó là 1 nam trung niên, trông bằng tuổi ba cô, xét ở độ tuổi đó thì là 1 người rất được, chỉ tiếc là...bị tàn phế.

“Ta cứ thắc mắc tại sao phòng bệnh này lại luôn có 1 giường trống không có bệnh nhân, trong khi rất nhiều đợt bệnh viện thiếu phòng!!”

“Chú đã ở phòng bệnh này 3 năm ư???”

Người đó lạnh lùng gật đầu nhìn cô, bắt giác ánh mắt đó làm cô nhớ đến Triệu Vũ, nhắc đến hẳn Linh Hy lại bực mình, con trai gì mà nhỏ nhen vậy chứ, giận cả tuần trời không thèm đi học.

“Cô có quan hệ gì với bệnh nhân đó vậy!!!”

“Đó là mẹ cháu!!”

Linh Hy nhẹ nhàng trả lời, rồi ngồi xuống ghế, vẫn nhìn trân trân vào chiếc giường đó.

“Trông chẳng giống tí nào, cô xấu hơn nhiều!!”

Người đó lạnh lùng đáp làm Linh Hy giận phát run người, cái kiểu ăn nói khó chịu này sao cũng giống hẳn thể cơ chứ!!!

“Đó là việc của gia đình cháu!!!” Linh Hy khó chịu đáp lại.

“HAHA, tức rồi kìa!!” Người đó cười âm lên 1 cách thoải mái, cười đến nỗi chảy nước mắt, Hy Hy thật sự bực đến phát hỏa mà, giống, giống lắm, giống tên đó đến nỗi như cha con vậy....

“Ta nói đùa thôi, chứ từ ánh mắt đến tính cách, cô giống mẹ cô lắm!!”

“Hừ!!!”

Linh Hy hừ 1 tiếng rồi ngoảnh mặt đi, sợ nói chuyện tiếp với người đó, cô sẽ đâm cho ông ta tàn phế luôn cái miệng mất.

“Tại sao bây giờ cô mới đến!!!!” Người đàn ông đó bắt đầu trầm mặc, lạnh giọng hỏi Linh Hy, câu hỏi của ông ta có bạc phần làm Linh Hy ngạc nhiên, sao ông ta lại hỏi cô chuyện này chứ!!

“Vì bây giờ mới rảnh!!!”

“Đã tha thứ cho cô ấy rồi ư???” Người đàn ông đó hỏi tiếp làm cho Linh Hy giật mình, rốt cục người đó là ai mà biết chứ!!!

“Chú là ai???”

“Tôi...hừ...là AI ư??? Bây giờ mới rảnh ư???? Cô mau biến đi cho khuất mắt tôi, các người thật quá đáng, các người là 1 lũ hèn hạ, bố con các người đã giết cô ấy, đã giết chết niềm hy vọng sống duy nhất của cô ấy!!! Các người đã làm cô ấy chết trong sự chờ đợi, mau biến đi....XOẢNG!!!”

Người đàn ông đó đột nhiên nổi giận, hóa điên lên, tay đập loạn xạ, điên cuồng mắng nhiếc Linh Hy, ngay cả chiếc bình hoa trên bàn cũng thuận tay đập xuống, nghe lời người đàn ông đó nói, Linh Hy bàng hoàng nhìn ông ta, bắt giác cô lại khóc. Có lẽ ở chung phòng cùng mẹ cô nên người đó biết tất cả, Linh Hy thật

sự đau lòng, trong lúc mẹ cô cần 1 người tâm sự nhất, đứa con gái bất hiếu như cô lại không thể đến, đơn giản vì lúc đó cô đang điên cuồng hận bà.

“ÔNG BIẾT GÌ MÀ NÓI CHỨ!!!”

Linh Hy khóc ròng, hét âm lên rồi vội vàng đứng dậy rời đi.

“Cô đứng lại, cô đứng lại cho tôi!!!”

Linh Hy mở cửa chạy ra, nhưng lại đâm sầm vào 1 người trước mặt.

“TRÁNH RA!!!” Linh Hy lúc này không còn để ý ai nữa, cô thật sự đang rất giận dữ, không cần để ý là ai.

Phản xạ người kia chậm chạp vì đang ngỡ ngàng, ngay lập tức Linh Hy đẩy mạnh người đó ra chạy đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại người vừa bước vào và ông chú đó, người vừa bước vào nhìn người đang đau khổ trên giường bệnh kia kêu gào:

“Bắt....bắt cô ta lại cho ta!!!”

Và ngay lập tức người vừa bước vào chạy theo Linh Hy.

Linh Hy chạy ra khỏi bệnh viện, vừa chạy cô vừa khóc làm ai cũng nhìn cô ngạc nhiên, bỗng 1 bàn tay giữ lấy cô, Linh Hy giật mình quay lại:

“Anh....anh....anh là....là....” Linh Hy nghẹn ngào, uất ức nói, nhưng người đó còn chẳng thèm nhìn Hy Hy, vừa tóm được tay cô đã lôi cô quay lại bệnh viện.

“Bỏ tôi ra....anh là ai??? Mau bỏ tôi ra!!!”

Linh Hy điên cuồng giãy nẩy, cô thật sự đang rất bức, cô ghét cái tên vô duyên làm cái trò kia, cô ghét hẳn, ghét cả cái người đàn ông trong phòng bệnh đó.

“Phập!!!”

Ngay lập tức Linh Hy cắn vào tay người đó (sở trường của Hy tỷ hình như là cắn người hay sao ý nhỉ? Sao giống Vũ ca trong Ông chồng ma cà rồng thế :x:x) 1 cái thật mạnh, và đúng như cô mong muốn, người đó bỏ tay cô ra, nhưng quá muộn, cô đã quay trở lại căn phòng đó, gặp lại người đàn ông đó.

“Sao bắt tôi quay lại!!”- Linh Hy gạt nước mắt, cứng rắn hỏi.

“Người đó đâu????”- Người đàn ông trên giường lạnh lùng hỏi Linh Hy, mắt nhìn bó hoa cắm chướng trên giường bên cạnh, thờ ơ nói tiếp.

“Cô ấy không thích hoa cắm chướng, cô ấy thích hoa thực được, loài hoa yêu thương!! Cô ấy thích ăn cơm cùng nước sốt cari, thích ăn miến vào những ngày cuối đông, thích lang thang bên bờ sông Hồng Hà lúc chiều muộn....”

“Mẹ tôi thích gia đình của chúng tôi!!!”

Nghe người đàn ông đó nói, giọt nước mắt của Linh Hy cứ tuôn dài, người đàn ông đó nói đúng, và giờ thì Linh Hy khẳng định, người đó chính là người đàn ông năm nào.

“Mẹ tôi thích hoa cắm chướng mạnh mẽ để sát cánh cùng ba tôi, muốn được ai đó tặng hoa thực được để bà thấy ấm áp, thích ăn cơm cùng nước sốt cari vì tôi thích ăn nó, và ba tôi biết làm nó, thích ăn miến vào những ngày cuối đông vì gia đình tôi thường quây quần bên nhau cùng xem tivi, thích lang thang bên bờ sông Hồng Hà lúc chiều muộn vì muốn được ngắm nhìn khuôn mặt hạnh phúc của tôi!!!”

1 không gian im lặng bao trùm căn phòng, Linh Hy tiếp tục nói:

“Tôi ghét ai đã làm gia đình tôi tan vỡ, tôi ghét ai làm tôi hận mẹ tôi, tôi ghét ai làm ba tôi đau khổ, tôi ghét ai làm mẹ tôi phải khổ, tôi ghét ai làm mẹ tôi chờ đợi tôi và ba đến bên từng ngày, tôi ghét ai làm mẹ tôi 3 năm qua 1 ngày giờ cũng không có sự góp mặt đầy đủ của gia đình!!!! Tôi ghét....TÔI GHÉT ÔNG!!!!!!”

Linh Hy khóc âm lên, hét 1 cách giận dữ, lần này thì cô tức giận thật sự, tức giận vì người đàn ông cô đã tìm kiếm 3 năm qua lại đang ở trước mặt chỉ trích cô!!! AI??? Ai mới là người phải chỉ trích ai???

Người vừa kéo cô ngạc nhiên quay lại nhìn cô, rồi đôi mắt hấn dừng lại ở khuôn mặt cô, ngạc nhiên.

“Hy hy, sao lại là cô???”

Nghe thấy có người gọi tên mình, Linh Hy giật mình quay ra.

“Sao lại là anh hử Triệu Vũ!!!” Ngay lập tức Linh Hy nhận ra lí do có mặt của Triệu vũ.

“À, hóa ra đây là bố anh hử???”

“Cô điên à? Đây là chú tôi!!”

“Triệu gia các người....được...các người được lắm!!!!”

Linh Hy tức giận bỏ đi, nước mắt không ngừng rơi, lúc đó chỉ còn Triệu Vũ và người đàn ông đó trong căn phòng.

8. Chương 5.3

“Chú, chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ HyHy lại là con gái của cô Gia Hân???”

“Đúng vậy? Là tiểu Hân đó!!!”

“Tại...tại sao lại như vậy được chứ!!!”

“Sao vậy? Gặp lại con gái của Hân Hân, cháu phải vui chứ!!”

“Không, không thể nào là cô ta....chẳng phải...Yên yên...yên yên đó sao???”

“Vân Yên là cháu họ hàng xa của Hân Hân, tình cờ 2 người đó gặp nhau trong bệnh viện đúng lúc Hân Hân đang bệnh, nên Yên Yên chăm sóc thôi!!! Triệu Vũ, chẳng phải cháu cũng biết chuyện đó sao???”

“Cháu...cháu....chuyện...chuyện này....!!!”

Triệu Vũ lúng túng, cuối cùng hấn bỏ chạy nhanh ra ngoài.

10 năm trước.

“Triệu Vũ, cô là Hân Hân, bác sĩ chịu trách nhiệm theo dõi bệnh tình của cháu!”

“Mau biến đi!!!”

Lúc đó Triệu Vũ còn là 1 cậu bé 7 tuổi, thời gian đó Triệu Vũ phải mổ vì bị đau ruột thừa, tính tình Triệu Vũ có cộc cằn nên đối với ai cũng không thoải mái, nhưng chẳng hiểu sao với bác sĩ Hân Hân, miệng thì lời nói khó nghe, nhưng hành động thì lại ngoan ngoãn để cho bác sĩ Hân Hân khám bệnh.

“Triệu Vũ, chú Dân đến thăm cháu!!!”

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, là Triệu Dân, chú ruột của Triệu Vũ, lúc đó bác sĩ Hân Hân đang tiêm cho Triệu Vũ, bất chợt thấy chú mình nên Triệu Vũ reo lên, tay của cậu động vào tay của bác sĩ, làm kim tiêm ngay lập tức rơi xuống, và cắm vào mũi chân của bác sĩ hân hân.

“A!!!” bác sĩ Hân khẽ kêu lên, ngay lập tức Triệu đặt bó hoa xuống, chạy đến rút kim tiêm trên chân của bác sĩ Hân ra, nhẹ nhàng diu cô lên giường bệnh bên cạnh.

“Có sao không? Xin lỗi!!!”

Cậu bé Triệu Vũ có chút hối hận, nhưng vẫn lạnh lùng hỏi.

“Chát....!!!”

Ngay lập tức 1 cái tát như trời giáng in hấn lên mặt Triệu Vũ, và người đánh chính là Triệu Dân.

“Vũ, chú đã dạy cháu phải biết tôn trọng người lớn cơ mà!!!”.

Triệu Vũ ôm mặt khóc âm lên, ngay lập tức Hân Hân khập khểnh đến bên vỗ về cháu bé:

“Triệu Vũ, đừng khóc, không phải tại Triệu Vũ, là tại cô Hân Hân không tốt, không cẩn thận làm rơi kim tiêm!!!”

“Chú Dân thấy chưa!!!” Triệu Vũ ngay lập tức ngừng nín khóc, vui vẻ nói đòi lại công bằng.

Thời gian sau đó Triệu Dân thường xuyên đến thăm Triệu Vũ nhiều hơn, Triệu Vũ đã thân mật với bác sĩ Hân Hân, trò chuyện vô cùng tự nhiên, không hề dấu chuyện gì.

“Bác sĩ Hân này...”

“Sao thế Vũ Vũ!!”

“Bác sĩ Hân có thích chú Dân không?”

“Chú Dân là người tốt!!!”

“Vậy bác sĩ có thích không?”

“Chú Dân là bạn tốt của cô.!!”

“Vậy sao cô không thích chú Dân?”

“Triệu Vũ, cô đã có chồng rồi, thậm chí là có 1 đứa con gái bằng tuổi cháu!!!”

“Ồ, vậy hửn cô bé đó rất xinh đẹp giống cô Hân hân?”

“ Dĩ nhiên rồi, Triệu Vũ có thích cô Hân Hân không?”

“Thích chứ ạ!!!”

“Vậy có thích con gái cô Hân Hân không?”

“Có!! Triệu Vũ thích!!!”

“Sau này Triệu Vũ chăm sóc con gái cô Hân Hân được không?”

“Được ạ!!!”

Triệu Vũ vui vẻ trả lời, ngay lúc đó cửa phòng mở, 1 cô bé tầm tuổi Triệu Vũ bước vào, vừa nhìn thấy bác sĩ Hân Hân đã vui vẻ:

“Mẹ Hân Hân!!”

“Yên Yên, sao cháu lại đến đây?”

“Mẹ Yên Yên nói mẹ Hân Hân bị ốm, nên đưa Yên Yên đến thăm mẹ Hân Hân!!”

“Vậy à?? Triệu Vũ, đây là Yên Yên, là...”

“Chào bạn, tớ là Yên Yên, con gái của mẹ Hân Hân!!!” Lúc đó Yên yên xòe 5 ngón tay dễ thương, vui vẻ chìa ra bắt tay với Triệu Vũ, cháu bé cũng mỉm cười, bắt tay lại với cô: Xin chào, tớ là Triệu Vũ....

Triệu Vũ trở lại với thực tại, 10 năm trước hửn còn tưởng lầm Yên Yên là con gái của cô Hân Hân, 10 năm sau hửn gặp người con gái của bác sĩ, là lúc cô ấy giơ gây sát lên trán tiền hửn, sau đó thì giơ tay làm quen hửn: “chào bạn, mình là Linh Hy, học sinh mới!!!”.....

Triệu Vũ trở lại với thực tại, 10 năm trước hửn còn tưởng lầm Yên Yên là con gái của cô Hân Hân, 10 năm sau hửn gặp người con gái của bác sĩ, là lúc cô ấy giơ gây sát lên trán tiền hửn, sau đó thì giơ tay làm quen hửn: “chào bạn, mình là Linh Hy, học sinh mới!!!”.....

Hửn ta ngồi gục xuống, đầu đón chảy từng giọt nước mắt, làm cho tay bấn như vậy, luyện cho trái tim sắt đá như vậy, rồi cuối cùng vẫn bị nụ cười của 1 người con gái làm cho bật khóc.

Linh Hy dờ dần bước vào nhà, cô đảo mắt quanh 1 lượt rồi lên phòng, không thiết lao vào đánh chén những món ăn trên bàn nữa. Thấy thái độ của Linh Hy như vậy, Bộ Bộ có chút ngạc nhiên:

“Chị già, không ăn cơm sao??”

“IM MIỆNG!!”

Linh Hy cúi gắt hết âm lên làm Bộ Bộ và những người giúp việc trong nhà giật mình, Linh Hy nghịch ngợm trong sáng kia, chưa 1 lần cúi gắt với Bộ Bộ như vậy. Hành động của Linh Hy làm Bộ Bộ sợ hãi, Bộ Bộ ầm ức khóc ầm lên.

“KHÓC CÁI GÌ??? IM!!!”

Tiền tay chiếc bình hoa sứ đặt cạnh, Hy Hy cầm lấy cổ lọ đập choang vào tường, tức giận rồi bỏ lên phòng, cô phải mau bỏ đi, nếu không lần này cô sẽ động thủ với Bộ Bộ mất.

Bộ Bộ lo lắng đứng trước cửa phòng Hy Hy, nước mắt đã ngớt nhưng mắt thì vẫn còn sưng đỏ, hấn đang do dự có nên gõ cửa vào không? Cuối cùng Bộ Bộ cũng quay gót trở về phòng.

Vừa đặt mình xuống giường, Linh Hy đã thiếp vào giấc mơ.

Trong mơ, cô thấy mẹ cô.

“MẸ!!!” Linh Hy đưa tay ra, miệng kêu gào, cô khóc lóc thảm thiết, đây là mẹ cô, mẹ vẫn mặc bộ quần áo ba mua tặng, quàng chiếc khăn lần đầu tiên cô đan cho.

“Hy Hy, mẹ nhớ con và Bộ Bộ quá!!”

Người mẹ hiền từ đưa ánh mắt nhìn cô, nhưng không hề tiến lại gần cô tí nào.

“Mẹ...”

“Hy nhi. Nhớ chăm sóc Bộ Bộ cẩn thận nhé con!!!”

Ngay lập tức bóng của mẹ cô rời đi. Linh Hy giật mình vùng dậy, bắt chợt chiếc khăn ướt trên đầu cô rơi xuống, Bộ Bộ đang ngồi cạnh cô.

“Làm gì mà khua chân múa tay thế?”

“Sao lại ở đây!!!” Nhớ đến lời mẹ dặn, lại nhớ đến hình ảnh dễ thương của Bộ Bộ, Linh Hy dịu giọng lại.

“Nửa đêm vớ hết âm lên, ở bên phòng không ngủ được nên chạy ra xem chứ sao!!!”

Bộ Bộ vẫn vờ giận dỗi.

“Cái này là cái gì??”

Linh Hy cầm khăn vừa rơi từ trên trán mình xuống, bất giác đưa tay lên trán, trán cô nóng thật.

“Ôm, là ôm!!! Giả vờ ôm để nghỉ học, giờ ôm thật đấy!! Chị thích nhé, mai lại được nghỉ học!!”

Bộ Bộ đứng dậy định bước ra khỏi phòng thì Linh Hy cầm lấy tay cậu bé giữ lại:

“Lúc này có chuyện bực, chị xin lỗi!!”

“Biết lỗi rồi thì ngủ dán băng dính vào mồm, cho em ngủ còn ngon!!!”

Bộ Bộ đọc mồm trả lời, lại chọc giận Linh Hy, nhưng thật ra trong lòng cậu bé đang rất vui, vì chị gái hết giận mình.

Sáng hôm sau Bộ Bộ qua phòng định xem xét xem Linh Hy đã hết sốt chưa, nhưng không ngờ Linh Hy đã dậy rồi và ăn mặc như...

“Chị điên à? Ăn mặc gì giống con trai vậy???”

“Chị muốn quay lại trường Phương Nam thăm mấy đứa bạn, còn đứng đó làm gì, không mau đi ăn sáng mà đi học đi!!!”

Đội Bộ Bộ ra ngoài, Linh Hy mới thở dài, thật ra Linh Hy mặc áo dài tay để tránh những vết dao lam cứa vào tay, tối qua sau khi Bộ Bộ về phòng, Linh Hy đã tự rạch tay mình để nhắc nhở cô rằng, Bộ Bộ là em trai cô, Bộ Bộ là em ruột của cô!!! Cô đội mũ lưỡi trai kín đầu cũng là để che đi đôi mắt khóc lên sưng vu của mình, cô ân hận, ân hận vì lỡ cáu với Bộ Bộ, hôm qua suýt nữa cô nói ra sự thật để chỉ trích bộ bộ, nhưng 1 người 17 tuổi như cô còn không chịu được, nếu Bộ Bộ biết, liệu thằng bé có làm điều gì dại dột không???

Hôm nay trời nắng to, có vẻ như là trời đẹp, nhưng tâm trạng của cô như giông bão nổ trong lòng, cô không thể nào vui vẻ nổi.

“Đại ca, có nhìn thấy con bé giống Tây đang đứng ở kia không? Thật xinh đẹp!!!”

1 đám côn đồ sáng ra rảnh việc đang đứng ở ngoài đường trông rất hung hăng, 1 tên trong số đó chỉ về 1 cô gái đang đứng ở gần đó, làm tên được gọi là đại ca tíit mấy, hấn chỉnh lại cái áo màu trắng đã chuyển màu cháo lòng tiến đến chỗ đó.

“Hey girl!!! Cô em đi đâu vậy??”

“Cho tôi hỏi trường Quốc tế K ở đâu vậy???”

Câu hỏi của cô gái làm đám côn đồ đó ngạc nhiên, ngay lập tức cười âm lên.

“Haha, là học sinh trường K hả? Vậy ra cô em cũng là thiên kim tiểu thư??? Oh, anh đây cũng là đại gia, đi theo bọn anh chơi cho vui, học làm gì cho đầu to mắt ếch. Haha!!!”

Tên đại ca đó vừa nói vừa cầm lấy tay của cô gái trước mặt, ngay lập tức hấn lãnh ngay 1....

“CHÁT!!!”

Cô hung hăng tát cho tên đại ca đó 1 cái, thật ra lần này cô ở đây tìm cái trường K chỉ là để tìm anh ấy, hỏi lí do tại sao lại chia tay 1 cách vô lí như vậy.

“Con ranh này!!!”

Thật không may cho cô gái đó, đám côn đồ này hung hăng xông đến túm chặt lấy cô, cô còn lãnh đủ 1 cái tát vào mặt của tên đại ca đó.

Linh Hy bước đi trên con đường bình yên, chợt nghe thấy tiếng ồn ào, tính tò mò của cô dẫn cô đi theo tiếng ồn ào đó, quá quỉ thật, cô vừa nhìn thấy tên đại ca đó tát cho cô gái tóc vàng kia 1 cái, ngay lập tức máu điên cộng với cái tâm trạng đang tức giận của cô, cô lập tức bước đến:

“Mẹ kiếp, tao ghét nhất là bọn con trai đánh con gái!!!”

Linh Hy bước đến, dứt tay vào túi quần.

“Khốn kiếp, lại thêm 1 thằng ranh con ăn gan hùm!!!”

“Thằng ranh ư??? Haha, này cu, mày đã được ăn gan hùm bao giờ chưa? Hay hôm nay để thằng ranh này cho ăn 1 lần nhé!!!”

Vừa nói xong ngay lập tức xoay thân đâm bất ngờ tên kia 1 cái.

“Tóc...tóc...!” Tiếng máu chảy xuống từ mồm tên kia, Linh Hy ngay lập tức kéo cô gái kia lại gần mình, làm cô ta bất ngờ ngã vào vòng tay của Linh Hy, còn tên đại ca kia đag suýt xoa vì 2 chiếc răng vừa rụng.

“Mày....mày....!!!”

“Đám động vào Hy Hy của Phường Quỷ Dữ à???”

Linh Hy cáu giận hét lớn, vừa nghe đến 3 chữ “Phường Quỷ Dữ”, ngay lập tức đám côn đồ kia sợ xanh mặt, lập tức bỏ chạy, lúc này chỉ còn Linh Hy và cô gái đó.

Phường Quỷ Dữ thật ra là 1 nhóm quậy của mấy yêu nữ trường Phương Nam do cô cầm đầu, nhưng để tiện “ra uy”, Phường Quỷ Dữ thường ăn mặc giống con trai.

“Cảm...cảm ơn anh!!!”

Cô gái đó đỏ mặt, cô đang bị cái hương thơm tự nhiên trên người “chàng trai” (chàng trai mới chết này =p~) vừa cứu cô làm tim đập thình thịch, vừa nghe thấy tiếng cảm ơn, nhưng lại là “cảm ơn anh”, Linh Hy giật mình ngược lên nhìn cô ta.

Đập vào mắt người con gái kia là 1 chàng trai có thân hình tuyệt như con gái, gương mặt thanh tú kia thật giống 1 mỹ nam, tim cô gái kia đập mạnh, phút chốc đã đỡ người đi, trong tâm ý thầm ánh lên suy nghĩ.

“Thật đẹp trai, dù gì Triệu Vũ cũng bỏ mình rồi, vậy giờ mình sẽ nghe theo trái tim mình!!!”

Nhưng ngay lập tức, ánh mắt mộng mơ của cô gái đó được đáp lại bằng giọng nói lạnh tanh của Linh Hy:

“Dở hơi!!! Tôi là con gái!!

. Thật là phiền phức! Mau tránh ra!!!”

Linh Hy khó chịu quay gót rời đi, đường cô đi không phải đường này, chẳng qua thấy ồn ào nên đến xem, nào ngờ lại gặp ngay cái chuyện cần dùng đến nắm đấm này. Dĩ nhiên là cô không biết võ, nhưng ít ra cô đã từng học kiếm thuật, đây chỉ là đòn phụ trong môn cô đã học.

Thấy “mỹ nam” rời đi như vậy, Yên Yên không cam chịu, vội chạy theo:

“Anh....anh dẫn em đến trường K được không?”

“Aisss.....đã bảo là CON GÁI rồi mà!!!”

Linh Hy tức giận cởi mũ ra, để lộ mái tóc đỏ rực của mình thả xỏa xuống, ngay lập tức Vân Yên đỡ người ra, thật là....Thật là hảo mỹ nữ, thật là xinh đẹp quá....

“Anh....anh thật là....tuyệt sắc giai nhân!!!”

Thấy Vân Yên đứng mơ mộng như vậy, máu nóng của Linh Hy nổi lên, cô nhìn thẳng vào đôi mắt đáng yêu của Vân Yên, đôi mắt mà làm biết bao chàng trai xiêu vẹo:

“Tôi nói lại 1 lần nữa, TÔI LÀ CON GÁI!!!!”

“Con gái cũng thật là tuyệt!!!” (câu này mình nghe quen quen :-s) (A, quảng cáo Diana =))~)

Vân Yên vui vẻ khen ngợi Linh Hy, nhưng lại không thêm để ý đến thái độ của cô. Số Linh Hy cũng thật là xui xẻo, vốn là muốn quay lại Phương Nam quây 1 lát cho đỡ buồn, nhưng lại gặp cô nàng “vớ vẩn” này.

“A!!!” Linh Hy chột reo lên, cô vừa nghĩ ra 1 trò rất hay, và chắc chắn Vân Yên kia sẽ phải làm giúp cô.

“Có chuyện gì mà cậu vui vậy?”

Vân Yên hiền từ hỏi, nhưng trong lòng không hiểu sao tim lại đập mạnh như vậy, trời ạ, chẳng lẽ lại là tình yêu sét đánh???

“Cô có muốn cảm ơn chuyện tôi vừa giúp cô không???”

“Có...!!!” Vân Yên vui vẻ reo lên, không nhận thấy rằng ánh mắt của Linh Hy thoáng chút nguy hiểm.

“Chuyện....chuyện này....” Vân Yên vừa nghe xong Linh Hy nói, cô có chút ấp úng, thật ra muốn giúp thì muốn giúp thật, nhưng giúp thế này....

“Sao? Không giúp được ư? Tôi tưởng bên Mi Les người ta không quan trọng chứ!!!”

“À không, ý mình....là....nhưng đây là Bắc Kinh, làm vậy liệu có....có....”

“Không có liệu gì cả? Tôi đảm bảo không ai động đến 1 sợi tóc của cô!!!”

“Vây....vây thì được!!!”

Vân Yên rụt rè gật đầu với Linh Hy, còn Linh Hy thì cười 1 cách sảng khoái, nỗi buồn ngày hôm qua tạm thời quên được rồi.

Trường Quốc Tế K:

“Quất Khang, Linh Hy vẫn nghỉ học à?”

Triệu Vũ vừa đến lớp muộn, thấy ghế bên trên mình trống, bèn với người lên giật giật tóc của Quất Khang hỏi.

“Ừ, nghe thầy chủ nhiệm bảo là ốm!!”

Triệu Vũ thở dài lo lắng ngồi xuống, thật ra hôm qua hắn đã tìm lại được số điện thoại của Vân Yên, hắn quyết định gọi điện thoại đề nghị chia tay với Yên Yên mặc dù hôm qua cô không đồng ý, nhưng Triệu Vũ quyết định sẽ chăm sóc Linh Hy, để đảm bảo lời hứa với mẹ của cô.

Lớp 11K1 im lặng nghe thầy giáo giảng bài, đây là 1 thầy giáo mới dạy thay cho bà cô Hạ Hạ, nghe nói bà cô quyết định đình chỉ lớp thật, nên thầy chủ nhiệm đã thuê giảng viên về dạy.

“Tắc kè...tắc kè....tắc tắc tắc kè ề ề ề ề!!!!”

Cả lớp đang im lặng, thì có tiếng tắc kè ở đâu đó vang lên, mọi người và thầy giáo đều giật mình quay đầu lại, tiếng đó phát ra từ chỗ Triệu Vũ:

“Đó là chuông điện thoại của tôi!!” Triệu Vũ chán nản giải thích, rồi lấy điện thoại mới ra, là chú Triệu Dân??? Sao chú lại gọi cho hắn giờ này cơ chứ!!!

“Alo??” Triệu Vũ ngang nhiên ngồi trong lớp nghe điện thoại!!!”

Từ đầu dãy bên kia, Triệu Dân ngồi tại bệnh viện nghe Triệu Vũ trả lời mà còn thoang thoáng nghe thấy tiếng thầy giáo giảng bài, ngay lập tức Triệu Dân tức giận hét lên:

“TRIỆU VŨ!!! DÁM NGHE ĐIỆN THOẠI TRONG LỚP À??? MAU RA NGOÀI NHANH!!!”

Từ bé đến giờ Triệu Vũ thường theo chú Triệu Dân của mình, ngay cả ông Triệu Tu, bố của hắn nói hắn cũng không nghe, nhưng chú Dân vừa nói, hắn liền lập tức ngoan ngoãn đi ra ngoài:

“Có chuyện gì vậy chú!!!”

“Khi nào rảnh thì dẫn con gái của Hân Hân đến đây, ta muốn xin lỗi về chuyện hôm nọ, đã quá thất lễ!!!”

“Aizzz, thật là....cháu hiện giờ còn chẳng gặp được cô ấy đấy!!!”

“Vậy thì khi nào gặp thì đưa đến gặp ta!!”.

Triệu Vũ cúp máy, thở dài.

Cùng lúc đó, tại trường nữ sinh Phương Nam:

“Cô nghe cho rõ đây, tôi sẽ dẫn cô vào đó, còn thành công hay không, tùy thuộc vào diễn xuất của cô!!!”
Linh Hy nhí nhảnh nháy mắt với Vân Yên.

“Nhưng...chuyện này...chuyện...này....!!!”

Vân Yên ấp úng, nhưng ngay lập tức cô bị ánh mắt nhí nhảnh của Linh Hy áp đảo.

Linh Hy tự tin dẫn Vân Yên vào lớp cũ của mình, thật ra cô nhớ rõ ràng đám côn đồ vừa xong có chút quan hệ với Lạc Di, cô nàng đồng đẳng chuyên đối đầu với cô lúc trước, động vào cô thì không thể tha, nhưng động vào cô nàng kia, làm cô ta quay sang nói thích mình, Linh Hy càng ghét Lạc Di hơn.

“Vào đi!!!”

Vân Yên vẫn do dự ở cửa lớp, nhưng ngay lập tức bị Linh Hy đẩy vào khi vừa chỉ cho Yên Yên xem ai là Lạc Di.

“Lac....Lạc Di....!!!”

“Ủa? Gọi gì tôi???”

“Mình...mình là Yên Yên....” Yên Yên xấu hổ, ngập ngừng nói.

“Có chuyện gì? Đến xin chữ kí tôi à?”

Lâm Di đáng ghét kia đồng đánh trả lời rồi ngay lập tức cầm cái bút trên tay kí vào bàn tay của Yên Yên.

“Không phải xin chữ kí, MÀ LÀ ĐẾN LÀM QUEN!!!!”

Vân Yên bị hành động quá đáng đó của Lâm Di chọc tức, ngay cả bản thân hiền lành như cô cũng không chịu được, ngay lập tức Yên Yên hít 1 hơi thật sâu, hét lên.

“Làm quen???” Mặt Lâm Di ngơ ngác đến khó hiểu.

“Hôm qua thấy bài viết muốn làm quen các bạn nữ xinh xắn, đáng yêu, không sợ bị chê là Les...nên...nên mình đến đây....Nhưng...thái độ....thái độ của bạn như vậy....đến Les còn không cần, nói gì đến con trai...!!!”

Vừa nói xong, Vân Yên cuống cuống chạy ra ngoài, còn Linh Hy đứng ngoài theo dõi được màn kịch kia, cười hả hê sung sướng, rồi bỏ cái lớp học đang xôn xao kia đuổi theo Vân Yên:

“HaHa, cô thật là....diễn xuất tốt lắm....!!”

“A....Hy Hy, thật là ngại quá đi!!!”

“Có gì mà ngại, thôi, giờ xong việc rồi, tôi đi trước đây!!”

“Đưa mình đến trường K!!!” Vân Yên rút rè túm lấy tay của Linh Hy, nhẹ nhàng đề nghị, ngay lập tức Linh Hy khẽ nhăn mày lên, tỏ vẻ không đồng ý, nhưng nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ của Yên Yên., cô xuôi lòng gật đầu.

9. Chương 6 : Bắt Cóc

Trên đường đi Linh Hy vẫn im lặng, mặc cho Vân Yên cứ len lén nhìn cô, mãi một lúc sau, tính khí của Linh Hy lại nổi lên, cô tò mò:

“Này, Vân Yên, cô đến trường K làm gì vậy?”

“Tìm người yêu!!”

“HẢ????” Linh Hy giật mình, trời ạ, hóa ra cô đang giúp 1 người đi tìm người yêu, cô có rảnh quá không?

“Ừm!!!”

“Tên là gì??” Linh Hy lạnh lùng hỏi, mặc dù cô chẳng biết cô hỏi làm gì, trường K cô chỉ biết đọc nhất tên 5 người: Triệu Vũ, Quát Khang, bà cô ế Hạ Hạ. Thầy Tổng hiệu trưởng, cô Hồng hiệu trưởng. Mà trường cũng lạ, có tận 2 hiệu trưởng.

“Triệu Vũ!!” Vân Yên từ tốn trả lời, nhưng ngay lập tức khuôn mặt của Linh Hy tối sầm lại, cô dừng lại làm Yên Yên thắc mắc:

“Sao không đi nữa vậy??”

“BIẾN ĐI!!! BIẾN!!!!!!!!!!!!”

Linh Hy gào ầm lên giữa đường làm Vân Yên giật nảy mình, hành động đó cũng thu hút những ánh mắt xung quanh của người đi đường, nhưng chẳng đợi Yên Yên đứng đấy ngạc nhiên nữa, Linh Hy bỏ đi.

“Hy hy...” Vân Yên bất lực gọi theo bóng của Linh Hy, nhưng chỉ thấy cô ấy chạy rất xa rồi, tự dưng trái tim của Yên Yên thấy nhói quá.

Chết tiệt, đang yên đang lành sao lại nói đến anh ta cơ chứ!!! Linh Hy phát nổi cáu kinh khủng, cô cứ chạy theo quán tính mà không biết mình đang chạy đi đâu.

Cuối cùng....cô dừng lại....cô đã chạy đến trước mộ mẹ cô.

“Mẹ à....!!!” Linh Hy khóc như mưa, cô ngồi gục xuống.

“Hy nhi bất hiếu, Hy nhi đã giữ hình ảnh của 1 người trong sổ họ Triệu kia ở trái tim rồi, Hy nhi không hiểu sao lại cảm thấy như vậy nữa, vui thì nhớ đến hân ta, buồn cũng nghĩ đến hân ta, tại sao lại vậy hả mẹ???? Trái tim còn đập mạnh như bị bệnh khi ở bên hân ta. Mẹ à, Hy nhi nhớ mẹ....!!!”

“3 năm qua cô mới nhớ Hân Hân ư???”

Tiếng của 1 người đàn ông vang lên, Linh Hy giật mình quay lại, đó là...là Triệu Dân...ông ta...ông ta đã xuất hiện ở đây.

“Ông ở đây làm gì? Ông ở đây chỉ làm phiền mẹ tôi, mau biến đi!!!”

“Hân hân không có lỗi, tại sao cô và ba cô không chịu hiểu cho cô ấy?”

“IM MỒM!!! ÔNG KHÔNG CÓ CÁCH GỌI TÊN MẸ TÔI!!!”

“Chính cô mới là người không có tư cách gọi cô ấy là mẹ, 3 năm qua sau cái chết của cô ấy, cô có xuất hiện ở nơi này dù chỉ 1 lần không?”

Linh Hy im lặng, Triệu Dân bắt đầu nói tiếp:

“Ba con cô quá áp đặt cô ấy theo tôi, tôi đã khẳng định rằng năm đó là do tôi ép buộc cô ấy, vậy mà ba cô yêu Hân Hân như vậy, chẳng lẽ phải quan trọng chuyện đó sao???”

“ÔNG NÓI VẬY MÀ NGHE ĐƯỢC SAO???? Vì ai, vì cái gì mà mẹ tôi chết chứ, chẳng phải vì con trai ông sao? Vì sinh nó ra mà mẹ tôi đã chết!! Chẳng phải vậy ư???”

Vừa nghe Linh Hy nói đến con trai, Triệu Dân bắt đầu run rẩy, ông ta với tay ra cầu xin Linh Hy:

“Linh Hy, cô....cô có thể cho ta gặp con trai ta không?”

“Hừ....Triệu gia mạnh như vậy, chẳng nhẽ 1 đứa trẻ cũng không tìm được ư???”

“Hy....hy hy....cầu xin cô, hãy cho tôi...cho tôi gặp con trai tôi....!!!”

Linh Hy không nói gì, cô vội vàng quay lưng đi, cô sợ sẽ bị nước mắt của ông bóp tội nghiệp này làm xiêu lòng mất. Linh Hy trước khi đi, cô còn chần chừ đứng trước mặt người đàn ông đó:

“Đừng khóc, thằng bé rất vui vẻ, khi nào đến lúc tôi sẽ đưa nó đến gặp ông???”

Linh Hy để lại khăn tay của mình cho ông ta rồi quay lưng bước đi, nhưng cô không thể ngờ rằng câu nói của cô đã gây ra cho cô và Triệu Vũ những vết hằn sâu trong tim.

“Alo. Mau đến trường Quốc tế K, điều tra con trai của Bộ trưởng bộ giáo dục Chiêu Tài và bắt đi cho tao!!!”

Triệu Dân lạnh lùng đau khổ cúp máy, ông ta bóp chặt điện thoại:

“Chiêu Tài, không cho tôi gặp con trai tôi, tôi cũng sẽ không cho ông gặp con trai ông!!!”

Linh Hy mệt mỏi bước vào nhà, 2 ngày liên tiếp tinh thần suy sụp khiến cô không nhận ra bản thân mình nữa, thấy cô chủ về, chú Tư vội lo lắng chạy ra:

“Tiểu thư, tiểu thư không về cùng cậu chủ ư???”

“Bộ Bộ, chẳng phải nó đi học sao???”

“Thế thì thật là lạ, mọi hôm giờ này cậu Bộ Bộ đã về rồi, chỉ còn 20 phút nữa là đến giờ giới nghiêm của ông chủ!!!”

Như linh cảm có chuyện không lành, Linh Hy vội gạt đầu rồi bắt taxi đến trường quốc tế K, nhưng giờ này học sinh cấp 1 đã tan hết rồi. Linh tính chuyện không hay càng thúc giục cơn nóng vội của Linh Hy, cô lao như điên vào trong phòng giám thị của bên khu cấp 1:

“Chủ nhiệm lớp 5K là ai???”

“Là tôi!!!” 1 người trông khá già tiến đến phía Linh Hy, ngay lập tức Linh Hy lao đến túm cổ áo ông ta:

“BỘ BỘ....BỘ BỘ ĐÂU?????”

“A....cô....cô là.....” Người đàn ông đó lo sợ trước vẻ hung hăng của Linh Hy, các giáo viên trong phòng thấy Linh Hy là người nhà của Bộ Bộ, nên cũng không dám ra can.

“Nói mau...BỘ BỘ ĐÂU???” Linh Hy càng ngày càng không bình tĩnh được, linh cảm có chuyện không hay xảy ra với Bộ Bộ, cô càng ngày càng tức giận.

“A...lúc đó...lúc đó....à không....ba...ba mươi phút trước có 1 người đàn ông xưng là Triệu Dân, tài xế của ông Chiêu đến đón Bộ Bộ đi rồi!!!”

“CÁI GÌ???? LÀ TRIỆU DÂN?????”

Linh Hy hét đến nổi ầm cả phòng giáo viên lên, cô vội vàng chạy ra ngoài sang bên cấp 3.

“Linh Hy, chạy đi đâu vậy???”- Quất Khang từ xa thấy Linh Hy vội vã, bèn vẫy tay kéo cô lại, ân cần hỏi, chẳng phải Linh Hy đang ở nhà nghỉ ồm hay sao??? Soa lại đến đây cơ chứ!!

“Quất...Quất Khang...Triệu....Triệu Vũ đâu???” Linh Hy thở không ra hơi, nhưng vẫn khẩn trương, cô sợ với tính khí nóng nảy của Triệu gia, họ sẽ làm hại Bộ Bộ mất.

“Triệu Vũ đang nói chuyện với 1 cô gái ở đằng kia!!!”

Linh Hy nhìn theo hướng Quất Khang chỉ, là Triệu Vũ đang nói chuyện với Vân Yên, gấp lắm rồi, Triệu gia đều cáng kia, sau khi cứu được Bộ Bộ, cô thề sẽ làm nhục Triệu Gia để trả thù.

“Triệu Vũ!!!”

Triệu Vũ đang đứng nói chuyện cùng Vân Yên thì thấy bộ dạng hốt hải, vội vã chạy khỏi chỗ Vân Yên đến chỗ Linh Hy, lo lắng hỏi:

“Chẳng phải cô đang ồm sao?? Đến đây làm.....”

“CHÁT!!!”

Linh Hy chẳng thèm nghe lời Triệu Vũ nói gì, ngay lập tức cô tát vào mặt Triệu Vũ 1 cái cùng với tất cả nỗi căm tức của cô. Cô ghét hấn, cô hận hấn, hận gia đình hấn.

“CÔ LÀM TRÒ GÌ VẬY???” Triệu Vũ thấy Linh Hy mất kiểm soát như vậy, bèn nắm chặt lấy bờ vai cô lắc mạnh, nhưng ánh mắt Linh Hy căm thù nhìn hấn làm hấn giật mình. Lúc đó Vân Yên cũng chạy đến, thấy Linh Hy bèn lo lắng hỏi:

“Hy Hy, cậu làm sao vậy???”

“BỘ BỘ?? BỘ BỘ ĐÂU???”

Linh Hy tóm lại cổ áo Triệu Vũ, điên cuồng gọi tên Bộ Bộ, thấy thái độ của Linh Hy càng ngày càng lạ, Triệu Vũ bèn hỏi:

“Có chuyện gì vậy? Bộ Bộ là ai??”

“Chú anh...Ông ta...ông ta đã bắt Bộ Bộ của tôi rồi!!! Anh còn giả vờ hay sao???”

“Bắt có Bộ Bộ???”

“Đó là em trai tôi, mau trả nó đây, trả nó lại đây cho tôi, tôi không cho phép các người mang nó đi, nó là em trai tôi, là con trai của ba tôi, các người không có quyền....”

Linh Hy đâm thùm thụp vào ngực của Triệu Vũ, nước mắt cô chảy dài, trông thấy bộ dạng thương tâm của Linh Hy, Triệu Vũ trong lòng cảm thấy đau xót. Hấn vội vàng rút điện thoại ra, giao Linh Hy cho Vân Yên, hấn vội vã gọi điện:

“Tẩu, là tao!! Hôm nay chú Dân có dẫn đứa trẻ nào về không?...Có à?? Tốt rồi, đó là ở đâu??? HẢ??? Không Được NÓI!!! Mày dám trái lời tao à??? Yên tâm tao sẽ không nói ai đã nói ra đâu, mau cho tao địa chỉ!!!”.

“Mau đi thôi, tôi biết em trai cô ở đâu rồi!!!”

Triệu Vũ vội vàng kéo Linh Hy đi, còn Yên Yên thấy vậy trong lòng có chút ghen tức, không phải ghen với Linh Hy, mà ghen với Triệu Vũ....Triệu Vũ kéo Linh Hy của Vân Yên đi!!! (của Yên tỷ bao giờ vậy??)

Tại 1 cabin ngoại ô Bắc Kinh, gần Đông Yên Club:

“Chú à? Tại sao chú tại ngồi xe lăn vậy???”

Bộ Bộ được đưa đến 1 căn phòng 4 phía là tường, chỉ để đúng 1 chiếc ghế sofa giữa phòng và 1 chiếc Tivi với vô số băng đĩa hoạt hình trẻ con, ông Triệu Dân ngồi đó xem cùng làm Bộ Bộ không có chút nghỉ ngơi về việc này!!!

“Vì ta không đi được!!”

“Chú có chân mà? Chẳng phải có chân thì đi được hay sao? Chú thử đứng dậy xem!!!”

“IM MỒM!!!!”

Ông Triệu Dân bực tức tát Bộ Bộ 1 cái thật mạnh làm Bộ Bộ đau đến lặng người, máu từ khóe môi cậu bé chảy ra, Bộ Bộ khóc âm ỉ lên, ông Dân hằm hằm cầm chiếc dây thừng trói Bộ Bộ lại.

“Chú à?? HuHu...sao lại trói cháu??? Chị Hy Hy, Ba....Con không muốn chơi nữa, con muốn về nhà!!!”

Tiếng kêu gào thảm thiết của Bộ Bộ vang lên trong không gian vắng lặng, nhưng chẳng ai nghe thấy cả.

Cùng lúc đó trên xe taxi lòng của Linh Hy như có lửa đốt, cô ngồi không yên, liên tục nhắc nhở tài xế lái nhanh lên, rồi hỏi Triệu Vũ xem còn xa nữa không.

“Triệu Vũ...Bộ Bộ...Bộ Bộ của tôi sẽ không sao chứ?????”

“Tôi không dám chắc!!!”

“TẤT CẢ LÀ TẠI CÁC NGƯỜI!!! TÔI SẼ KHÔNG BAO GIỜ THA THỨ CHO CÁC NGƯỜI!!!”

Linh Hy không kiểm soát nổi bản thân, cô hét lên tuyệt vọng, Vân Yên thấy vậy bèn vỗ vai an ủi cô, có vẻ như Vân Yên khá thành thực trong việc này, Hy Hy có vẻ ngoan ngoãn khi được cô vỗ vai.

“Tài xế, nhanh lên, chậm là ông chết đấy!!!”

Triệu Vũ lạnh lùng đe dọa ông tài xế làm ông ta sợ toát mồ hôi, run rẩy tăng ga lên. Triệu Vũ cũng rất lo lắng, chú Triệu Dân của hắn là người thế nào hắn biết, tuy là người hiền lành nhưng chuyện “giận cá chém thớt” của Triệu Dân thì thường xuyên xảy ra, không thể ỷ Bộ Bộ là trẻ con để yên tâm được, con trai của Chiêu Tài và Hân Hân, điều này thật đáng lo ngại.

“Đến rồi!!!”

Ông tài xế vừa nói thì cả 2 đã vội vàng xông ra, làm cho ông ta ngẩn người mếu máo:

“Tiền taxi của tôi!!!!”

“Đây!!!Ông chờ ở đây, không được đi đâu!!!”

Vẫn còn Vân Yên ở trong xe, cô rút tiền ra trả cho ông ta rồi chạy vội vào theo Linh Hy và Triệu Vũ.

“Cửa khóa rồi!!!”

Triệu Vũ bắt lực nhìn cánh cửa gỗ bị khóa trong, nhưng hình như Linh Hy không kiểm soát nổi nữa, cô dùng hết sức đâm mạnh vào cửa.

“RẦM!!!!” Cánh cửa gỗ kia có lung lay nhưng vẫn không được mở ra, ngay sau đó Linh Hy đâm liên tiếp như điên cuồng đến nỗi bàn tay cô đã chảy máu khắp cửa, nhưng Linh Hy vẫn đâm.

“Hy Hy, mau dừng lại, nếu làm vậy cô sẽ bị thương đấy!!!”

Triệu Vũ xót xa xông vào cản Linh Hy, nhưng gay lập tức cô đẩy hắn ra, tiếp tục đâm mà không để ý bàn tay mình đã chảy máu nhiều như thế nào.

“Vũ, anh mau lôi cô ấy ra, em có thể mở được cửa!!!”

Vân Yên lúc này bình tĩnh nói nhỏ với Triệu Vũ, ngay lập tức Triệu Vũ xông đến ôm chặt Linh Hy kéo cô ra đằng sau mặc dù cô vẫn giãy nẩy:

“Thả tôi ra, mau thả tôi ra, tôi phải cứu Bộ Bộ!!!”

“Cạch!!!”

Vân Yên mò mẫn với nắm đấm cửa trong 1 khắc rồi ngay lập tức cái cửa được mở ra, Linh Hy và Triệu Vũ vội vàng xông vào.

“BỘ BỘ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Nhìn thấy Bộ Bộ bị trói vào ghế, mặt đầy máu, Linh Hy xót xa chạy đến ôm chầm lấy Bộ Bộ, vuốt ve, cô khóc đến điên loạn, Linh Hy vội vàng cởi trói cho Bộ Bộ, ôm chặt lấy cậu bé nhỏ đã ngất đi vì sợ hãi.

“Là cô à? Vậy mà tôi tưởng là Chiêu Tài đến cơ đấy!!!”

“ÔNG IM MỒM!!! ÔNG ĐÃ LÀM GÌ VỚI BỘ BỘ????”

Linh Hy cáu giận, cô nổi điên lên cầm ngay thanh sắt bên cạnh phi 1 cái vào trũng đầu của Triệu Dân, ông ta vẫn ngồi im, mặt lạnh tanh, mặc dù trán đã chảy máu:

“Làm gì ư??? Cô không đến nhanh thì tôi đã chặt tay của nó rồi đấy!!!”

“Ông...ông đã....ông đã cho Bộ Bộ nhìn thấy Dao ư?????????”

“Đúng vậy!!!” Triệu dân bình tĩnh trả lời, nhưng có chút ngạc nhiên vì câu hỏi của Linh Hy, nhìn thấy dao thì có liên quan gì đến chuyện này cơ chứ!!!

“Bộ Bộ, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại đi!!! Là chị...là chị Hy Hy đây, chị đây, mau mở mắt ra đi em!!!!”

Linh Hy khóc lóc, cô vuốt mái tóc của Bộ Bộ, miệng lẩm nhẩm như kẻ tâm thần, những giọt nước mắt của cô rơi xuống rửa đi những vết máu khô trên mặt Bộ Bộ. Mấy mắt Bộ Bộ có động đậy, cậu bé chớp chớp mắt, mờ nhạt hỏi:

“Là chị Hy Hy đấy ư??? ”

“Bộ Bộ!!!!” Linh Hy mừng rỡ reo lên!!! “ Là e...em tỉnh lại rồi đấy ư??? ”

Linh Hy ôm chặt Bộ Bộ vào lòng, vuốt ve từng lọn tóc của Bộ Bộ.

“Chị Hy, Bộ Bộ đau lắm!!! Bộ Bộ sợ lắm! Ông ấy cầm dao đặt vào cổ Bộ Bộ, còn đánh Bộ Bộ nữa!!!”

“Bộ Bộ, Bộ Bộ ngoan nào, đã có chị Hy Hy đây rồi!!!!!!”

Bộ Bộ gật đầu rồi gục vào người Linh Hy, Linh Hy khẽ quệt nước mắt, cô vẫy Yên Yên:

“Yên Yên, phiền cô bế Bộ Bộ ra ngoài xe trước, tôi có chuyện muốn nói với ông ta!!!”

Linh Hy cầm hờn đưa ánh mắt đầy thù hận nhìn Triệu Dân, Vân Yên gật đầu rồi bế Bộ Bộ ra ngoài. Trong căn phòng bây giờ chỉ còn không khí đáng sợ giữa Linh Hy, Triệu Vũ và Triệu Dân.

“Tại sao ông lại bắt cóc Bộ Bộ??? ”

“Không cho ta gặp con trai ta, thì ông ta đừng hòng gặp con trai ông ta!!!”

“Ông có biết mình đã làm gì BỘ BỘ KHÔNG???? Năm nó 4 tuổi, nó thấy mẹ tôi ở trong bếp cầm dao cắt hoa quả, mẹ tôi bị đứt tay rất sâu, và Bộ Bộ đã sợ ngất đi!!! Nó sợ vì thấy mẹ tôi chảy máu, sợ vì thấy mẹ tôi đau đớn, sợ thấy con dao, thứ đã làm mẹ tôi đau đớn đấy!!! ÔNG BIẾT KHÔNG????”

“Cô nói chuyện đấy cho tôi làm gì??? ”

“Chẳng phải ông muốn gặp con trai ông hay sao????” Linh Hy đau đớn cầm chiếc đồng hồ Bộ Bộ vừa làm rơi lên, lạnh lùng nhìn Triệu Dân.

Ông Triệu Dân thấy Linh Hy nói như vậy vô cùng ngạc nhiên, ông ta run rẩy...

“Chẳng lẽ...chẳng lẽ....!!!”

“Đúng!!! Bộ bộ chính là đứa con trai ông tìm kiếm 10 năm qua, đứa con trai mà ông vừa làm hại!!!”

10. Chương 6.2

Câu nói của Linh Hy như tiếng sét giáng mạnh vào tai của Triệu Dân và Triệu Vũ, Triệu Dân mắt đà ngã từ trên xe lăn xuống, Triệu Vũ thấy chú như vậy vội vàng đến đỡ lấy, nhưng ánh mắt vẫn không khỏi bàng hoàng.

“Sao, bất ngờ sao? Hối hận sao? Nếu đã biết trước hậu quả thì đừng làm. Năm đó ông thừa hiểu nếu làm thế với mẹ tôi thì sẽ có kết cục như thế nào mà! Giờ thì sao? Ngay cả đứa con cũng chính tay hành hạ, chính miệng sỉ nhục. HAHA!!! Ông còn không có tư cách làm cha, thử hỏi ba tôi đã chấp nhận và yêu thương nó 10 năm qua vì sao chứ??? VÌ ÔNG ẤY YÊU, YÊU MẸ TÔI!!!!!!!”

Linh Hy đau đớn gào thét, cô mang hết uất ức 10 năm qua đổ lên đầu của Triệu Dân, rồi lạnh lùng rời đi, trong căn phòng tối chỉ còn tiếng khóc ứa khuất của Triệu Dân và gương mặt xót xa của Triệu Vũ.

“Chú, mau nói cho Vũ nhi biết, đã xảy ra chuyện gì???”

Triệu Vũ không khỏi đau lòng đỡ ông Dân đứng dậy ngồi lên xe lăn, ánh mắt hoang mang cực độ nhìn chú của mình, thật ra 10 năm trước chuyện gì xảy ra Triệu Vũ không hề biết, hẳn chỉ động lại kí ức về cô Hân Hân ân cần dịu dàng chăm sóc hẳn.

“Triệu Vũ....là ta....là ta có lỗi với Chiêu gia, là ta, là ta, CHÍNH TA LÀ NGƯỜI GÂY ĐAU KHỔ CHO CÔ ẤY!!!” Triệu Dân bắt lực thét lên vô vọng, giọt nước mắt mà nam nhi vốn kiêu kị kia lại chảy ra vô thức, đau khổ như cơ thể đang bị trúng độc vậy.

“10 năm qua, ta....ta vẫn luôn nghĩ là do ông ta, Chiêu Tài và con gái ông ta Chiêu Linh Hy làm Hân Hân buồn đến bị bệnh, hóa ra nguyên nhân là ta, chứ không phải là Hy Hy, không phải là Tài, là tại ta, tại ta không tốt!!! HÂN HÂN!!!!!!!!!!!!!!!” Triệu Dân tiếp tục đau đớn gào lên, rồi lẩm bẩm liên tục “ tại ta, tại ta” làm Triệu Vũ ngồi cạnh chỉ có thể đau xót nhìn chú mình 1 cách bất lực.

Sau khi rời khỏi căn phòng đó, Linh Hy gạt đi nước mắt rồi vờ bình thản bước lên xe, ra hiệu cho tài xế lái đi, trên xe Vân Yên vẫn nhẹ nhàng bế Bộ Bộ, khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé đó, làm Bộ Bộ đang bất tỉnh mà vẫn cảm thấy thoải mái, thần thái vô tư dễ chịu. Nhận thấy dáng vẻ hiền từ cùng nét mặt chăm chút của Vân Yên, Linh Hy không khỏi động lòng, gạt bỏ ngạo khí khi xưa, khẽ thốt ra 1 câu:

“Cảm....Cảm ơn cô, Yên Yên!!!”

Thấy Linh Hy chỉ có 2 từ “cảm ơn” thôi mà cũng nói 1 cách ấp úng, Vân Yên khẽ cười, nụ cười thật hiền từ khiến người ta liên tưởng đến Đức mẹ Maria.

“Mình không có ý định tò mò về chuyện gì xảy ra, nhưng Linh Hy, cậu nên giữ bí mật với Bộ Bộ, nó chỉ mới 10 tuổi, tâm trạng thật sự không đủ để đón nhận mọi chuyện!!!”

Thấy Vân Yên lo lắng cho Bộ Bộ như vậy. Trong chốc lát Linh Hy cảm thấy ghen tị, cô thật sự chưa bao giờ nói ra được 1 lời quan tâm Bộ Bộ tử tế, nay để người lần đầu tiên gặp, vô cùng rắc rối, lại là Les lo lắng thay cho Bộ Bộ, Hy Hy cảm thấy không can tâm.

“Tôi tự biết! Không cần cô dạy!!!” Linh Hy lạnh lùng cắt lời.

“Aizz, xem dáng vẻ của cậu kìa!!” Vân Yên thấy bộ dạng lạnh lùng của Hy Hy, không hiểu sao lại thấy cô vô cùng đáng yêu.

“Bây giờ chúng ta đi về nhà cậu ư?”

“Không, đến bệnh viện, tôi đã nhắn tin ba, nói rằng Bộ Bộ bị bắt cóc nên ngay lập tức ông ấy sẽ đến ngay!”

“Cậu...cậu nói vậy thật sự là muốn gây rắc rối cho Triệu Vũ và chú Triệu Dân???”

“Ông ta làm, ông ta chịu!!!” Linh Hy vẫn nghiêm khắc, nhưng trong lòng có chút lo lắng cho Triệu Vũ, rõ ràng hắn là người ngoài cuộc, kéo hắn vào cơn thịnh nộ của ba, cô thật không nỡ, nhưng mà, đành gây họa trước rồi bảo vệ ngầm vậy, ít ra thì cũng không thể công khai là cô bảo vệ hắn khỏi bấy của ba, điều đó là bất hiếu.

“Cậu thật sự nhẫn tâm vậy sao Hy Hy????” Vân Yên lo lắng hỏi, nhưng trong lòng đã đọc được tất cả các suy nghĩ của Linh Hy, bên Mĩ cô có học qua lớp Tâm lí xã hội, tâm trạng và tính cách của Hy Hy, qua cách nói chuyện là có thể hiểu. Vừa rồi Hy Hy chỉ nói “ông ta làm, ông ta chịu”, ý nói Triệu Dân, nhưng không hề nói là “anh ta có liên quan, anh ta chịu!!!”, điều này chứng tỏ Linh Hy vẫn còn chút nương tay với Triệu Vũ.

“Tôi nhẫn tâm thì mới tồn tại để đối phó được với Triệu gia!!!”

“Nhưng Triệu gia là thế lực ngầm đó, chẳng lẽ cậu không biết!!!!???”

“Thế lực ngầm, hừ, họ thật sự ghê gớm thế sao??? À, rất ghê gớm, thủ đoạn bất cóc không chớp mắt, nếu đáng sợ như vậy, chẳng phải năm xưa nên bảo vệ Triệu Dân khỏi đám loạn đó sao???”

“Chuyện năm đó của chú Dân, cậu cũng biết!!!” Vân Yên ngạc nhiên.

“Năm đó tay chân của Khương Tử Kha, nguyên là Bộ trưởng bộ kinh tế đã bị cách chức vây đánh, đánh đến nổi tài phé, chẳng phải vậy sao???”

Vân Yên thấy Hy Hy chuyện gì cũng biết, biết rõ vậy mà cũng không động lòng, nên im lặng không nói gì.

Bộ Bộ nhanh chóng được đưa vào khám và nghỉ ngơi tại 1 căn phòng bệnh VIP trong bệnh viện, bên ngoài còn có 4 vệ sĩ trông rất dữ dằn, nhưng bên trong lại có vẻ nghiêm trọng hơn bề ngoài đó.

“XOẢNG!!!”

Chiếc điện thoại trên tay của Chiêu tài lập tức ném thẳng ra ngoài làm vỡ cả cửa sổ, khuôn mặt ông hầm hầm gần từng giọng:

“Triệu Dân, 10 năm qua ông ta còn dám giở trò vậy ư???”

“Ba....” Linh Hy run sợ trước sự giận dữ của ba, ngay cả Vân Yên hiểu chuyện bên cạnh cũng sợ hãi đến xanh cả mặt, ông Chiêu Tài nhìn thoáng qua là hiểu từ, nhưng giận dữ lên thì thật đáng sợ.

“Linh Hy, tuyệt đối không được nói gì với Bộ Bộ, Triệu Dân kia ba sẽ xử lí theo cách của ta!!!”

“Ba....chẳng qua là ông ấy muốn gặp con trai thôi mà!!!” Linh Hy vốn lo sợ kia yếu ớt lên tiếng bênh vực Triệu Dân, hành động đó khác hẳn với lời nói lạnh lùng khi đứng cùng Triệu Dân.

“Chát!!!” Ông Chiêu Tài không kìm nén nổi giận dữ, tát mạnh con gái 1 cái, cái tát mạnh đến nỗi in hẳn 5 ngón tay trên mặt Linh Hy, làm cô loạng choạng đứng không vững. Thấy Linh Hy như vậy, Vân Yên đau xót chạy đến đỡ cô, Linh Hy khóc, giọt nước mắt thương tâm:

“Ba à!!! Ba tát con là đã phản bội lại lời hứa với mẹ, chẳng lẽ, ba không còn hình ảnh mẹ trong tim à???”

“1 tháng sau con và Bộ Bộ sẽ có mẹ, sẽ có người chăm sóc!!!”

Ông Chiêu Tài lẳng lặng nói rồi bước đi. Vừa nghe thấy 2 từ “mẹ mới”, Linh Hy giận run người, không kiềm chế nổi đâm mạnh bàn tay chảy máu đến ghê sợ vì phá cửa ở chỗ Triệu Dân, 1 lần nữa cô đâm vào bức tường ở đó!!!

Vân Yên thấy Linh Hy tức giận như vậy cũng không làm được gì, chỉ có thể ngồi cạnh lo lắng cho Bộ Bộ.

“Vợ mới!!! Hừ, ba được!!! Nhưng để xem ba có dẫn bà ta vào được cái nhà này không?” Linh Hy tức giận lắm lắm, vẫn không để ý đến bàn tay của mình, nhưng đôi môi khẽ nhếch lên khinh bỉ.

“Cậu định làm gì?”

“Vân Yên, cảm ơn cô đã chăm sóc Bộ Bộ, nhưng giờ cô về được rồi, tôi sẽ chuẩn bị thêm 1 chiếc giường ở đây để tiện chăm sóc nó.

Vân Yên gật đầu không nói gì, cô đứng dậy lặng lẽ đi ra ngoài, cô lúc này biết có nói bao nhiêu lời nữa Linh Hy cũng không đem lưu lại.

Trở lại với Triệu Vũ, lúc này hắn vừa trở ra từ bệnh viện, chú Triệu Dân đang sốc nặng, phải tiêm thuốc an thần mới ngủ được, điều này lại làm cho hắn bội phần trở nên lo lắng, không thể không buồn phiền, Linh Hy kia dù độc đoán như vậy, cũng không nên nói mà không kiêng nể, nói thẳng ra như vậy, thật sự có chút quá đáng. Nhưng xem ra tâm trạng lo lắng vì Bộ Bộ đó của Linh Hy, không hiểu sao hắn lại quay sang trách Triệu Dân. Azzzz, thật là khó nghĩ!!!

Bộ Bộ bất tỉnh 4 tiếng sau mới tỉnh lại, lúc này đã là 3 h sáng, thấy tiếng Bộ Bộ vang lên, Linh Hy đang nằm cạnh khẽ giật mình tỉnh dậy.

“MẸ!! DAO!!! MẸ ƠIIIIIIIIIIII!!!!!!”

Bộ Bộ khoa chân múa tay, thảm thiết hét ầm lên làm Linh Hy lo lắng, cô ngồi dậy nắm chặt lấy đôi bàn tay bé nhỏ của Bộ Bộ, khẽ trấn an:

“Bộ Bộ, không sao rồi!!! Bộ bộ...mọi chuyện ổn rồi, bộ bộ....!!!”

Bộ Bộ giật mình tỉnh dậy, nhanh chóng nhận ra Hy Hy đang ở bên cạnh mình, cậu bé ôm chầm lấy chị khóc nức nở, đây là lần đầu tiên Bộ Bộ “ người lớn” lại thể hiện tình cảm y như trẻ con vậy!!

“Chị Hy, Bộ Bộ sợ....”

“Không sao mà Bộ Bộ, mau nín đi, chúng ta an toàn rồi!!!”

“Ai sợ!!! Cái bà chị già này!!!” Ngay lập tức Bộ Bộ nín khóc, đành hanh lườm nguýt Linh Hy rồi nằm xuống. Thấy bộ dạng đó của Bộ Bộ, Linh Hy cười lớn, đúng là Bộ Bộ của cô, có chết cũng không nhận rằng mình là trẻ con.

Linh Hy dịu dàng xoa đầu Bộ Bộ rồi dặn dò cậu bé, cô phải về nhà tắm rửa, rồi còn mang quần áo cho Bộ Bộ nữa.

Linh Hy và Bộ Bộ liên tiếp nghỉ học 1 tuần, đa số thời gian cô ở lại bệnh viện chăm sóc Bộ Bộ, Vân Yên cũng có đến thăm, và có vẻ Vân Yên rất được lòng Bộ Bộ.

“Chị Yên Yên, chị không nhường Bộ Bộ gì cả, chúng ta chơi lại đi!!!”

“Được rồi, được rồi Bộ Bộ ngoan!!! Chúng ta chơi lại!!!”

Linh Hy ngồi cạnh cầm quyển báo, chán nản ngáp, thật là, tối ngày Bộ Bộ chỉ có “ chị yên yên. Chị yên yên.....!!!” thật là phiền phức.

“Này, Bộ Bộ kia, sao bảo ghét trẻ con cơ mà, 1 2 câu toàn làm nũng Vân Yên!!!”

“Bà chị già thì biết cái gì cơ chứ!! Yên phận mà ngồi xem đi!!!” Bộ Bộ ngay lập tức đốp chát lại với Linh Hy, trông cái vẻ mặt hiếu thắng của Bộ Bộ, Linh Hy tức giận bỏ ra ngoài.

Ngày mai Bộ Bộ sẽ ra viện, và ngày mai ba cô sẽ ra mắt mẹ mới để cho 2 người xem xét!!! Hừ, để xem bà ta trụ được bao lâu.

Bất chợt Linh Hy nhớ đến Triệu Vũ, thoáng thoáng nghe Vân Yên nói qua rằng, 1 tuần qua hắn như 1 quả bom nổ chậm, ngay cả thầy thể dục hôm qua đã lĩnh đủ mấy nắm đấm của hắn. Thật là....Tiểu ma nữ như cô chưa ra tay, nên hắn thấy chán sao? Chuyện thù hận với nhà hắn, cô chỉ trách chú hắn, chứ đối với hắn, không hiểu sao cô lại có cảm giác, muốn được hắn bảo vệ.

“Alo, chú Tư à?” Linh Hy đang vẫn vơ suy nghĩ, thì có điện thoại đến, là đầu bếp nhà cô.

“Tiểu thư, ngày mai ông chủ bảo có khách quan trọng đến, phiền tiểu thư hỏi xem khẩu vị của người đó thế nào, để tôi còn chuẩn bị!!!”

“Chú à!!! Chú cứ chuẩn bị theo phong cách Từ Kỳ Hiên của chú là được rồi!!! A, à mà không, chú thông báo với mọi người, ngày mai tất cả được nghỉ, nhà cửa chỉ cần hôm nay dọn sạch được rồi, mai cháu sẽ đích thân vào bếp!!!”

“Tiểu....tiểu thư....tiểu thư vào bếp thật ư???”

“Đúng!!! Có chuyện gì vậy chú???”

“Tiểu thư, tiểu thư liệu có nên hỏi khách của ông chủ xem đã mua bảo hiểm chưa??? Ăn món ăn tiểu thư nấu....e rằng...”

“À, chú yên tâm, cháu đã dự phòng sẵn 2 lọ thuốc xổ rồi, có biểu hiện gì thì 2 liều là ra hết, không cần tẩy ruột!!!”

Linh Hy tinh nghịch nói với Chú Tư, thật ra chú Tư cũng rõ là người ngày mai ba cô định đưa về là ai, nhưng mà 1 khi Linh Hy đã muốn làm chuyện gì, ngăn cản e rằng còn rắc rối hơn, tốt nhất là để cô “tự xử”

Bộ Bộ được ra viện liền cảm thấy thoải mái, tinh thần rất là vui vẻ, cậu bé còn cam đoan với Linh Hy rằng sẽ làm cho “bà kia” chết ngay tại trận.

“Azzzz, về nhà thật là thoải mái!!!”

“Đi chuẩn bị thuốc đi, chị làm thức ăn!!!”

Linh Hy và Bộ Bộ cười ranh mãnh, không ai dự đoán trước được điều gì sẽ xảy ra!!

“Tiếng xe, Ba về chị già, mau ra đón!!!”

Bộ Bộ ăn trước suất cơm mua sẵn để tí đỡ phải ăn cơm của Hy Hy làm, thấy tiếng xe thì liền vội vàng cất hộp cơm đi, reo ầm lên thông báo cho Hy Hy, 2 chị em bèn ngoan ngoãn đứng trước cửa đợi ba bước vào!!!

“Đây là nhà anh, em mau vào đây!!!” Tiếng ba cô ngay từ cửa, nghe rất ngọt ngào làm Linh Hy và Bộ Bộ sồn tóc gáy, ba cô vừa bước vào nhà, thấy Linh Hy đeo tạp dề ngạc nhiên hết sức, ông mở to mắt, đứng như trời trồng trước cửa, người đàn bà đi theo đằng sau thấy ông Chiêu Tài đứng im như tượng, có vẻ lo lắng hỏi:

“Anh Tài, anh sao vậy???”

Linh Hy giật mình, giọng nói này nghe quen quá, vừa quen vừa ghét, cô nhìn trân trân vào khuôn mặt kia, người kia cũng hết sức ngạc nhiên:

“CÔ/EM SAO LẠI Ở ĐÂY???” 2 người đồng thanh hét lên.

“Đây là nhà em, em không ở thì ở đâu???” Linh Hy có chút bực mình, là ai chứ là bà cô ế Hạ Hạ thì không được, tuyệt đối không được!!!

“Anh Tài....chẳng phải anh nói con gái anh rất dễ thương sao???” Bà cô ế Hạ Hạ cũng có vẻ tức giận, quay sang nhìn chăm chăm ông Chiêu Tài, nhưng ông lại gật đầu rất mãn nguyện, mãn nguyện vì Linh Hy cuối cùng cũng chịu đeo tạp dề vào bếp.

“A, hóa ra là cô giáo của chị Hy Hy!!!” Bộ Bộ vờ reo lên, nhưng ánh mắt có chút chán ghét, Bộ Bộ vẫn giả vờ: “ Cô thật xinh đẹp!!!”

“A, cảm ơn cháu!!!” Bà cô Hạ Hạ được khen rất vui mừng, cười tươi vẻ hiền lành đáp lại Bộ Bộ.

“Cháu khen cô vậy cô có vui không?”

“Dĩ nhiên rồi!!! Aizz, anh Tài, con trai anh thật dễ thương!!!” Bà cô vừa nói xong liền lập tức liếc qua phía Hy Hy, nhưng chẳng hiểu sao Hy Hy đã chạy biến đâu mất.

“A, cô vui thì thật là tốt, ba cháu dạy Sự thật mất lòng, tốt nhất để làm người ta vui nên nói dối, quả thật nói vậy cô rất vui!!! Cô vui là tốt rồi, chúng ta đi ăn cơm!!!” Bộ Bộ ngây thơ reo lên, trong câu nói ẩn ý rất nhiều điều chế giễu khiến bà cô Hạ Hạ đã đỏ cả mặt lên không biết nói gì, còn ông Chiêu Tài suýt chút nữa thì bật cười, có chút lúng túng nên dắt bà ta vào bếp!!!

“Tèn ten!!!” Linh Hy vui vẻ bê thức ăn ra, rồi dụ dăng ngồi xuống bàn, hỏi:

“Thế nào ba? Tay nghề con có được không???”

“A....cái này...cái này....”

11. Chương 6.3

Ông Chiêu Tài nhìn thức ăn trên bàn có chút lúng túng, thật là....ông đã mắc bẫy của 2 đứa tiểu quỷ nhà ông rồi, thật đáng ghét mà!!! Tiểu a đầu, thật là làm ông lúng túng trước mặt bà cô Hạ Hạ đến chết mất!!!

Hạ Hạ ngẩn người nhìn đồng đen sì trên bàn, có chút kinh hãi, thức ăn kia là làm cho người hay cho vật cơ chứ!?!?! Dù có ngon thế nào, thì cũng khiến người ta chán mà không muốn ăn mà.

“Sao vậy? Không ăn ư??? Thật là....cô Hạ Hạ, 17 năm rồi đây là lần đầu tiên em chịu vào bếp đây, nể mặt em cô nếm thử xem!!!”

“A...cô...cô...”

“Đúng đó cô ạ, thức ăn chị Hy Hy làm rất ngon, Bộ Bộ đã thử rồi!!!”

Bà cô Hạ Hạ bị chị em nhà họ Chiêu ép đến đường cùng mà, bèn miễn cưỡng ăn 1, 2 miếng.

Kết quả....

“Ba à?? Có cần con mang khăn vào trong cho cô Hạ Hạ không? Trong nhà vệ sinh nhiều muỗi lắm!!!”

Bộ Bộ cười khanh khách, đứng gần phòng vệ sinh, cố gắng nói to cho bà cô kia nghe thấy, Linh Hy cười ranh mà, cô cũng nói theo Bộ Bộ:

“Cô Hạ, nếu cô cần, em có thể cho cô uống thuốc xổ, đảm bảo dễ chịu liền!!!”

Nhưng đáp lại vẫn là tiếng im lặng, lần này, cô và Bộ Bộ lại thành công trong việc đánh bại “ý nữ” của ba =))~

Sau chuyện đánh “giặc”, Linh Hy đã vui vẻ đi học trở lại.

“Chị già, nghĩ gì mà thần người ra vậy???”

Bộ Bộ đi bên cạnh lo lắng hỏi Linh Hy, cô đang ngẩn người ra nhìn 2 người đi đằng trước, đó là....là Triệu Vũ và 1 người con gái nào đó, mặc đồng phục trường cô, trông 2 người họ có vẻ khá thân thiết!!!

“A, không có gì!!!” Bị Bộ Bộ phát hiện, Linh Hy bèn lảng đi, cúi đầu đi chậm lại, cô sợ rằng tốc độ đi bây giờ sẽ đuổi kịp 2 người kia mất!!!

“Không có gì thì đi nhanh lên, sắp trễ học rồi!!!”

“Trễ thế nào được, còn 20 phút nữa cơ mà!!!” Linh Hy cúi kính gắt lên với Bộ Bộ, em trai cô thật là phiền phức mà, phiền phức chết đi được ý!!!

Câu nói của Linh Hy có vẻ quá đà “volume”, 2 người đi đằng trước đã quay lại, và không ngoài dự đoán, Triệu Vũ nét mặt ngạc nhiên nhìn cô. Lúc này vì bị Bộ Bộ bắt đi nhanh, cô đã đi gần đến chỗ Triệu Vũ, thấy Triệu Vũ ngạc nhiên như người đang lảng nhảng bị vợ bắt được, máu nóng của cô bắt đầu nổi lên:

“NHÌN CÁI GÌ MÀ NHÌN!!!”

Linh Hy tức giận gắt lên rồi vùng vằng đi qua 2 người đó, nhưng bàn tay Triệu Vũ vẫn nhanh hơn tốc độ của cô, túm chặt lấy cổ tay cô:

“Có chuyện gì???” Linh Hy nhướn mày khó hiểu nhìn Triệu Vũ, mặc dù trong lòng không hiểu sao tim lại đập loạn nhịp.

“Cô không bị sao đấy chứ!!!!”

Triệu Vũ hỏi, trong lời nói thể hiện rõ sự lo lắng, nhưng đáp lại hần nhĩ là cái nhìn khó hiểu của Linh Hy, và kèm theo đó là ánh mắt “ Bỏ tôi ra!!!” Của cô.

“Anh nói linh tinh gì thế?”

“Ý tôi là, chú tôi...không tìm cô chứ!!!”

“BỎ RA!!!”

Vừa nhắc đến 2 từ “chú tôi”, Linh Hy bỗng nổi điên lên, cô ngay lập tức rút tay về, lạnh lùng nhìn Triệu Vũ rồi liếc qua cô gái bên cạnh hắn, quá tầm thường, có xinh nhưng tính cách trông thể kia có vẻ quá tầm thường, Linh Hy bỏ đi lạnh lùng không nói gì. Trong lòng cô không hiểu sao lại khó chịu đến vậy nữa!!

Bộ Bộ bị Linh Hy kéo đi thì có chút khó hiểu, nhưng thấy bà chị già của mình cáu giận như vậy, Bộ Bộ cũng không lên tiếng hỏi. Vừa đến cổng trường, Linh Hy đã bỏ mặc Bộ Bộ, đi về lớp học, thật là...vừa đi học đã bực mình rồi.

“Linh Hy, cậu bị làm sao vậy??”

Vừa thấy Linh Hy vào lớp, Quất Khang vui mừng xông đến hỏi thăm Linh Hy.

“Lại nữa, chỉ là ốm thôi, không sao!!! Sao sáng nay lăm người hỏi mình làm sao thế nhỉ!!!” Linh Hy miễn cưỡng trả lời rồi ngồi xuống, cô vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Linh Hy vừa vào lớp được 10 phút thì Triệu Vũ bước vào, theo sau vẫn là cô gái đó, cô ta đi cùng Triệu Vũ, nhưng lại cứ nhìn chằm chằm vào Linh Hy:

“Nhìn cái gì??” Linh Hy tức giận gằn giọng với cô ta, ánh mắt cô ta nhìn Hy Hy có chút không thiện cảm a.

“Cô đang ngồi chỗ của tôi!!!” Cô nàng đó có vẻ không hiền lành chút nào, hắng giọng có chút giễu cợt nói với Linh Hy.

“Chỗ này tôi ngồi, cô biến đi đâu thì biến, đừng làm tôi điên lên!!!” Linh Hy vốn trong người đã khó chịu, giờ lại đến lượt cô nàng này chọc ghẹo, mà suy ra tất cả là tại cô ta, giờ còn dám gây sự với cô.

“Tôi muốn ngồi cạnh Triệu vũ!!!” Cô nàng đó vẫn ngoan cố, nói.

“Thế thì cô bảo hắn ta cút mau ra chỗ khác!!!”

Linh Hy lần này bị chọc tức thật sự, cô đập bàn giận dữ đứng dậy, khuôn mặt thanh tú điểm lệ của cô cũng đã chuyển sắc, đỏ rực, ánh mắt lạnh lùng kia như muốn giết chết người con gái đứng trước mặt. Dĩ nhiên trước sự giận dữ của Linh Hy, ai trong lớp cũng thấy lăm lo sợ, ngay cả cô ta cũng có chút e dè.

“Hoa Giang, đừng làm ồn nữa, cô mau tìm chỗ khác ngồi đi!!!” Triệu Vũ vốn không thích Hoang Giang gây khó dễ cho Linh Hy, giờ lại chọc tức cả cô khiến hắn bội phần khó xử.

“Triệu Vũ, anh mau bảo cô ta cút đi!!! Nếu không em sẽ báo hiệu trưởng đuổi học cô ta!!!”

Hoa Giang thấy ngay cả Triệu Vũ cũng bênh Linh Hy, không bằng lòng ông ọ nói, vừa nghe đến 2 từ “đuổi học”, Linh Hy cười ầm lên, “đuổi học” ai cơ chứ??? Cô sao??? Đuổi học cô hay cô đuổi việc hiệu trưởng???

“Đuổi cái thằng cha cô!!!” (aizzz, ta không muốn viết câu này chút nào, nhưng thế ms nổi rõ được sự giận dữ đến nổi văng tục của Hy tỷ nhà ta, ghen mà :”>~ Cả nhà thông cảm!!!)

“Cô....ranh...ranh con....Cô...cô được lắm!!! Ba tôi làm phó Bộ trưởng, chẳng lẽ ranh con như cô không đuổi việc được ư???” Hoa Giang giận dữ rút điện thoại ra, bấm bấm gì đó, Linh Hy vẫn đứng im xem màn kịch cô ta chuẩn bị đóng.

“Ba....con nhỏ...con nhỏ tên là Lnih Hy học cùng lớp con, nó dám chọc tức con, ba mau báo hiệu trưởng đuổi học nó đi!!!”

Hoa Giang ngay lập tức cúp máy, đắc ý nhìn Linh Hy, Triệu Vũ trước cơn giận dữ của Linh Hy, càng lúng túng không thể nào giải thích gia thế của Linh Hy cho Hoa Giang nghe.

Linh Hy trước thái độ tự đắc của Hoa Giang, lại càng chọc giận cô, trước giờ cô chỉ dựa vào ba để giải quyết mấy trò quậy của cô gây ra, chứ chưa bao giờ làm to chuyện thế này, nhưng dĩ nhiên, cô ta đã muốn Linh Hy cũng chiều.

Linh Hy vẫn lạnh lùng rút điện thoại ra, gọi điện trước mặt bao nhiêu người, ánh mắt cô trở nên sắc hơn bất kì con dao nào, đâm thẳng vào người Hoa Giang làm cô ta có chút run rẩy thêm.

“Thư kí Khải, là tôi Chiêu Linh Hy, ngay lập tức bảo ba tôi đưa ra tài liệu tham ô của phó Bộ trưởng Hoa Viễn, làm cho ông ta mất việc càng nhanh càng tốt!!!”

Và cuối cùng, người tự đắc, lại là Linh Hy.

“Hừ, cô nghĩ cô là ai mà dám đuổi việc ba tôi cơ chứ!!!”

“HOA GIANG!!! Ba cô ấy chính là CHIÊU TÀI!!!”

Triệu Vũ lúc này không thể nào để mọi chuyện quá đà, bèn lập tức hét lên giải thích, nhưng đã quá muộn, điện thoại gọi thì cũng đã gọi rồi!!!

“Cái...cái gì???” Hoa Giang bắt ngpf, miệng lắp bắp, đôi chân run rẩy kia dường như sắp đứng không vững rồi.

“Trước giờ chưa bao giờ tôi dựa vào ba làm những chuyện như này, nhưng lỗi là do cô khiêu khích tôi trước!! Cô đã chọc giận bốn tiểu thư đây, làm tôi chẳng có hứng nữa!!! Quất Khang, nếu thầy cô hỏi, bảo mình vẫn nghỉ ốm nhé!!!”

Linh Hy tức giận bỏ ra ngoài, ngay lập tức Triệu Vũ đuổi theo.

“Linh Hy, cô làm vậy thật quá đáng!!!”

“QUÁ ĐÁNG CÁI ĐẦU ANH!!!! Sao?? Thương cô ta à??? Yên tâm, tôi chỉ dọa cô ta thôi, chứ thật ra chưa gọi điện cho ai cả, giờ thì anh biến ngay cho tôi!!!”

“Hy Hy, chuyện năm đó, chẳng phải cô cũng nên bỏ qua cho chú tôi!!!”

“Trừ khi ông ta chết!!!”

Linh Hy lạnh lùng bước đi, nếu không nhắc đến Triệu Dân, có thể Linh Hy sẽ bình thường, nói chuyện tử tế với Triệu Vũ, nhưng thật sự nhắc đến hắn nhiều như vậy, cô càng không thích.

“Hoa Giang là em họ tôi!!!”

Triệu Vũ hét lên giải thích, Linh Hy đang bước đi bỗng khựng lại, hắn giải thích với cô làm gì cơ chứ!! Cô “không” quan tâm.

“Chẳng liên quan!!”

“Vì là em họ tôi, nên đừng chấp nhặt với nó, nó chỉ là học sinh trao đổi thôi, 2 tuần nữa sẽ trở về!!!”

“Tôi không làm khó cô ta, chỉ cần cô ta đừng động vào tôi!!!”

“Bây giờ cô định đi đâu???”

“BIẾN!!!”

Linh Hy nhẹ nhàng trả lời, cơn giận của cô đã dịu xuống, cô bước đi nhẹ nhàng.

“Anh đi theo tôi làm gì???”

“Tôi cũng muốn trốn học!!!”

“Vậy đường anh anh đi, đường tôi tôi đi!!!”

“Cô định đi đường nào ra khỏi trường!!!”

“Bật tường!!!”

“Chỗ đó đã xây cao thêm rồi, mọc cánh cũng không bật qua nổi!!!”

“CÁI GÌ???”

“Cách ra khỏi trường duy nhất là đi bằng cổng chính!!!”

“Anh điên à, đã trốn học còn đòi đi cổng chính!!!”

“Tôi đi được thì cô mất gì???”

“Không thể!! Ông bảo vệ đó nổi tiếng không sợ chức quyền gì, làm việc rất chặt, anh không thể ra nổi!!!”

“Nếu được thì sao??”

“Được thì anh đi mà đi!!!”

“VẬY TÔI ĐI!!!”

“A....Triệu Vũ, anh định đi 1 mình ư??”

“Không 1 mình thì mấy mình? Chẳng phải cô vừa nói là đường cô cô đi, đường tôi tôi đi mà!!”

“Nhưng lúc đấy anh đâu có nói là tường đã được xây cơ chứ!!!” Linh Hy bực bội gân cổ lên cãi, cô thật sự muốn ra biển ngay bây giờ chết đi được.

“VẬY CÔ ĐỒNG Ý LÀM THEO ĐIỀU KIỆN CỦA TÔI, TÔI SẼ CHO CÔ ĐI CÙNG!!!”

“KHÔNG!!! Anh tưởng tôi điên à? Lại bắt tôi làm ô sin cho anh hả? Hay giả làm người yêu??? Không, tuyệt đối mấy chuyện đó không bao giờ tôi làm!!!”

Triệu Vũ nhìn đáng vẻ cùng câu nói của Linh Hy, bật cười lên thoải mái, hấn xoa đầu cô, nhẹ giọng nói:

“Tôi chưa dại mà thuê 1 ô sin đánh đá như cô, lại càng không ngu để tìm 1 người yêu như cô!! Chỉ là điều kiện đơn giản thôi! Cô không thực hiện được thì mau về lớp đi, tôi ra 1 mình!!!”

“Anh bỏ tay ra!!!” Linh Hy bị hành động vô cùng dễ yêu của hấn làm đỏ mặt, vội vàng gạt tay hấn ra, không hiểu sao lúc đó cô lại ngoan ngoãn gật đầu cơ chứ!!!!

“VẬY MAU TRÈO LÊN LƯNG TÔI!!”

“Để làm gì???”

“Mau lên!!!!”

Triệu Vũ vờ vội vã, ra vẻ khẩn trương giục Linh Hy, thấy đáng vẻ của Triệu vũ như vậy, cô bèn ngoan ngoãn trèo lên.

“Giờ mau nhắm mắt lại, bao giờ tôi bảo thì mở ra!!!”

Linh Hy có chút thắc mắc về hành động của hấn, nhưng vẫn nhắm mắt, không hiểu sao cô lại cảm thấy hơi ấm trên lưng hấn làm cô rất dễ chịu.

“Bác Lí, mau...mau mở cửa....bạn cháu....bạn cháu bị tụt huyết áp....mau....phải đưa cô ấy đi bệnh viện!!!”

Triệu Vũ đóng kịch rất hay, làm cho bác Lí bảo vệ tưởng thật, bèn vội vàng mở cổng cho 2 đứa phóng ra ngoài.

“Aizzz, cô thật là nặng như heo vậy!!!”

“Cốc!!!”

Triệu Vũ vừa đặt Linh Hy xuống, chỉ kịp than thở 1 câu, đã bị Linh Hy cốc cho 1 cái đau điếng, hấn đưa ánh mắt oan ức, cộng thắc mắc nhìn cô.

“Tên lợn kia??? Nếu không có tôi đóng kịch cùng anh, chắc gì anh đã được ra ngoài, vậy mà còn bày đặt điều kiện!!”

“Nếu chỉ 1 mình tôi, tôi có cách khác, chỉ sợ cô không dùng được thôi!!!”

“Anh....được!!! Coi như anh đúng, nào, nói đi, điều kiện của anh là gì??”

“Là.....” Triệu Vũ vui vẻ ghé sát vào tai Linh Hy, thì thầm.....

12. Chương 7 : Lời Tỏ Tình Của Tiên Nữ Rừng Phong!

Linh Hy trợn tròn mắt, cô phồng mồm, tức giận lườm Triệu Vũ, cái....cái chuyện hấn đưa ra...thật là làm cô xấu hổ mà. Triệu Vũ thấy bộ dạng Linh Hy như vậy, chớp chớp mắt trêu tức cô:

“Thế nào? Có định làm không? Như vậy là đơn giản lắm rồi đó!!!”

“Anh....anh....không được, không thể được, chuyện đấy có làm thì là con trai làm, sao lại bắt tôi làm cơ chứ!!!”

“Cô làm thì có vấn đề gì sao??” Triệu Vũ vui vẻ ép buộc Linh Hy.

“Rất nhiều vấn đề là đẳng khác, dù gì 1 người xinh đẹp như tôi, cũng không thể làm vậy trước bao nhiêu người được.”

“Việc đó đơn giản như vậy? Chỉ là 10 mét thôi, cô cũng không làm được ư??? Chà, so với khẩu khí của cô, hóa ra cô lại là con rùa rụt cổ!!!”

“Nhưng....” Linh Hy ầm ỨC nhìn Triệu Vũ: “Thật sự là ép người quá đáng mà!!!”

“Tôi không ép, là cô tự nói mà! Thôi cô không làm cũng được, tưởng cô thế nào, hóa ra....cô còn không bằng Vân Yên, Vân Yên còn làm tận 20m đấy!!!”

Triệu Vũ nghênh nghênh, dùng kế khiêu khích để tác động Linh Hy. Vừa thấy Triệu Vũ so sánh mình với cả Vân Yên, không biết máu nóng của cô ở đâu lại nổi lên, Linh Hy cáu giận nhìn Triệu Vũ, ra vẻ nói:

“Dù gì cũng là 10m, được thôi, nhưng không phải ở đây!!! Tôi sẽ làm ở chỗ nào ít người, ở đây thì thật là....aizzzzz, nghĩ đến là xấu hổ chết mất thôi!!!”

“Vậy ở đâu???” Triệu Vũ nhướn mày, khó hiểu nhìn Linh Hy.

“A....cái này...tôi cũng không biết!!!” Linh Hy ấp úng trả lời.

“Không nói nhiều, cô mau thực hiện ở đây đi!!!” (các nàng đã biết Hy tỷ phải làm gì chưa???)

“Anh...không!!! Tôi không làm!!! Anh mau đổi việc khác đi!!!”

“Cớ gì tôi thôi mà cô cũng không làm!!! Tôi chỉ nặng khoảng 70kg, đâu có phải lợn đâu mà cô phải sợ!!!” Triệu Vũ tức giận áp chế Linh Hy, ánh mắt thì tỏ vẻ không bằng lòng.

“Tôi thà công lợn còn hơn công anh!!!!” Thái độ của Triệu Vũ càng ép cô vào thế hiểm, càng làm cô muốn thoát ra ngoài.

“Vậy cô cứ coi tôi là con lợn để công là được rồi!!!”

“Anh....được, đồ lợn Triệu Vũ, tôi công anh!!!”

Và thế là ở bờ biển rộ lên câu chuyện 1 đôi uyên ương công nhau ngắm trăng trên biển, và người công là 1 tiểu thư vô cùng xinh đẹp. (khổ thân Hy tỷ của ta!!!)

Linh Hy tức giận trở về nhà, công hấn có 10 m mà lưng đau muốn chết. Mà từ chuyện Bộ Bộ bị bắt cóc, ba Linh Hy đã bác bỏ cái luật 7h tối về nhà, vì căn bản là ông cũng không thể chấp hành được cái luật mình đặt ra, ông còn phải hẹn hò với...cái người mà ai cũng biết là ai!

Bộ Bộ đứng chờ Linh Hy trước cổng trường, nhưng chẳng thấy cô đâu, bèn bực tức đi về. Vừa về đến nhà thấy Linh Hy đang nằm úp xuống ghế sofa , Bộ Bộ tức giận, đằng đằng sát khí tiến đến đánh mạnh vào lưng cô.

“Aizzzzz, chết tiệt, cái gì vậy???”

Linh Hy đang nằm xem TV, tự dưng có người đến đánh, lại còn đánh đúng vào lưng đau của cô, hại cô nhưc người đến tốt cùng. Bộ Bộ thấy nét mặt Linh Hy khó coi như vậy, bèn bĩu môi ngồi xuống gần cô, cũng có chút ân hận vì lỡ mạnh tay quá.

“Đáng đời, ai bảo để em đứng đợi rõ lâu, hóa ra là về trước!!!”

“Có đi học đâu!! Đợi làm gì???”

“Chị già lại trốn học à???”

“Ủm!!! Căn bản là không có hứng thú, mới sáng này đã bị con nhỏ Hoa Giang chọc cho điên người rồi!!!”

“Hoa Giang là ai vậy??”

“Là cái người sáng nay đi cùng tên Triệu Vũ đáng ghét đó đấy!!!”

“Hà hà, chị già, có phải chị đã ghen không??”

“CÁI GÌ....???” Linh Hy đang nằm, vừa nghe thấy Bộ Bộ nói vậy, bèn ngạc nhiên ngồi bật dậy, nhưng cô lại quên mất rằng cái lưng đang biểu tình, nên khẽ “AAAAzzzz, đau quá mà!!!”.

“Chẳng phải vậy sao? Thấy người mình thích đi cùng 1 người con gái khác, lại thân mật như vậy, tức giận thì chỉ có thể là ghen!!”

“Tức cái gì??? Đó là em họ của Triệu Vũ!!”

“Ồ, chưa gì chị già đã hỏi người ta đó là ai ư??”

“Chị không điên!! Là hấn tự nói!!”

“Vậy ra hấn cũng thích chị, trời ạ, thật tội nghiệp cho hấn!!!”

“HẢ??? EM NÓI CÁI GÌ???” Linh Hy vừa nghe Bộ Bộ nói Triệu Vũ thích mình, không hiểu sao lại giật mình, tim đập thình thịch, có chút hi vọng đặt vào câu nói tiếp theo của Bộ Bộ.

“Ôi thật đáng thương cho 1 nhân tài như mình lại có 1 bà chị mù cảm xúc thế này!! Chưa hỏi mà người ta đã giải thích, không phải là sợ chị hiểu lầm hay sao???”

“Vậy ư???” Linh Hy nghi hoặc hỏi lại, mơ hồ nhìn lên trần nhà.

“Ngốc tử!!!” Bộ Bộ lạnh lùng phán 1 câu rồi nhanh chân chạy lên phòng để tránh cơn thịnh nộ của Linh Hy, nhưng lúc này Linh Hy đâu còn tâm trạng nào cơ chứ!!! Trong đầu cô cứ vẫn vơ....Hấn thích mình...mình thích hấn...hấn thích mình...mình thích hấn....

Sáng hôm sau, Linh Hy vác 1 đôi mắt gấu trúc đi học, thật ra thì tối qua cô đã tự mình khâu chuỗi lại tất cả cảm xúc, và khẳng định lại rằng....Cô thích hấn...!!

“Chị già, học lớp 11K thế nào?” Bộ Bộ chán nản nhìn bộ dạng mơ hồ của Linh Hy, mệt mỏi lên tiếng.

“Cũng được, học khó nhưng không khổ khe với học sinh cho lắm!”

“Nhưng mà lớp đấy được sang cả Osaka để tham quan thì thích thật đấy, đúng là lớp quốc tế!!”

“Lải nhải gì vậy?” Linh Hy mơ hồ thắc mắc câu nói của Bộ Bộ.

“Ừa, chị vẫn chưa biết sao?? À, học sinh ngoan, hôm qua trốn học, thật ậ vui khi không biết gì!! Trường đặc biệt tổ chức cho lớp 11K1 đi tham quan 3 ngày 2 đêm tại Osaka đấy!!!”

“11K1 là lớp nào vậy? Thật là thích!!!” Linh Hy reo lên, Osaka thật sự rất đẹp, cô đang thắc mắc không biết lớp nào lại được ưu ái vậy cơ chứ! (trùi ui lớp mình học mà Hy tỷ cũng không biết!!)

“Bà già, có biết mình đang học lớp nào không vậy??”

“Sao không biết!!!” Linh Hy nghe Bộ Bộ nói về khó chịu như vậy bèn gân cổ lên cãi, nhưng vừa nói xong, ngạt khí của cô không biết bay đi đâu hết, cô ảm ố... “là lớp 11....11....11 gì nhỉ??”

“Ồ óc heo, ngay cả lớp mình cũng không nhớ! Là lớp 11K1!!”

1 giọng nói rất quen thuộc vang lên, ngay lập tức Linh Hy hướng ánh mắt về nơi phát ra tiếng nói đáng ghét đó, là cái người đáng ghét...Triệu Vũ, tên điên đầu tiên dám gọi cô là Ốc heo.

“Anh mà còn không thôi gọi tôi kiểu đấy, tôi sẽ...sẽ...sẽ...” Linh Hy đang nói rồi bỗng dưng nhớ đến lời nói của Bộ Bộ làm cho đỏ cả mặt, bất giác quay đi tránh ánh mắt dò xét của Triệu Vũ, thật là xấu hổ quá đi. Cô thích hấn, nhưng mà chắc gì hấn đã thích cô, dù gì cô cũng không phải tuýp người nghĩ gì nói đấy, rất nhiều điều phải để trong lòng, tính cách của cô là vậy! Linh Hy bỏ mặc Bộ Bộ và Triệu Vũ, chạy như bay đến trường

“Này nhóc, cô ta làm sao vậy?”

“Là thích 1 người nên tâm trạng như vậy đó! Mà này, còn gọi em là nhóc thì cẩn thận đấy!!!”

Bộ Bộ vừa nghe Triệu Vũ gọi mình là nhóc bèn có chút không hài lòng, lẳng lặng đi trước, để lại Triệu Vũ đứng ngẩn ra 1 mình:

“Cái gì??? Thích 1 người??? Cô ta thích ai??? Cô ta dám thích ai cơ chứ!!!!???!!! Mà chị em nhà này tính cách giống nhau thật, chỉ thích bắt nạt người khác!!! NHƯNG MÀ....CÔ TA THÍCH AI MỐI ĐƯỢC CƠ CHỨ!!!! Aisssss!!!!”

Triệu Vũ vò đầu, không hiểu sao cảm giác vô cùng khó chịu khi nghe vậy nữa!!!

“Quất Khang, lớp chúng ta sẽ đi Osaka thật sao??” Linh Hy vừa vào lớp đã hỏi ngay Quất Khang, nếu thật sự được đi thì quá là hảo!!! Cô rất thích đến rừng phong ở Osaka mùa này, nghe nói còn có cả 1 truyền thuyết người dân ở đó rất tin tưởng, nhưng đại khái truyền thuyết đó là như thế nào thì cô không rõ, trên internet cũng không hề có bài đăng nào nói về truyền thuyết đó!!

“Đúng vậy!! Hôm qua thông báo, nhưng cậu ra ngoài nên chưa kịp nhắc, 1 ngày chắc cũng đủ để chuẩn bị phải không???”

“Aizzz, chuyện này, 1 ngày thì mình chuẩn bị cũng không sao!!!”

“Không, Hy Hy, ý mình là, 1 ngày để chuẩn bị những vật dụng cần thiết cho lớp cơ!!!”

“HẢ??? Sao lại là mình???”

“Vì lớp chỉ có bạn là con gái mà!!!”

“Chuyện này mình chưa làm bao giờ....A...Hoa Giang, Hoa Giang đâu??? Bảo cô ta lo đi, chuyện này mình chịu thôi!!!”

“Em họ tôi đã bay về LonDon rồi!!!” Giọng nói khó ưa của Triệu Vũ 1 lần nữa làm cho Linh Hy đỏ mặt, vừa thấy Triệu Vũ vào lớp, cô đã vội bỏ chạy ra ngoài, còn đâm sầm vào hần ta, nhưng vẫn im lặng chạy.

“Này, Linh Hy làm sao vậy???” Quất Khang nhìn Triệu Vũ, thắc mắc hỏi.

Đúng là Linh Hy lạ thật, bình thường mặt dày lắm cơ mà, nói gì vẫn cười nhe răng, còn chống chế lại hần nữa, vậy mà bây giờ lại sợ gặp hần như vậy....Aizzzz, thật là làm hần tò mò muốn chết mà!!!

“Làm sao tôi biết được!!!” Triệu Vũ bực mình nói rồi lẳng lặng ném cặp sách lên bàn, ngồi gục xuống!!!

Mãi khi trống vào lớp, Triệu Vũ mới thấy Linh Hy mò vào, nhưng cô lại chẳng dám ngẩng đầu lên nữa, chỉ cúi gằm mà đi vào. Triệu Vũ thấy bộ dạng của Linh Hy, muốn mở miệng ra hỏi, nhưng hần vừa nghĩ đến chuyện “vì thích ai” mà Linh Hy lạ lùng như vậy, hần bỏ qua, không nghĩ nữa, càng nghĩ càng khiến tâm trạng thêm bực bội.

“Cả lớp chú ý, ngày mai 7h30 tất cả phải có mặt tại trường để lên xe ra sân bay Bắc Kinh, cao su giờ giấc tối đa là 10 phút thôi, nếu không sẽ không đợi ai đâu nhé!!!” Thầy giáo chủ nhiệm vừa bước vào lớp, ngay lập tức phổ biến kế hoạch, rồi như nhớ ra điều gì đó, ông nhìn về chỗ Hy Hy, nói:

“Hy Hy, phiền em chuẩn bị thuốc, vật dùng cần thiết cho lớp đi thăm quan!!! Vì chỉ có em là con gái thôi!!!”

“A...nhưng mà....thưa thầy...chuyện...chuyện này...em chưa làm bao giờ!!” Linh Hy đứng dậy, ấp úng nói. Thấy bộ dạng “khó nhìn” của Linh Hy, không hiểu sao Triệu Vũ lại bực bội lắm lắm:

“Đúng là chẳng biết tí gì!!!”

Nhưng mà câu nói của Triệu Vũ làm bầm hơi to nên ngay lập tức đập vào tai Linh Hy, cô tức giận lườm về phía hần, hừ, cô thích hần thì mặc kệ, hần cứ xoay cô như vậy, cô giận không thể chịu được:

“Vậy anh thì biết chắc!!! Biết thì xin Triệu Vũ công tử chỉ giáo, tại hạ cảm kích vô cùng!!!”

Linh Hy vờ cúi xuống cảm ơn hần, chắp tay trước ngực, Triệu Vũ trông cái bộ dạng khiêu khích của Linh Hy, cục tức đã không ép xuống được, lại gặp mỗi lửa Linh Hy bơm vào, Triệu Vũ đập bàn đứng dậy:

“Vậy tôi sẽ đi mua cùng cô, cho cô sáng mắt ra!!!”

Trận đại chiến của 2 người tạm dừng kết thúc khi thầy chủ nhiệm cũng không chịu được, phải nổ nã để ngăn chặn 2 người đó!!

Linh Hy vừa tan học đã cùng Triệu Vũ đến trung tâm mua sắm để chuẩn bị mọi thứ, Bộ Bộ dĩ nhiên biết ý không cản đường 2 người đó.

“Này, rốt cuộc anh có định mua gì không vậy?? Lượn lờ mãi ở tầng 4 là sao???”

“Cô làm ơn trật tự dùm tôi 5 phút, à không, 2 phút cũng được, thật là nhúc nhếch quá đi!!!”

Linh Hy sốt ruột giục Triệu Vũ, nhưng mà căn bản là hần ta cũng đang rối tinh lên đây, nhưng ngay lập tức Linh Hy im lặng, hần quay sang nhìn cô:

“Này, cô giận đấy à???”

“...”

“Chẳng qua là có nhiều loại nên tôi không biết dùng loại nào mới tốt thôi!!”

“...”

“Đừng giận mà, trông cô khó coi lắm đấy!!!”

“...”

“Này, người đâu mà nhỏ nhen vậy chứ!!! Tôi chẳng qua có bực 1 chút thôi mà!!!”

“Cốc!!!”

Linh Hy vừa nghe hần nói xong, bèn cốc cho hần 1 cái:

“Đã hết 2 phút, anh thật là đại ngốc, loại nào đắt nhất là loại tốt nhất, vậy mà còn hỏi. Mau đi mua đi!!!”

“Cô...”

Triệu Vũ âm ức không nói nên lời, nhưng đành nghe theo lời Linh Hy, cô giận nữa thì hần hoảng thật mất!!!

Chiếc máy bay cất cánh, cô xui xẻo thế nào lại ngồi ngay gần Triệu Vũ cơ chứ!!! Vừa ngồi Linh Hy vừa cố gắng không để tâm đến hần, cô đeo head phone vào nghe.

Triệu Vũ thì rất vui vì được ngồi cạnh Linh Hy, cũng không hiểu sao hần lại thế nữa, ghế máy bay có 3 ghế, Linh Hy ngồi trong cùng, hần ngồi giữa, Quất Khang ngồi ngoài.

“Này, Quất Khang, cậu có biết thích 1 người thì sẽ có cảm giác như thế nào không??”

Triệu Vũ chợt quay sang hỏi Quất Khang, đối với Vân Yên trước kia, Triệu Vũ chỉ là muốn nói chuyện với cô, chứ không hề có chút kì lạ nào cả.

“Sao vậy? Thích 1 người á, là vui khi nhìn thấy người ấy, khó chịu khi không thấy người ấy, nhưng khi nói chuyện thì 2 người thường hay cãi nhau, khi thấy người ấy bên cạnh người con trai khác, thì tâm trạng xấu đi!! Khi người ấy cười, thì tim đập rộn ràng!!! Đại khái là vậy đó!!”

Triệu Vũ ngạc nhiên, sao mấy cái thể loại này, đúng y nguyên như hần và Linh Hy vậy cơ chứ!!!

Linh Hy vừa xuống máy bay đã vui sướng reo hò, ngồi máy bay mấy tiếng đồng hồ, lại ngồi cạnh cái tên “mình thích”, tim cô đập thình thịch.

“Cả lớp về khách sạn nghỉ ngơi, chiều nay chúng ta bắt đầu đi tham quan!!”

“Linh Hy, cô có biết rừng phong Osaka không?”

“Biết!!”

“Dẫn tôi đến đó!!”

“Nhưng tôi mệt lắm, đi máy bay tận mấy tiếng, phải cho tôi về phòng nghỉ ngơi chứ!!!”

“Cô tưởng tôi muốn cô đi cùng à? Chẳng qua tôi không biết tiếng nhật nên mới bảo cô đưa đi!!”

Linh Hy chán nản đi theo Triệu Vũ, thật ra cô cũng muốn đi cùng hắn, nhưng cô giờ đang mệt nhoài đây. Chiếc xe taxi đi chậm theo yêu cầu của Triệu Vũ để hắn ngắm cảnh ở đây, còn Linh Hy thì mệt quá nên thiếp đi trên xe taxi.

“Người yêu cậu thật xinh đẹp” * tiếng nhật *, người lái xe taxi nói.

“Quả vậy!! Ông thấy chúng tôi có xứng đôi không?” Triệu Vũ trôi chảy đáp lại người tài xế taxi bằng tiếng Nhật! Hắn muốn Linh Hy đi cùng hắn nên giả vờ không biết nói tiếng Nhật, nhìn thấy Linh Hy dựa vào vai hắn ngủ, bất giác Triệu Vũ cảm thấy thật bình yên!!”

“Linh Hy, dậy, chúng ta đến nơi rồi!!”

“Oa....!!”

Linh Hy vươn vai ngồi dậy, chui ra khỏi xe taxi. Cô ngỡ ngàng trước cảnh vật trước mặt, đó là 1 rừng phong màu vàng tuyệt đẹp!!

“Thật là đẹp quá!!”

“Chúng ta mau đi thôi!!”

Linh Hy lặng lẽ bước cùng Triệu Vũ trên con đường đầy lá vàng, cô thích thú khi nghe tiếng lá khô bị cô dẫm lên.

“Cô có biết truyền thuyết về tiên nữ phong không?”

“Tôi có nghe nói, nhưng không biết, anh biết không? Kể cho tôi nghe!!”

“Đó là 1 câu chuyện từ rất lâu rồi, kể về 1 cô công chúa tên là Hiếu Phong. Mẹ của Hiếu Phong là vương phi được hoàng thượng sủng ái nhất, nhưng đã mất vì sinh cô ra. Hoàng Thượng vì quá yêu Vương phi của mình, cho rằng Hiếu Phong là nàng công chúa đại họa, nhốt nàng vào lãnh cung. Hiếu Phong sống trong lãnh cung vô cùng cực khổ, vì trong đó toàn là những Vương phi bị thất sủng, mà họ thất sủng là do Mẫu thân của cô.”

“Hiếu Phong lớn lên càng ngày càng giống mẹ nên vô cùng xinh đẹp. Rồi 1 ngày đất nước cô bắt buộc phải cầu thân với 1 đất nước láng giềng, các nàng công chúa trong cung không một ai dám đi xa quê hương, đều xin ở lại, các vương thân trong cung đều lấy cớ các quận chúa thân thể yếu không thể xa nhà, rốt cuộc không ai đủ thân phận để đi cả. Rồi Hoàng thượng nhớ đến Hiếu Phong, bèn lập tức hạ lệnh gả nàng sang vương quốc đó!!! Hiếu Phong đi với danh nghĩa là 1 công chúa, nhưng trên thực chất là 1 con tin. Cuộc sống của nàng ở vương quốc đó cũng rất khổ. Nàng được phong là Hiếu phi, nhưng hoàng thượng chưa 1 lần ghé qua cung của nàng.”

“Ở quê hương của nàng, 1 tên loạn tặc giết sứ giả của nước láng giềng đó, gây hấn với đất nước của nàng....”

“Vậy chẳng phải nàng sẽ bị giết hay sao?? Nàng vốn là con tin mà!!”

Linh Hy nghe câu chuyện của Triệu Vũ kể, trong lòng có chút buồn khổ. Cô thương cho thân phận của cô công chúa đấy, đúng là có tiếng mà không có miếng!!

“Không chỉ Hiếu phi khổ, mà chính Hoàng thượng cũng khổ. Khi nghe tin sứ thần của mình bị giết, bèn cho gọi Hiếu phi đến diện kiến. Nhưng vừa gặp nàng, hoàng thượng đã sủng nàng ngay đêm đó, Hoàng thượng hết mực yêu thương nàng, còn miễn cho đất nước nàng tội giết sứ thần. Nhưng các phi tần của Hoàng thượng không bỏ qua cho nàng. Các Hoàng phi tụ tập nhau lại, quyết định bày mưu hại nàng!!!”

“Bọn họ ích kỉ vậy ư??”

“Cô nói xem nếu cô là 1 trong những phi tần của Hoàng thượng, cô sẽ làm gì!?!?!!”

“Tham gia cùng bọn họ!!”

“HẢ??”

Linh Hy thần nhiên đáp lại, tinh nghịch nhảy lên những chiếc lá khô!!

“Này, Hy Hy, cô vừa mắng bọn họ là ích kỉ, vậy mà bây giờ lại còn nói sẽ tham gia cùng bọn họ!!”

“Anh có biết tôi tham gia làm gì không??”

“Để làm gì??”

“Thì để tôi biết kế hoạch của bọn họ, tôi đi bắt báo cho Hoàng thượng, không những tôi không làm sao, mà hàng chục đối thủ của tôi sẽ bị hoàng thượng triệt hạ, vậy không phải lúc đó chỉ còn tôi và Hiểu phong thôi sao!! Mà nhất định Hoàng thượng sẽ ban thưởng cho tôi!!! Tôi không những thiệt mà còn được lợi!!”

“Cũng xem như có lí!!”

“Ừa, mà truyền thuyết đó của nước nào vậy???”

“Nhật bản” (thật ra thì là truyền thuyết của ta. =))~ Super Phiêu)

“Vậy anh mau kể tiếp đi!!”

“Các phi tần của Hoàng thượng tụ tập lại, dùng kế chuốc mê Hiểu phi rồi sau đó đưa 1 lính vào cho nằm cạnh nàng, sau đó đi bắt báo với Hoàng thượng!!”

“Hoàng thượng rất đau khổ vì bị chính người mình yêu phản bội, không nén được cơn giận dữ, đưa nàng vào lãnh cung!!”

“2 lần vào lãnh cung, nàng này cũng có duyên với lãnh cung ghê!!” Linh Hy vui vẻ đùa nghịch, rồi nhận xét, nhưng ngữ điệu của cô thì lại vô cùng xót xa.

“Vậy tôi suốt ngày gặp rắc rối vì cô, chẳng lẽ cũng nói tôi và cô có duyên à??”

“Chẳng phải vậy ư??? Anh chính là sao đổi ngôi của tôi đấy!!”

“Cô....”

“Thôi không nói nữa, anh mau kể tiếp đi!!!”

“Nàng ta tự tử!!! Hết rồi đấy!!”

“HẢ??? CÁI GÌ??? Anh kể cho tử tế đi!!”

“Cô có thêm nghe đâu mà tôi kể!!”

“Tôi vẫn đang nghe còn gì, kể tử tế đi!!”

“Hiểu Phi bị đẩy vào lãnh cung, 1 lần nữa sống những tháng ngày đau khổ, còn Hoàng thượng thì bê bối triều chính vì nàng, ngày nào cũng sủng phi. Triều đình bị bỏ trống, đất nước loạn lạc, thiên hạ đều bêu xấu nàng, nói nàng là yêu quái hại đất nước của họ. Những lời đó dĩ nhiên là đều được bọn cung nữ đem lại sỉ vả nàng, nàng đau khổ đến tuyệt vọng. Cuối cùng nàng xé 1 mảnh vải trên trường mình, rồi cắn tay viết 1 bức huyết thư cho hoàng thượng, sau đó thắt cổ tự vẫn!!”

“Hoàng thượng hay tin nàng đã chết, những cơn say rượu bưng tỉnh, hần chạy nhanh đến lãnh cung, nhưng cái hần nhìn thấy chỉ là cái xác không hồn của nàng. Hoàng thượng đọc được bức huyết thư của nàng. Trong thư nàng giải thích cho Hoàng thượng tất cả sự việc, tố cáo các phi tử của hoàng thượng, nhưng lại xin Hoàng thượng tha cho bọn họ. Nàng ta mong hoàng thượng thức tỉnh, tập trung vào triều chính, đại sự!!! Từ đó Hoàng thượng quay lại với triều chính, sửa sai lỗi lầm. Nơi chôn nàng mọc lên 1 cây phong rất đẹp, Hoàng Thượng mỗi lần đến đó đều lưu lại, còn sai người trồng cây phong khắp trong cung!!!”

“Vậy là người ta gọi nàng là Tiên nữ rừng phong ư???”

“Đúng vậy!!!”

“Triệu Vũ này, thật là 1 câu chuyện cảm động!!!!”

Linh Hy bắt giác khóc òa lên, cô không thể cố gắng kìm nén cảm xúc được nữa, những giọt nước mắt chảy ra làm Triệu Vũ luống cuống, hần vội lau nước mắt cho cô, dỗ dành:

“Đừng khóc, Hy Hy ngoan!!”

“Hức....hức....Hu hu hu hu hu!!!!”

Triệu Vũ càng lau nước mắt, Linh Hy càng khóc to hơn, hấn cuống cuồng, không biết làm thế nào, cuối cùng bắt chước trong phim:

“Um....!!”

Linh Hy đang khóc, chợt bị nụ hôn phớt qua môi của Triệu Vũ làm cho nín hấn, cô tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn Triệu Vũ, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Triệu Vũ bắt chợt ôm chầm lấy Linh Hy:

“Hy Hy, hãy tha thứ cho chú của Tôi, được không???”

“....”

“Chúng ta hãy gạt bỏ hết quá khứ đi được không? Sống thoải mái và vui vẻ nhé!!!”

Linh Hy bị ôm bất ngờ, không biết nói thế nào, nhưng Triệu Vũ nói như vậy lại làm cô đau lòng. Cô không thù Triệu Dân đến vậy, nhưng cứ nghĩ đến những tháng ngày không có mẹ chăm sóc, cô lại đau khổ, nghĩ đến những hành động mà Triệu Dân làm cho Bộ Bộ, càng không hỏi đau lòng.

“TÔI THÍCH CÔ!!!” Triệu Vũ thu hết can đảm, hét lên câu nói mà lâu nay hấn không thể hiểu được, nhưng hấn đã làm theo con tim của mình.

Linh Hy ngạc nhiên, Triệu Vũ....hấn nói....hấn nói thích cô. Linh Hy mỉm cười sung sướng, cô đưa tay lên ôm chặt lấy hấn....

Con đường trở về của Linh Hy và Triệu Vũ vô cùng ngại ngùng, trên xe taxi, 2 người cứ nhìn qua nhìn lại nhau, rồi lại vội quay mặt đi:

“2 người thật là đáng yêu!!!” *tiếng nhật* người lái xe taxi nói.

Linh Hy và Triệu Vũ lại quay ra nhìn nhau, rốt cuộc thì mặt cả hai đã đỏ bừng lên rồi:

“Cô quay mặt đi được không?” Triệu Vũ vì ngại quá nên lên tiếng trước, nhưng bắt chợt Linh Hy vì “thẹn quá hóa giận!!” nên:

“Sao lại là tôi quay mặt đi, anh quay mặt đi không được sao???”

Vừa gắt lên xong, bắt chợt Linh Hy nhìn chằm chằm vào tai của Triệu Vũ.

“Triệu Vũ, anh đeo hoa tai bên nào vậy???”

“Bên phải!!!”

“HẢ??? SAO LẠI BÊN PHẢI!!!”

“Là do thấy đeo bên phải đẹp, nên đeo thôi!!”

“Nhưng đó là....là cách đeo của...của những người GAY mà!!! Aiyssss, anh mà là GAY, thì thật làm xấu mặt những người GAY!!!”

“Cô nói cái gì thế!!!” Triệu Vũ thấy Linh Hy bắt măn với mình như vậy, cơn giận cũng nổi lên, Linh Hy giương mắt trừng trừng nhìn Triệu Vũ, hấn thấy vậy thì quay luôn mặt sang bên, Linh Hy cũng tức giận nhìn trừng trừng hấn, rồi quay đi luôn.

Linh Hy và Triệu Vũ trở về khách sạn, thì thấy thầy giáo cùng Quất Khang khuôn mặt rất lo lắng:

“Hy Hy, Vũ, 2 cậu đi đâu vậy???”

Vừa thấy thấp thoáng bóng dáng Triệu Vũ và Linh Hy, Quất Khang vội chạy đến lo lắng hỏi, Linh Hy ngó người ra nhìn Quất Khang, bọn họ mới đi có 30 phút thôi mà, làm gì mà hoảng vậy cơ chứ??

“Có chuyện gì vậy???” Triệu Vũ lên tiếng, tò mò hỏi.

“Mình tưởng 2 cậu bị lạc ở sân bay rồi???”

“Cậu điên à???” Linh Hy và Triệu Vũ hét ầm lên, tên Quất Khang dở hơi này, nghĩ gì không nghĩ, nghĩ 1 đứa suốt ngày đi nhật, và 1 đứa tiếng nhật nói như tiếng mẹ đẻ bị lạc, aayzz, thật là.

Kì nghỉ của lớp 11K trôi quá khá vui vẻ, Linh Hy và Triệu Vũ dù đã xác nhận tình cảm của nhau, nhưng vẫn chỉ là cặp đôi “chó và mèo”.

Kì nghỉ kết thúc, sau 1 ngày bồi dưỡng vì chuyển đi xa, Linh Hy lại phải lặn vào học với yêu cầu của ông Chiêu Tài:

“Nếu không qua kì thi được trên 60 điểm, đứng thứ 50 trở lên trong trường, ba sẽ khóa tài khoản và kiểm soát tất cả chi tiêu của con!!!”

Linh Hy đỡ đầu cả người, trước đây được 50 điểm cô đã sung sướng lắm rồi, sướng như vớ được mở vàng, vậy mà bây giờ lại dính thêm cái khoản thi cử trên 60 điểm, còn lọt vào TOP 50 của trường, cô chịu sao được.

“Nghĩ gì mà dần mặt ra thế!!!” Triệu Vũ đang đi học cùng Linh Hy, thấy cô đăm chiêu như vậy, hần bèn mở miệng hỏi, nhưng mà cái miệng nói ra được câu không tử tế, làm cái tâm của hần cũng bị người ta nghĩ khác đi.

“Kì thi này, tôi phải lọt TOP 50 của trường!!!”

“Ồ, điều đấy là điều hiển nhiên rồi, lớp 11K có 20 học sinh, thì 20 người đều giữ TOP 1 đến 20 của trường, cô là học sinh thứ 21, chắc cũng xếp thứ 21!!!”

“ANH ĐIÊN À??? Được trên 50 điểm tôi đã tạ ơn trời đất lắm rồi, còn lọt top này đến top nọ, tôi không đủ chất xám để theo kịp.”

“Cô học ngoại ngữ giỏi mà!!!”

“Anh ở cùng bà bao nhiêu năm, mà không biết à? Bà là người Pháp gốc Hoa, tôi giỏi ngoại ngữ là điều đương nhiên!!!”

“Vậy các môn khác của cô???”

“Chưa bao giờ được 60 điểm!!!! Aizzz...”

“HẢ??? ÓC CÔ LÀ ÓC LỘN HAY SAO???”

“Hừ, Triệu Vũ, anh còn nói nữa, tôi sẽ bỏ anh đấy!!!”

“Cô....Hừ, được rồi, tôi sẽ dạy kèm cho cô!!”

“Dựa vào đâu mà anh đòi dạy tôi???” Linh Hy ngang ngạnh đáp lại Triệu Vũ, rồi chợt nhận ra là hần là người học giỏi nhất trường, bèn thu thái độ của mình lại, ngoan ngoãn gật đầu!

Linh Hy bị Triệu Vũ dẫn đến thư viện, hần bắt cô lòng vòng từ chỗ này sang chỗ nọ, góc này ra góc kia, cuối cùng:

“Trời ạ!!! 72 quyển, tôi....học làm sao nổi???”

“Không học cũng phải học!!! Nếu như cô không muốn BỊ KHÓA TÀI KHOẢN!!!”

Triệu Vũ nghiêm túc nhắc nhở Mai tuyết làm cô tức giận nhưng không làm được gì, bèn cúi đầu vào đọc sách.

Thời gian cứ thế trôi qua, Linh Hy đọc sách, còn hần thì nhìn cô, nhưng bất giác lại nhớ về chuyện của 10 năm trước.

10 năm trước.

“Chát!!!”

Tiếng tát vang lên to ầm cả căn phòng bệnh, Triệu Vũ lúc này lo sợ đến chết nhưng không dám làm gì, cậu bất lực nhìn cô Hân Hân bị người đàn ông nào đó đánh đến nổi chảy cả máu miệng, nhưng cô ấy vẫn không nói gì, thái độ lẳng lặng nhìn xuống đất, Triệu Vũ thấy những giọt nước mắt của cô, bất giác chạy đến ôm chầm lấy Hân Hân khóc òa lên.

“Triệu Vũ ngoan, đừng khóc, con trai không được khóc!! Cô Hân Hân có chút chuyện, Triệu Vũ hãy ra ngoài chơi, nhé!!!”

Hân Hân nhẹ nhàng vuốt tóc Triệu Vũ, ân cần nói, nhưng lúc này, người đàn ông kia, chính là Chiêu Tài, chồng của Hân Hân.

“Hừ, hóa ra thằng nhóc con này là cháu của thằng khốn Triệu Dân ư?? Các người hóa ra lấy nó để làm lí do gặp nhau à? Mẹ kiếp, đôi gian phu!!!”

Chiêu Tài tức giận hét ầm lên rồi cầm bình hoa ném về phía Hân Hân, Triệu Vũ thấy cô Hân Hân sắp bị đánh, bèn lao ra đỡ cho cô, chiếc bình hoa ngay lập tức đập vào đầu Triệu Vũ, làm hắn bất tỉnh ngay tại chỗ!!!

“Triệu Vũ, ngủ mà cũng mở mắt, anh tài ghê!!”

Linh Hy đọc sách có đoạn khó hiểu, cô định hỏi Triệu Vũ thì thấy hắn đang ngẩn ngơ nghĩ gì đó, Linh Hy bất giác bật cười. Linh Hy quan sát hắn, khuôn mặt đẹp như vậy, ai lại bảo đó là con trai cơ chứ!!Chợt Linh Hy dừng ánh mắt tại vết sẹo trên trán của Triệu Vũ.

“Vũ Vũ, cái sẹo này là sao vậy??”

Linh Hy bất giác đưa tay sờ lên vết sẹo trên trán Triệu Vũ, xoa xoa, hắn thấy cô hành động như vậy, mỉm cười gạt tay cô ra:

“Lo mà học đi!! Hay là tôi ngồi đây mãi ngấm tôi quá, nên không học được!!!!??!!”

“Hừ, cái bệnh Hoàng tử của anh lại tái phát rồi đấy, tôi học, học!!!”

Linh Hy tức giận nhìn Triệu Vũ, rồi lại cúi xuống học, nhưng mà chữ cứ nhảy loạn lên, làm cô chán.

“Ây, Triệu Vũ, tôi không muốn học nữa!!”

“Linh Hy, chúng ta chơi trò chơi nhé??”

“Trò gì??”

“Cô tự học, nếu kì thi này vượt qua tiêu chuẩn ba cô yêu cầu, tôi sẽ làm bất cứ chuyện gì cô yêu cầu, nhưng nếu không được, cô phải theo tôi đến thư viện mỗi ngày!!!”

“Hay đấy!!! ĐƯỢC!!!”

Linh Hy khăng định gạt đầu nhưng lại ngây thơ đến nỗi đã dính vào trò của Triệu Vũ.

Sau vụ cá cược với Triệu Vũ, Linh Hy lao đầu vào học, lúc nào trên tay cô cũng có 1 quyển sách, tranh thủ những ngày được nghỉ học để ôn thi ở nhà, Linh Hy nhốt mình trong phòng, cô chăm chú đầu tư lại kiến thức, đến nỗi Bộ Bộ thì ngạc nhiên, còn ông Chiêu Tài đi đứng xiêu vẹo vì những gì đang nhìn thấy.

“Chị già, mau bỏ quyển sách xuống để ăn sáng đi!!!” Bữa ăn sáng mà Linh Hy vẫn chăm chú đọc sách, Bộ Bộ trông thấy vậy có chút “ngứa mắt”, bèn uể oải nhắc nhở, nhưng Linh Hy vẫn cúi đầu vừa đọc sách vừa ăn.

“Chị già, mau bỏ quyển từ điển ra để ăn tối nào!!!”

“Chị già, mau tắt đèn học đi, ở phòng em còn thấy chói sáng, học làm sao được!!”

“Chị già...chị già...chị già....!!”

Bộ Bộ ngán ngấm vì mỗi ngày phải kêu than với Linh Hy, nhưng được 2 ngày thì cậu chán, chẳng thèm nhìn nữa, ông Chiêu Tài thì mừng rỡ, còn đặc biệt đặt trái cây tươi ngon cho Linh Hy bồi bổ.

“Linh Hy, chúng ta đi ăn đi!!”

Quất Khang tiến đến chỗ Linh Hy, vui vẻ rủ, Triệu Vũ lúc này cũng đã đứng bên cạnh, Linh Hy vốn dĩ là chỉ học bài ở nhà, trên lớp vẫn tỏ vẻ như không muốn học, ngủ gật trong lớp.

“Đi thôi!!! Aizzz....!!!!!!” Linh Hy chỉ đợi lúc này Quất Khang rủ đi mới đứng dậy, cô uể oải đứng dậy, vui vẻ tiến xuống căng tin!

“Hy Hy à, sắp thi rồi sao cậu không chịu học vậy??”

Trên đường xuống căng tin, nhân tiện Quất Khang hỏi luôn Linh Hy, hẳn là cậu ta đang thắc mắc, 1 học sinh lớp 11K lại không hề ôn gì để chuẩn bị cho kì thi, Haizzz, cậu ta đâu biết rằng, Linh Hy chỉ là “có tiếng nhưng không hề có miếng”. Vừa nghe Quất Khang nói, cô đỏ lựng mặt lên, nghĩ lại thì nếu không vào cái lớp 11K chết tiệt này, cô sẽ không thích Triệu Vũ, cái này liệu có gọi là may mắn được hay không??

Triệu Vũ chăm chú quan sát Linh Hy, thấy cô cứ ngẩn ngơ suy nghĩ, hẳn ta bắt giắc cũng suy nghĩ, nếu giả sử cô không vào lớp 11K, liệu hẳn có thích cô không?

(không vào thì ta cũng sẽ cho vào)~ Hahah)

Bỗng 1 hình ảnh thoáng qua suy nghĩ của Triệu Vũ, Vân Yên, chia tay cô như vậy, không phải nhấn tâm với cô hay sao?? Tình yêu 3 năm của hẳn, hóa ra chỉ là 1 ảo giác về Vân Yên thôi ư??? Hôm chia tay, nét mặt của Yên Yên vẫn in sâu vào trong hẳn, thật sự thì nếu có 1 sự lựa chọn khác, hẳn sẽ làm thế nào??? Hẳn yêu ai???? Linh Hy hay là Yên Yên???

“Hy Hy!!!!!!!”

Đang mải mê suy nghĩ, giọng nói quen thuộc trong trí nhớ của Triệu Vũ vang lên, hẳn bất chợt quay lại đằng sau, là VÂN YÊN!!!! Cô đến đây làm gì vậy???

“Ừa, Yên Yên phải không??” Thấy Vân Yên, Quất Khang mừng rỡ reo lên, có vẻ như Quất Khang có quen Vân Yên.

“Vân Yên??? Sao cô lại ở đây??”

“Yên nhi, em đến có chuyện gì vậy??”

Đúng như dự đoán của Vân Yên, cả 3 đều rất ngạc nhiên, Vân Yên vui vẻ tiến về chỗ Triệu Vũ và Linh Hy, thân mật khoác vai Linh Hy:

“Em đến là mang cơm trưa cho 3 người đây!!!”

Dĩ nhiên không phải nói Triệu Vũ và Quất Khang đều vui mừng, Vân Yên là mẫu người con gái lí tưởng, cô nấu ăn rất ngon, nếu ai lấy được cô, thì quả thật sẽ rất hạnh phúc.

4 người tiến về phía sân thể dục để nghỉ trưa tại đó.

“Hy hy, ăn cái này đi!!”

“Linh Hy, cậu nếm thử xem có ngon không??”

“Hy, ăn cái này nữa!!”

Suốt bữa ăn, chỉ là Vân Yên gấp thức ăn cho Linh Hy, hết Linh Hy, rồi Hy Hy, ăn thử rồi ăn thêm, làm Triệu Vũ nhìn mà thấy....GHEN!!!

“Này, Vân Yên, cho cô ta ăn nhiều quá, cô ta sẽ béo đấy!!!”

Vân Yên vừa định gấp thức ăn tiếp cho Linh Hy, thì Triệu Vũ giắt ngay cái bát của Linh Hy lại, tức giận lườm Linh Hy, Linh Hy thấy hành động “khó hiểu” của Triệu Vũ như vậy, bèn tức giận giắt lại bát từ tay Triệu Vũ.

“Này, bát của tôi, sao anh cứ giành như vậy??”

“Ăn nhiều cô sẽ thành con lợn thật đấy!!!”

“Lợn cũng được!!!”

“Cái con lợn tăng trọng này, đừng ăn nữa, tôi....tôi không thích người béo!!!”

Vừa nói xong câu đó, mặt của Triệu Vũ đỏ bừng lên, hẳn là rất ngại. Vừa nghe hẳn nói, Linh Hy cũng lúng túng, cô đặt bát xuống, vội vã quay đi, không khí giữa 2 người họ trở nên căng thẳng lạ lùng.

“Ủa, Linh Hy, Vũ, sao dạo này 2 người lại lạ vậy???”

Quất Khang có vẻ tỉnh mắt, nhận thấy ngay biểu hiện của 2 người, bèn ngay lập tức hỏi, tiếp sau đó cũng là Vân Yên nhìn Linh Hy và Triệu Vũ lạ lùng:

“Ày, không thể chịu nổi không khí này mà???”

Triệu Vũ thấy 2 người như vậy, tức giận đứng dậy, nhưng thật ra thì đang che dấu đi cảm giác ngại ngùng của mình. Hẳn và Linh Hy là thích nhau, là có hẹn hò, nhưng tuyệt đối không thể công khai, nếu chuyện này ba của Linh Hy là Chiêu Tài mà biết, sẽ tuyệt đối ngăn cấm 2 người.

“Này, Hy Hy, cậu và Triệu Vũ có chuyện gì vậy???”

Triệu Vũ đứng dậy, mục tiêu của Quất Khang lại đổi sang Linh Hy. Aayzzzz, thật khó chịu mà!!! Linh Hy không chịu nổi liền đứng dậy theo Triệu Vũ, rồi bỏ đi, Vân Yên và Quất Khang quay sang nhìn nhau không nói nổi lời nào, thật sự thì họ cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra!!

“Ày, không hiểu Yên Yên học ở đâu ra cái kiểu tò mò vậy chứ???”

Triệu Vũ vừa đi cùng Linh Hy, vừa thở dài, Linh Hy quay lại lườm cậu ta:

“Hừ, Triệu Vũ, đây là tại anh không nói cho bọn họ chứ sao!!!, nếu nói cho họ chắc giờ tôi không cảm thấy có lỗi như vậy!!!”

“Đồ ngốc!! Sao cô không nghĩ xem, tôi vừa chia tay Vân Yên lại cùng với cô.....thử hỏi cô ấy nghĩ thế nào chứ!!”

Linh Hy im lặng, trong chuyện này, cô hình như chính là người thứ 3!!! Rõ ràng Triệu Vũ và Vân Yên đang rất tốt, sự xuất hiện của cô như là “kì đà” vậy, chuyện này, có phải là thế không???

Suốt mấy ngày sau đó, Linh Hy và Triệu Vũ rất ít khi chạm mặt nhau, 2 người chỉ nhắn tin 1, 2 câu, đến 1 buổi hẹn hò cũng không có! Linh Hy đầu tư tất cả thời gian vào học, tưởng chừng như với cô, học đang được xếp hàng đầu!

“Aizz, thi xong rồi thật là thoải mái!!!”

Giám thị trông thi vừa bước ra ngoài, Linh Hy đã đứng dậy reo lên, Quất Khang cũng vui mừng hưởng ứng: “Thoải mái như trút được gánh nặng vậy!!”, cả lớp ai cũng vui mừng, riêng chỉ có, Triệu Vũ vừa thi xong đã biến đi đâu mất không rõ lí do.

Thật ra thì Triệu Vũ nhận được 1 cuộc gọi gấp từ Triệu Dân gọi cậu về ngay.

Thật sự cuộc gọi điện này mang đến cảm giác khá bất an cho Triệu Vũ, cậu và Linh Hy tính đến thời gian tỏ tình và yêu nhau này, đã là 3 tháng rồi, thật là chưa bằng nổi 1 phần 10 thời gian cậu yêu Vân Yên, nhưng tình cảm lại cứ thế theo thời gian in sâu 1 cách nhanh chóng, không gặp thì nhớ, mà gặp thì cãi nhau, nhưng thật ra thì Linh Hy có nhiều lúc rất nghe lời

hắn.

“Triệu Vũ, cháu hãy ngồi xuống đây, chú có chuyện cần nói!”

13. Chương 8 : Đối Đầu Với Phản Đối!

Triệu Vũ lo lắng nhìn khuôn mặt hình sượng trên mặt Triệu Dân, lặng lẽ ngồi xuống. Đã 10 năm qua, chú Dân của hắn coi căn phòng bệnh này như chính là nhà của mình, chẳng lẽ hình bóng của cô Hân Hân trong lòng chú của hắn chưa mờ đi chút nào ư???

“Chú, chú gọi cháu gấp như vậy, thực ra là có chuyện gì??”

“Triệu Vũ, cháu có tình cảm với Chiêu Hy phải không??”

Vừa nghe câu hỏi của Triệu Dân, thêm thái độ của ông như vậy, Triệu Vũ bộn phần cảm thấy lo lắng, thật ra chuyện 2 người thích nhau, Triệu Vũ cũng biết rằng chú Triệu Dân sẽ không đồng ý, nhưng thật sự hắn không nghĩ nét mặt của chú mình lại trở nên đáng sợ như thế kia!!

“Cháu....”

Triệu Vũ ấp úng, hắn đang phân vân có nên nói cho chú Dân biết hay không? Nói ra cũng dở, mà không nói ra cũng không được!!! Thật là....bảo hắn phải làm sao cơ chứ!!!

“Thôi được rồi, không cần nói ta cũng biết rồi, chỉ là chú không thể ngờ cháu có thể rời xa Vân Yên 1 cách nhanh chóng như vậy!!!”

“Chú à!!! 3 năm qua, cháu đã tưởng nhầm Vân Yên là con gái của cô Hân Hân, thực sự cháu ở bên cạnh cô ấy, lúc đầu chỉ là vì cô Hân Hân, sau này yêu cô ấy như 1 thói quen thôi!!! Giờ cháu đã hiểu, cảm giác lúc đó không phải là yêu!!!”

“Triệu Vũ, cháu mang họ gì?”

“Họ Triệu!!!”

“Vậy ta là ai??” – Triệu Dân lạnh lùng lên tiếng hỏi Triệu Vũ.

Vừa nghe xong câu hỏi của chú mình, Triệu Vũ ngạc nhiên, tròn mắt nhìn ông, thật sự câu hỏi này không chỉ đơn thuần là như vậy!!! Nhưng chỉ vì hiềm khích của đời trước mà hắn phải hy sinh tình yêu của mình, hắn thật không đồng ý!!!

“Chú là Chú ruột của Triệu Vũ này, còn Linh Hy là cô gái duy nhất của Triệu Vũ này!!!”

“TA KHÔNG HỎI CHÁU VỀ CHIÊU HY!!!!” Triệu Dân không kìm nổi bình tĩnh, câu nói bùng nổ sự tức giận, ông ta nghiêng rằng kèn kện, nhìn thẳng vào mắt của Triệu Vũ, vừa thấy Triệu Dân nhìn mình, Triệu Vũ vội quay mặt đi, thật sự từ bé đến giờ hắn chưa từng dám đối đầu với ánh mắt tức giận của ông, bố của hắn chưa từng vui vẻ với hắn, chưa từng cười với hắn, chưa từng tức giận với hắn, chỉ có Triệu Dân là quan tâm hắn, nhưng thật sự đây là lần đầu tiên hắn thấy chú mình tức giận đến vậy.

“Đến ánh mắt của ta cháu còn không dám đối diện, thì sao cháu có thể yêu Chiêu Hy được??”

“Chú....” Triệu Vũ vẫn không thể nói thành lời, hắn không dám đối diện với Triệu Dân, chuyện này liên quan gì đến Linh Hy cơ chứ???

“Linh Hy đã tha thứ cho cháu ư??” Triệu Dân tiếp tục hỏi.

“Vâng!!!” Hắn e dè trả lời.

“Vì nó yêu cháu nên tha thứ cho cháu, nhưng ông Chiêu Tài, ông ta liệu sẽ để cho Linh Hy tiếp tục qua lại với cháu ư???”

“Cháu tin ông ấy sẽ hiểu cho tình cảm của bọn cháu!!!” Triệu Vũ mạnh dạn khẳng định.

Trước thái độ ngang ngạnh của cháu mình, Triệu Dân chán nản lắc đầu, ông ta có thể ép Triệu Vũ từ bỏ Linh Hy, nhưng ông thật không đành lòng trước tình cảm của bọn chúng, nhưng liệu Chiêu Tài, con người độc ác kia, có hiểu hay không? Nếu ông ta là người có thể vì tình cảm mà suy xét sự việc, năm xưa Hân Hân cũng sẽ không phải ra đi trong cô đơn và đau đớn như vậy!!

“Ông ta đã biết quan hệ của cháu và Linh Hy chưa??”

“Vẫn chưa, Bộ Bộ chưa biết chắc ông ấy không biết, chú ạ!!”

“Không, nếu Bộ Bộ không biết, thì khả năng ông ta đã biết rồi, Triệu Vũ, không nghe lời ta, đau khổ sau này, cháu hãy tự gánh chịu!!!”

Triệu Dân lắc đầu, đứng dậy bỏ ra ngoài, Triệu Vũ ngồi im lặng trong lòng, kí ức 7 năm trước 1 lần nữa lại hiện về!

7 năm trước:

“Cô....Hân Hân....cô...cô giỏi lắm, giờ cô có thể có thai với loại đàn ông này ư??? Chiêu Tài cau giận nhìn Hân Hân, ánh mắt tóe lên tia lửa căm hờn, Triệu Dân đứng trước Hân Hân che đỡ cho cô, 1 tay ngăn lại cái tát mà Chiêu Tài vừa định giáng xuống Hân Hân, mạnh dạn nói:

“Ông Chiêu, giờ Hân Hân đang có thai, đừng kích động để ảnh hưởng đến cô ấy!!!”

“Mày....mày....Triệu Dân, mày được lắm!!! Đôi gian phu dâm phụ này....còn già mặt nói được à??? Hân Hân, cô chờ đấy!!! Tôi không kí đơn li dị cho cô đấy!!! Tôi sẽ cho cô ân hận suốt đời!!! Li dị để moi tiền của tôi à??? Hừ, Triệu Dân, tao không dễ để bị mày lừa thế đâu!!!”

“Anh Tài....”

Hân Hân nhào người ra, với theo bóng dáng Chiêu Tài đã bỏ đi ra ngoài. Triệu Vũ lúc đó còn bé, nhưng câu chuyện đó, in hằn vào tâm trí hẳn. Hân tự nhủ nếu sau này người hân yêu có tình cảm với người khác, hẳn sẽ mạnh mẽ buông tay người đó ra!!!

Hân Hân gục xuống sàn, khóc òa lên trong tuyệt vọng, Triệu Dân ở bên cạnh chỉ biết vỗ về, an ủi, không thể làm cô ngừng khóc được!!! Triệu Dân là người thứ 3, là người phá hoại hạnh phúc gia đình của Hân Hân, phá rồi lại chính y cũng không thể đem lại hạnh phúc cho người đó!!

Linh Hy trở về nhà đã thấy ông Chiêu Tài ngồi sẵn ở phòng khách, cô mệt mỏi chào:

“Con đã về, ba!!”

Linh Hy vốn là bực tức Triệu Vũ không nhắn tin trả lời cô, nên đã bực mình từ trên trường, giờ cô không còn tâm trí mà khoe với ba về việc làm bài tốt hay không!!

“Linh Hy, lại đây!!”

“Có chuyện gì vậy ba???”

“Con có qua lại thân thiết với con trai của Triệu gia????”

Vừa nghe xong câu hỏi của ba, Linh Hy tái mặt đi, cô không hề kể về Triệu Vũ, lại không nhắc đến cho Bộ Bộ nghe, vậy tại sao ba cô lại biết cơ chứ??

“Ba...có chút...chút chút thân thiết....”

Hiện tại cô không thể nói ra chuyện của cô và Triệu Vũ được, cô sợ ba cô sẽ làm hại Triệu Vũ, kẻ thù của Triệu gia rất nhiều, bỏ tiền ra thuê người hại cũng không phải khó, hơn nữa với thế lực của ba cô, làm điều đó không hề khó!!!

“Ngay lập tức cắt đứt quan hệ đó cho ba!!!”

“Ba à!!! Cậu ấy không hề liên quan gì đến người đàn ông đó và mẹ!!! Bà à, chuyện năm xưa, đừng lôi con vào được không???”

“Ai làm cho con mồ côi mẹ??? Ai làm cho Bộ Bộ không có mẹ??? HẢ HY HY????” Chiêu Tài tức giận ném cái cốc xuống đất, bàn tay đập mạnh xuống thành ghế sofa (đấm thế chứ đấm nữa cũng chả đau =))~). Linh Hy thật sự cũng đã suy nghĩ về chuyện này, Chuyện năm xưa cô chỉ trách Triệu Dân 1 phần, nhưng người thật sự gây ra nguyên nhân, lại là....

“BA À!!! THẬT RA TẤT CẢ MỌI VIỆC LÀ TẠI BA ĐÓ!!!”

Linh Hy uất ức đứng dậy hét lên, rồi ngay lập tức chạy lên phòng, năm xưa nếu ba cô buông tay mẹ cô, để mẹ cô được yên bình đến với Triệu Dân, thì mẹ cô đâu đau buồn đến ốm cơ chứ!!! Nếu không phải trì chiết, mắng nhiếc mẹ cô mỗi ngày, mẹ cô đâu phải bệnh thêm bệnh cơ chứ??? Nếu ba cô không cấm mẹ cô gặp cô và Bộ Bộ, thì mẹ cô đâu bệnh nặng đến chết cơ chứ???? 10 năm qua trái tim ba cô vẫn ích kỉ, và không hiểu sao lại cố chấp như vậy??? Lỗi lầm gây ra ẹ cô, đến nay ông vẫn không hối hận, thật sự ông là con người như vậy sao???

Linh Hy gục xuống giường, khóc nức nở, chuyện năm xưa, nếu ba cô có thể vì yêu mẹ cô mà làm tất cả mọi việc thì có lẽ cô đã không phải đau khổ suốt 10 năm qua như vậy, vậy mà ba cô, năm đó lại vì sĩ diện của bản thân, đánh mất thứ đáng quý nhất trên đời, người vợ và tình yêu của chính ông.

Bộ Bộ vừa đi học về, thấy chị và ba cãi nhau to như vậy, im lặng. Năm xưa là chuyện như thế nào, căn bản cậu bé không hiểu rõ, vì chưa ai kể cho cậu. Bộ Bộ im lặng lên tầng, đi qua phòng của Linh Hy, tiếng khóc nức nở làm cậu bé đau lòng, Bộ Bộ ngồi xuống, dựa vào cánh cửa:

“Chị già, khóc nhiều sẽ có nếp nhăn đấy!!!”

“....”

“Khoa học nói rằng, khóc nhiều sẽ tổn thọ đấy!!”

“....”

“Khóc sẽ dễ dẫn đến trầm cảm, tức là tự kỉ đó chị già, mà bây giờ, người ta không thích người tự kỉ đâu, không thích thì sẽ không yêu, không yêu thì sẽ ế đấy!!!”

“... ”

“- Khóc nhiều quá hại ắt, sưng mắt, ảnh hưởng đến hô hấp, nghẹt mũi, nhức đầu, mệt mỏi “

“....”

“Còn nữa, khóc nhiều sẽ làm người bên cạnh cảm thấy bức bối đó!!! Những lúc thế này hãy xem gì đó vui vui, không thì chị già ra ngoài đường, vớ đại lấy ai đấy mà *****, xả stress đi, đừng dẫu trong lòng. Bộ Bộ không được gặp mẹ, nhưng Bộ Bộ rất ít khi khóc mà!!! Ày....hay là bà mụ nặn nhằm chứ, nhẽ ra Bộ Bộ phải được làm anh, để cấm chị già khóc!!! Chị già à, đừng khóc!!”

“....”

“Mẹ ở trên kia sẽ không thích chút nào đâu!! Mẹ luôn hài lòng về Bộ Bộ, chị già cũng phải làm gì để mẹ vui chứ!!!”

Bộ Bộ ngồi thêm 1 lúc, nhắc đến mẹ, nỗi nhớ trong lòng cậu bé lại dâng trào, 7 năm qua, từ khi sinh ra đến khi lớn lên, cậu bé chưa từng được gặp mẹ, cậu không rõ mẹ cậu như thế nào, chỉ có thể nhìn qua ảnh. Nhiều lúc mọi người bảo cậu không giống mẹ cũng chẳng giống ba, điều đó làm tâm hồn trẻ thơ của Bộ Bộ tổn thương rất nhiều.

“Chị Hy này, mẹ trông ngoài đời như thế nào nhỉ??? Ai cũng bảo chị Hy giống mẹ, còn Bộ Bộ chẳng giống ai cả!!! Chị Hy, có phải Bộ Bộ là con nuôi không??”

Linh Hy ngồi trong phòng, lắng nghe từng lời Bộ Bộ nói từ lúc này đến giờ, nhưng vừa nghe Bộ Bộ nói rằng “mình là con nuôi”, Linh Hy giật mình, cô vội vàng lau nước mắt, chạy ra mở cửa:

“Nhóc con, vào đây!!!”

Bộ Bộ ngẩng đầu lên, rồi đứng dậy đi vào trong phòng, Linh Hy ngồi lên giường, nhìn Bộ bộ chăm chú.

“Bây giờ Bộ Bộ rút lại câu nói vừa nãy, chị không giống mẹ, giờ chị rất xấu vì khóc nhè, mẹ xinh hơn chị!!!!”

“Bộ Bộ, em rất giống ba đấy!!!”

Linh Hy mỉm cười, quả thật, Bộ Bộ rất giống Triệu Dân, nếu 2 người đứng cạnh nhau, người lạ cũng dễ dàng đoán được quan hệ của 2 người. Bộ bộ 7 tuổi nhưng chịu tổn thương rất nhiều, gặp mẹ trong phút

chốc, xa mẹ cả đời, còn Hy Hy, sống với bà mười mấy năm, chưa hề nói được 1 câu “con yêu mẹ”, 7 năm bà sống khổ sở, cô bỏ mặc bà, lạnh lùng từng ngày oán trách bà, hận bà, nhưng thật sự, cô yêu mẹ rất nhiều, cô chỉ dám đứng nhìn bà từ xa, mỗi lần nhìn thấy bà mỉm cười, cô rất vui, nhưng niềm vui đó lại bị dập tắt khi thấy bà cười với Triệu Dân. Triệu Dân là người tốt, cô biết, hẳn có sức cuốn hút hơn ba cô, dịu dàng hơn.

“Chẳng ai bảo em giống ba cả!!” Bộ Bộ nghe Linh Hy nói xong, xị mặt xuống, môi trề ra phản đối, Linh Hy bật cười, xoa đầu cậu bé:

“Nhóc con, giống lắm, chị đây bảo giống là giống, giờ thì phần ngay về phòng cho chị đây đi ngủ!!”

Linh Hy cười nham hiểm rồi kéo Bộ Bộ ra khỏi phòng. Bộ Bộ bị bà chị đuổi đi, ngay lập tức quên đi chuyện buồn kia, cậu bé hét lớn:

“Chị già, được lắm, sau này cấm bước chân sang phòng em!!!”

Bộ Bộ phụng phịu nói rồi bước về phòng, Linh Hy ngồi trong bất giác bật cười, 7 năm qua chưa bao giờ cô coi bộ bộ là con trai của người đó, tuyệt đối coi cậu bé là em ruột của mình, cũng không hề đặt niềm uất hận lên Bộ Bộ, với cô, cậu bé còn phải chịu nỗi đau sâu sắc rất lớn, 7 năm qua ông Chiêu Tài, ba cô luôn đối xử lạnh lùng với Bộ Bộ, còn cậu bé đến hơi thở của người mẹ, khuôn mặt của bà còn không nhớ nổi nữa, tâm hồn trẻ thơ bị tổn thương sâu sắc đó, 1 phần là do cô gây ra.

Tiếng chuông điện thoại của Linh Hy vang lên, là Triệu Vũ, cô chỉnh lại giọng nói, cố gắng làm như không phải vừa khóc, nghe điện thoại:

“Alo...”

“Là tôi đây!!!”

“Tôi biết, gọi tôi có chuyện gì vậy??”

“Giọng cô làm sao vậy??? Cô khóc à???”

Triệu Vũ ở đầu dây bên kia ngay lập tức nhận ra điều đó, hẳn giọng hỏi Linh Hy, Linh Hy nghe hẳn hỏi vậy, vội vàng lấp liếm:

“Là vừa ăn đồ cay, nên vậy đó!!!!”

Triệu Vũ không hề tin lời Linh Hy nói, hẳn biết cô chẳng bao giờ ăn cay cả, giờ lại lấy lý do này, chắc chắn là vừa cãi nhau với ba, nên mới như vậy.

“Ngày mai có kết quả thi rồi!!!”

“Nhất định tôi sẽ thắng, anh cứ chờ xem!!”

“Cô đang mơ à??? Thắng 1 người chưa bao giờ go out khỏi cái vị trí 1st, cô nghĩ liệu có được không?? Hơn nữa, lại là người xếp thứ cuối của lớp như cô!!!”

“CUỐI CÁI ĐẦU ANH!!! NHẤT ĐỊNH TÔI SẼ THẮNG!!!!”

Linh Hy tức giận cúp máy, cái tên Triệu Vũ kia suốt ngày làm cô cáu, nhưng cô cũng biết hẳn làm vậy là để kích cô chăm chú học tập.

Triệu Vũ mỉm cười nghe giọng điệu tức giận của Linh Hy, Vân Yên đang ngồi bên cạnh quay sang tò mò hỏi:

“2 người thi gì vậy??”

“Không có gì!! Yên Yên, có phải chú Dân bảo cậu ra nói chuyện với mình không??”

“Đúng vậy!!! Mình đã nghe chuyện của cậu và Linh Hy rồi!!”

“Vân Yên, cậu không trách mình chứ??? Mình xin lỗi, 3 năm qua, chúng ta, tất cả chỉ là ảo tưởng!!!”

“Mình không hề trách cậu, mà kể cũng lạ, từ khi Linh Hy xuất hiện, cô ấy giành ngay lại được cái vị trí vốn có của mình, làm mình và cậu từ xưng hô anh em giờ thành cậu và mình, cậu không nghĩ rằng cô ấy có thể giành luôn được cái 1st mà bấy lâu nay cậu vẫn tự hào ư??”

“Không đâu!!! Vân Yên, dù gì mình cũng rất xin lỗi cậu, thật sự thì mình cũng không thể kiểm soát cảm giác của mình nữa!!!”

“Chiêu Tài, ông ta đã đoán ra được quan hệ của 2 người chưa??”

“Mình nghĩ là rồi!!” Triệu Vũ thở dài trả lời.

“Triệu Vũ, mình khuyên cậu nên từ bỏ cô ấy, để tránh tổn thương cả hai!!”

“Vân Yên....cậu...”

Vân Yên nói ra lời đó, cô quả thực thấy trong lòng có chút áy náy, đây là điều cô quả thực không muốn nói ra. Cô không muốn thấy Linh Hy vui vẻ bên Triệu Vũ, mỗi lần nhìn thấy thái độ thân mật của 2 người đó, Vân Yên cảm thấy khó chịu. Cô muốn nụ cười của Linh Hy chỉ dành cho cô, Triệu Vũ quả thực lại không dễ làm cho hấn từ bỏ, cô chỉ có thể lợi dụng chuyện cũ để đẩy 2 người này ra khỏi nhau.

Triệu Vũ quay mặt đi, tránh ánh mắt hy vọng của Vân Yên, hấn nghĩ rằng lời của Vân Yên là đúng, nhưng hấn không thể từ bỏ Linh Hy được, từ bỏ cô như là hấn từ bỏ cuộc sống vậy.

Vân Yên ngồi cạnh chăm chú quan sát biểu cảm của hấn, cô biết hấn đang suy nghĩ, chính cô cũng cảm thấy rằng bản thân thật ích kỉ khi ngăn cản tình cảm của 2 người này, họ chỉ mới quen nhau, nhưng xét về cảm xúc, tình cảm của họ còn vượt qua cả những tình yêu 10 năm, 20 năm, so sánh với tình yêu của Ngưu Lang, Chức nữ, quả thật chỉ có thể hơn hoặc bằng, mà không thể kém!!

Nhưng quá khứ lãng mạn bao nhiêu, hiện tại lại khốc liệt bấy nhiêu. Triệu Vũ suy nghĩ 1 lúc, đắn đo đứng dậy, lạnh lùng nói:

“Sẽ suy nghĩ!!”

Vân Yên nhìn theo bóng của triệu Vũ đang đi về phía cổng, tâm tư trầm đượm nỗi buồn.

Sáng hôm sau, Linh Hy cố gắng ra dậy thật sớm rồi ra ngoài để tránh ba cô, đến Bộ Bộ cũng không đủ thời gian để gọi dậy nữa, cô là người ngang ngược, tuyệt đối cô sẽ không để tình cảm hận thù của đời trước, làm khổ đời sau. (Tỉ cứ chờ xem a!!)

Dù là sáng sớm nhưng nắng vẫn rất to, không hại cho da nhưng cũng đủ làm người ta thấy chói mắt. Linh Hy vốn dĩ rất ghét bị tia nắng chiếu thẳng vào mặt, nên cứ cúi gằm mặt xuống đất mà đi tiếp.

Bỗng có 1 bóng râm tròn tròn phủ kín cái bóng của đầu cô trên đất, Linh Hy ngạc nhiên quay lại, Triệu Vũ đang cầm 1 cái ô che trên đầu cô. Thấy ánh mắt ngạc nhiên “đáng yêu” của Linh Hy, Triệu Vũ ngay lập tức dúi cái ô vào tay cô, vội vàng đi lên trước.

“Này, anh đưa ô cho tôi làm gì??”

“Vì trời sắp mưa, đưa trước để cô che!!”

“Đâu có, hôm qua dự báo thời tiết nói rằng hôm nay nắng mà!!”

“Không phải cái thái độ của cô còn super hơn cả dự báo thời tiết hay sao?? Được ngày đi học sớm, tí kiểu gì trời cũng mưa!! Haha!!!”

Triệu Vũ đoán được phản ứng của Linh Hy, vừa nói xong đã co chân chạy biến đi mất, để lại cô đằng sau đang tức giận gào lên:

“Triệu Vũ, anh là kẻ thù đáng ghét nhất đời tôi!!!! AAAAAAA”

Triệu Vũ nhanh chân chạy vào trường trước, vốn là hôm nay hấn định đi học sớm để xem kết quả thi, tuy rằng là học sinh top 1, chưa bao giờ Triệu Vũ đặt chân ra bảng tin để xem, vì trong đầu đã có sẵn kết quả, nhưng bây giờ không hiểu sao lại có cảm giác nóng lòng muốn biết kết quả như vậy cơ chứ!!

Bảng tin đang ở trước mặt Triệu Vũ, nhưng....không có 1 tờ giấy báo điểm nào trên đấy!!

Đúng lúc đó Linh Hy cũng vừa đi đến chỗ bảng tin, cô chạy đến, thái độ cũng ngạc nhiên không kém gì triệu vũ:

“Anh xé giấy kết quả xuống rồi à??”

“Còn không có để mà xé!!”

“Tại sao lại như vậy? Chẳng phải hôm qua nói rằng hôm nay sẽ có kết quả hay sao??”

“2 người đến sớm vậy!!”

1 bàn tay đập vào 2 vai của Linh Hy và Triệu Vũ, Hy Hy giật mình quay ra đằng sau, là Quất Khang, cậu ta làm cô thót hết cả tim, cứ tưởng là bóng ma nào đấy, dù gì Linh Hy thứ sợ trên cả sợ là ma và quỷ. Triệu Vũ khoác vai Quất Khang, vẻ mặt thắc mắc, nhanh chóng hỏi:

“Quất Khang, tại sao không có bảng thông báo!!”

“Thông báo gì?” Quất Khang quay lại hỏi tTriệu Vũ, chợt nhận ra vấn đề, cậu ta cười xòa : “kì thi lần này trường mình không xếp hạng, các cậu không biết à? À có xếp hạng nhưng chỉ trong cán bộ giáo viên biết thôi, học sinh không đủ tiêu chuẩn của lớp ta, sẽ tự động bị chuyển sang lớp khác!!”

Linh Hy đang lo lắng vì hôm nay nếu mà cô không đủ trên 60 điểm trở đi, lại còn kém tên Triệu Vũ kia, chắc cô sẽ không sống nổi mất, Triệu Vũ là tên đại gian, hắc mà có 1 chuyện được phép yêu cầu cô làm, chắc cô sẽ chết mất!!

“Woa!!! Thật là đại tốt trong năm, chưa bao giờ tôi nghe được 1 câu nói tuyệt như vậy từ cậu đó Quất Khang. Triệu Vũ, lần này thật đáng tiếc, nhẽ ra tôi được yêu cầu cậu thực hiện yêu cầu của tôi, ày, nhưng trời thương cậu, tôi cũng không biết phải làm sao, đành rộng lòng tha cho cậu vậy!!”

“Chiêu tiểu thư, chẳng phải cô là người vừa nhảy căng lên khi biết không có kết quả hay sao??”

“Là...là...là tôi vui cho cậu!!”

Linh Hy lấp bắp, mặt đỏ ửng, vội vàng đánh bài chuẩn, Triệu Vũ mỉm cười, cô đúng là làm hắc chết không được mà sống cũng không xong mà.

“Đợi tôi!!” Triệu Vũ vỗ vai Quất Khang rồi đuổi theo Linh Hy vào trong lớp, để lại Quất Khang 1 mình đứng trước bảng tin.

Trong 1 quán café tĩnh lặng, tiếng chuông gió leng keng không giai điệu, nhưng lại phát ra thứ tiếng gì đó làm lòng ta trĩu lại cùng những giọt café đang chảy xuống, 1 người đàn ông lịch lãm bước vào, tuy rằng đã quá 50 nhưng vẫn mang đậm vẻ phong lưu khoáng đạt.

“Cạch!!”

Ông ta nhẹ nhàng kéo chiếc ghế ra, ngồi đối diện trước mặt 1 cô gái mang nét đẹp phương Tây, da trắng, sống mũi cao, mái tóc nhuộm nâu thả dài ngang vai. Cô gái đó thấy động, vội ngẩng đầu lên. Thấy người đàn ông đó, cô gái vội vàng đứng dậy, cúi đầu chào lễ phép:

“Cháu là Vân Yên, chào bác!!”

Người đàn ông ngồi trước mặt gạt đầu, phục vụ quán café đi ra, đặt menu lên bàn, nhưng người đàn ông đó đã lạnh lùng cất giọng:

“Cho 1 trà sữa và 1 nâu đá!!”

Vân Yên mím môi, không nói gì ngồi xuống, người đàn ông đó vẫn im lặng, đến khi phục vụ đưa nước ra, ông mới nói:

“Đồ uống có rồi!!”

“À vâng!! Bác...bác không thắc mắc chuyện cháu muốn gặp bác hay sao?” Vân Yên rụt rè hỏi, vốn là không giống bản tính thường ngày của cô, nhưng ngồi đối diện cô là 1 người lạnh lùng như tảng băng, khiến cô là lửa mà cũng không dám lại gần, Vân Yên tiếp tục nói: “Cháu là bạn của Linh Hy!!”

“Ta biết!!

“Bác Chiêu, thật ra cháu là họ hàng xa của cô Hân Hân!! Thật ra, cháu muốn nói chuyện về Linh Hy và Tr....Tr...Triệu Vũ!!”

Ông Chiêu Tài khẽ nhướn mày, nhấp 1 ngụm nâu đá, lạnh lùng đặt cốc xuống bàn, vắt chân chữ ngũ, chăm chú nhìn Vân Yên, Yên Yên cúi đầu, nói tiếp:

“Cháu biết chuyện giữa Linh Hy và Triệu Vũ vốn đã không có kết quả, không có hi vọng, nhưng nếu cứ để như vậy, Linh Hy và Triệu Vũ, 2 người họ tính cách ngang tàng giống nhau, cháu sợ...sợ rằng sẽ không kiểm soát nổi tình cảm của Linh Hy và Triệu Vũ dành cho nhau nữa ạ!!”

“Mục đích của cháu là gì??”

“Dạ....???” Vân Yên ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhưng bắt gặp ánh mắt dò xét của Chiêu Tài, vội vàng cúi đầu. “ vì...vì...”

“Có phải là vì Triệu Vũ không?”

“Không, tuyệt đối không phải vì Triệu Vũ ạ!!”

Vân Yên vội vàng khẳng định, cô thu hết can đảm, nói: “Là...vì...cháu...thật ra...cháu...là vì cháu thích Linh Hy!!!”

Vân Yên thu hết can đảm nói, Chiêu Tài vừa nghe xong bật cười lớn, ông ta không thể tưởng tượng nổi lại gặp chuyện tình yêu cùng giới vào hoàn cảnh của mình, thật là lố bịch.

“Đây là Bắc Kinh, Trung Quốc, không phải Los hay Texas ở USA để cháu suy nghĩ có thể phát triển tình yêu như vậy!! Không bao giờ có chuyện ta đồng ý!!”

14. Chương 8 - End

“Cháu...”

“Dù sao cũng cảm ơn cháu, nếu không có việc gì nữa, ta bận phải đi trước!!”

Nói rồi ông Chiêu Tài bước nhanh ra khỏi quán café, tâm trạng Vân Yên lúc này hỗn độn, cô vừa làm 1 việc không hề đúng chút nào!!

Ông Chiêu Tài rời đi, trong lòng vô cùng tức giận, sắc mặt tối sầm lại, ông nhanh chóng bước lên xe, hướng bệnh viện Bắc Kinh mà đến.

Đã 10 năm rồi, dãy hành lang bệnh viện này không có gì khác, căn phòng bệnh đó vẫn yên tĩnh nằm im lặng ở góc khuất, Triệu Dân, con người đã hại gia đình ông vẫn còn đủ mặt đầy để nằm lại phòng bệnh đó, trong khi chẳng có bệnh gì. Chiêu Tài tức giận bước vào, Triệu Dân lúc này đang xem tivi.

Triệu Dân ngỡ ngàng trước người đã 10 năm rồi không gặp, dù có ra ngoài đường, ông cũng cố gắng để không chạm mặt người này, vậy mà bây giờ, 10 năm sau, người này lại đến tìm ông, mang theo 1 ánh mắt giận dữ như 10 năm trước, Triệu Dân giật mình.

“Sao ông lại đến đây??”

“Hừ, 10 năm rồi, trước là Hân Hân, giờ đến Linh Hy, ông định hại gia đình tôi tiếp sao??”

“Chuyện của bọn trẻ, tôi đã nhắc nhở, nhưng dù gì, Triệu Vũ cũng là người thừa kế Triệu gia, tôi chỉ là 1 người chú, nói không nổi, tốt hơn hết, ông nên dạy con gái ông, tránh xa cháu trai tôi ra!!”

“Haha, Triệu Dân, 10 năm rồi mà ông vẫn mặt dày như vậy!! Ai lại gần ai??? Ai phải tránh xa ai??? 10 năm trước, chính là Hân Hân đã cự tuyệt ông, nhưng tại sao ông còn nhân cái cơ hội cô ấy mất kiểm soát, làm vậy, Bộ Bộ bây giờ, tôi nuôi nó rất tử tế, để nó phải cảm ơn rằng, thật may là nó không sống cùng người cha tồi tệ như ông!!”

“Chiêu Tài, Bộ Bộ vô tội, tôi cấm ông làm hại đến nó!!”

“Nực cười!! Tôi là ba của Bộ Bộ, ông có tư cách gì mà nói câu đó?? Ai làm hại nó?? Chẳng phải chính ông đã bắt cóc nó, rồi dọa nó sợ đến như vậy ư?? Hân Hân trên trời biết được chuyện này, chắc chắn sẽ khóc rất nhiều, vì đã nhìn nhầm ông đó!!! Triệu Dân!!”

“Đây là do tôi không biết rằng Bộ Bộ là con trai tôi!!”

“CÁI GÌ?? ÔNG NÓI AI LÀ CON TRAI ÔNG??” Chiêu Tài lúc này không giữ nổi kiểm soát, hét âm lên, ông đập mạnh tay vào tường, gào lên: “ÔNG KHÔNG CÓ TƯ CÁCH NHẬN NÓ LÀM CON TRAI!!!”

“ÔNG.....!!!”

“Tôi nói cho ông biết, chuyện của bọn trẻ, tôi sẽ ngăn cản cho bằng được!!”

Chiêu Tài tức giận bỏ ra ngoài, sớm là, Triệu Dân đã biết kết quả như vậy rồi.

Triệu Dân đau lòng, trong thâm tâm thực không muốn chia rẽ 2 đứa trẻ đó, tình yêu của chúng có chút giống ông ta và Hân Hân, cũng gặp rất nhiều khó khăn, chỉ khác là, tình yêu của bọn trẻ là tình yêu thật lòng chứ không phải cảm xúc nhất thời như Hân Hân dành cho cô.

Lỗi lầm 10 năm trước đến nay, ông vẫn không thể nào chuộc lại, Bộ Bộ- đứa con của ông lại để 1 người khác chăm sóc, tâm hồn trẻ thơ bị rạn nứt khi mồ côi mẹ từ nhỏ sẽ như thế nào cơ chứ?? Nỗi đau của con trai ông, ông không thể nào cảm nhận được.

Triệu Dân cầm chiếc điện thoại lên trên tay, do dự 1 lúc rồi cuối cùng cũng bấm số :

-Alo! Chú ạ!!

“Triệu Vũ, cháu có thể đến đây gặp ta 1 lát không?”

“Cháu đang đi chơi cùng Linh Hy, 1 lát nữa được không chú!!”

“Ừ!”

Triệu Vũ thắc mắc cúp máy, chú có chuyện gì gọi hần cơ chứ, Linh Hy nhìn hần tò mò:

“Chú anh gọi à?”

“Ừ, hình như có chuyện gì!! Mà cô đã đi mua nước chưa??”

“Chưa!!”

“Xem phim mà không mua nước uống, cô ngốc à?”

“Nhưng tôi không còn đủ tay để cầm nữa rồi!!” – Linh Hy e dè nói, Triệu Vũ tò mò nhìn xuống phía tay của Linh Hy, trời ạ, cô ôm 1 túi đồ ăn vặt, đúng là không chỉ đầu heo mà dạ dày cũng là dạ dày heo mà!!

Linh Hy mỉm cười, Triệu Vũ nhẹ nhàng xoa đầu cô, con heo này, đáng yêu chết mất, hần cảm đỡ hộ cô.

Thật ra trong lòng Linh Hy không thoải mái với nụ cười của cô, cô chỉ muốn cười để Triệu Vũ vui, những gì ba cô cảnh cáo, cô vẫn để trong lòng, thật sự ba cô là người đã nói là làm, không thể nào tránh được. Nếu ép ông quá, chắc chắn ông sẽ làm mọi chuyện để gây tổn hại đến Triệu Vũ, điều đó cô không muốn, vạn lần không muốn.

Mái tóc của hần bồng bênh trong gió, màu ánh bạc sáng lên, nhiều người đi đến rạp cũng ngược lại nhìn hần, chàng trai cấp kim cương như hần, quả thực là nếu cô không cần thì đúng là kẻ tâm thần. Triệu Vũ cầm tay cô, dẫn cô vào trong rạp, hần đúng là lấy được lòng cả nhân viên bán vé mà, đến chỗ ngồi cũng là chỗ đẹp nữa:

“Cô biết vì sao tôi mua được vé đẹp thế này không?”

“....”

“Là vì tôi bảo với nhân viên bán vé tôi đi cùng 1 con lợn vừa ngốc vừa xấu, nên người ta mới thương mà bán cho chỗ này đây!!”

“Anh....Con lợn xấu xí này anh mà giữ không chặt nó sẽ chạy đi đấy!!”

“Lợn chơi chán rồi cũng sẽ về chuồng, tôi không sợ!!”

“Anh....!!”

“mà này....!!”

“Gi??”

“Sau này cô muốn làm gì??”

“Nghệ sĩ của làng giải trí!! Tôi vừa có ngoại hình, vừa có khả năng, thành công sẽ là chuyện sớm muộn!!” (bệnh công chúa, híc!!)

“Haha, tôi nghĩ không được đâu!!”

“Tại sao?”

“Tại vì cô vừa độc miệng, vừa đánh đá, lại hay ghen tị với người khác, mà hơn nữa, lực học của cô....ây, khi mà cô nổi tiếng rồi, người ta sẽ lật lại hết quá khứ của cô, đến lúc đấy bằng điểm của cô sẽ được công bố!! Haha, lúc đấy nghĩ đến sẽ thực sự hay!!”

“Anh đang nhân cơ hội nói xấu tôi đấy à??”

“Này, cô đừng đổ oan cho tôi, tôi nói sự thật mà!!”

“Tôi đổ oan cho anh?? Ừ thì tôi đổ oan cho anh, nhưng là đổ oan cho NGƯỜI CÓ TỘI!!! Hừ....!!”

“Haha, tôi thích nhất là làm cô tức!!”

“Nếu tôi bước chân vào giới nghệ sĩ và nổi tiếng thì sao?”

“Tôi sẽ làm theo 1 yêu cầu của cô, dù là yêu cầu gì, được không!!”

“Anh nhớ đấy!!”

Linh Hy mỉm cười, cuối cùng cô cũng dụ được hắn, nếu như kì thi này cô không thắng hắn, hắn sẽ yêu cầu cô làm gì, lúc đó cô sẽ khất đến khi nào nổi tiếng rồi cô sẽ thực hiện. Hehe, lúc đấy cô sẽ trả thù hắn!! (trời, không biết có bền được đến lúc đấy hook nữa :-s~)

Hôm nay cô đi chơi với Triệu Vũ thực sự rất vui, về đến nhà là lăn ra ngủ, thật là thoải mái quá, cô vô tư đến nỗi không nhận ra rằng ba cô đến giờ này vẫn chưa về!

1 cuộc gọi từ số điện thoại lạ.

“Alo!!” – Triệu Vũ nhấc máy, đầu dây bên kia sau 3 s im lặng cuối cùng cũng lên tiếng.

“Ta là Chiêu Tài, ba của Linh Hy!!”

“A....cháu...cháu chào bác!!”

“Ta có chuyện cần nói ngay bây giờ! Bây giờ cháu có thể gặp ta không??”

“Vâng!!”

“Bây giờ cháu hãy đến nhà hàng Tree Top!”

Triệu Vũ cúp máy, cuối cùng giờ phút mà hắn lo sợ bấy lâu nay cũng đã đến, giờ là lúc đối mặt với trở ngại lớn nhất của chính hắn!!

“Cháu chào bác!!”

“Cháu ngồi xuống đây!!”

“...”

“Chắc cháu cũng biết ta gọi cháu ra vì chuyện gì?”

“Cháu biết!!”

“Vậy ta mong sau này cháu không làm phiền Linh Hy nữa! Hãy để con bé tập trung vào học!”

“Nhưng thưa bác, tại sao chuyện của cháu và Linh Hy lại không thể đồng ý!! Nếu là vì chuyện của chú Dân và cô Hân thì bác sai lầm rồi!! Đó là chuyện của mọi người, còn cháu và Linh Hy không có liên quan, cháu không thể chấm dứt tất cả vì lí do vô lí này được!!”

“Khi mà ta còn nói chuyện 1 cách bình tĩnh, hãy ngoan ngoãn nghe lời!!”

“Cháu xin lỗi, nhưng nếu bác cứ tiếp tục yêu cầu cháu như vậy, cháu không còn lí do gì để ngồi đây nữa!!”

Triệu Vũ đứng dậy, đẩy ghế định xoay người đi thì ông Chiêu Tài đột nhiên đứng lên, giọng nói đanh lại, gần lên từng tiếng:

“Nếu không từ bỏ con bé, ta sẽ đoạn tuyệt tình ba con với nó!! Cháu muốn con bé phải đau khổ khi lựa chọn giữa tình cảm gia đình và tình yêu ư??”

“....”

“Nếu cháu đồng ý từ bỏ con bé, ta sẽ để Bộ Bộ về với ông ta!!”

Triệu Vũ ngập ngừng, cuối cùng hần quay lại:

“Nếu bác thật sự nghĩ cho Linh Hy, tại sao phải làm như vậy!!”

“Làm như vậy là nghĩ cho nó! Ta cho cháu 3 ngày để rời bỏ nó, nếu không thì không chỉ là đoạn tuyệt, ta sẽ làm chuyện gì với Bộ bộ, ta không chắc chắn!!” – Chiêu Tài nói rồi lạnh lùng bỏ đi.

Triệu Vũ trái mặt, hần chưa bao giờ ngờ đến việc Chiêu Tài lại sử dụng chính Bộ Bộ và Linh Hy để bắt hần từ bỏ tình yêu với cô. Hần thật không thể hiểu nữa, rốt cuộc thì yêu 1 người khó như vậy sao? Hận thù lớn hơn tình yêu như vậy sao? Hần chưa hề có được cảm giác yêu ty|ong thật sự từ ai, chỉ đến khi gặp Linh Hy. Chiêu Linh Hy- cô gái đã giữ chặt trái tim hần, vậy mà giờ hần lại phải gạt tay cô ra hay sao? Mọi chuyện của 2 người chỉ mới bắt đầu chưa được 3 tháng, vậy mà bây giờ lại phải như vậy sao?? Chia tay cô?? Hần là người lạnh lùng, là người nhẫn tâm, nhưng tuyệt đối không thể nào nói lời chia tay với cô!!! Thật sự...hần phải làm vậy sao??

Linh Hy vẫn không biết chuyện gì xảy ra, ngày hôm sau cô vui vẻ tươi cười chào ba rồi đi học.

“Quất Khang, rốt cuộc là bảng điểm thông báo như thế nào vậy??”- Linh Hy quay xuống hỏi Quất Khang, hôm nay cô đi học sớm hơn hần, cũng là để xem bảng điểm và kịp thời hạ xuống (chị chơi ăn gian >

Quất Khang đẩy gọng kính tri thức lên, nói:

“Vẫn là Triệu Vũ đứng đầu, 100 trên 100!!”

“Thật là...sao hần thông minh vậy cơ chứ!!”

Linh Hy bĩu môi rồi quay lên, nhưng trong lòng thực sự cũng rất vui mừng, người yêu cô vốn là số 1, luôn là số 1.

Tiếng trống vào lớp vang lên, giáo viên chủ nhiệm bước vào. Linh Hy hướng ánh mắt ra đằng sau mình, Triệu Vũ vẫn chưa đến, rốt cuộc cái tên trời đánh của cô định bỏ học hôm nay hay sao cơ chứ??

Tiết 1 , tiết 2, rồi tiết 3 hần vẫn chưa đến.

Bệnh viện đài bắc.

“Chú Dân, cháu đến rồi!!”

“Không đi học hả cái thằng quỷ này!!”

“Hôm nay cháu không có tâm trạng!!”

“Có phải Chiêu Tài đã đến tìm cháu đúng không? Nếu cháu thật sự yêu Linh Hy, chú sẽ giúp cháu, dù có phải quì xuống xin Chiêu Tài tha thứ!!”

“Vậy cũng không có ích gì đâu chú ạ. Ông ấy còn nói là nếu cháu không từ bỏ Linh Hy, ông ấy sẽ đoạn tuyệt tình ba con với cô ấy!!”

“CÁI GÌ??? Không...không thể như vậy được!!”

“Cháu không thể suy nghĩ được điều gì bây giờ nữa!! Cháu thật sự không muốn rời bỏ cô ấy!!”

Triệu Vũ đau khổ quì sụp xuống, tinh thần hẫng từ hôm qua đến giờ không ổn định chút nào, suy nghĩ về chuyện của Linh Hy, về lời đề nghị của Chiêu tài, thật sự hôm qua trong suy nghĩ của hắn cũng có chút trách móc tình cảm của chú mình và cô Hân Hân, sau đó lại trách chính bản thân mình, nếu 10 năm trước hắn không ương bướng nhận ăn. Đến nỗi bị đau dạ dày phải vào viện, để chú Dân vào chăm sóc, để cô y tá Hân Hân ở lại, thì đến bây giờ, hắn thực sự có thể hạnh phúc với Linh Hy mà không cần lo nghĩ gì nữa không??? Sao yêu và thù khoảng cách đối với người ngoài cuộc lại sâu sắc vậy cơ chứ!!! TẠI SAO????????????

1 ngày, 2 ngày, Triệu Vũ cũng không đến lớp làm Linh Hy lo lắng, rốt cuộc là có chuyện gì mà đi học cũng không đi, gọi điện thoại cũng không nhắc máy, còn chẳng thèm nói với cô 1 câu nào.

“Well I Try To Live Without you!!” Tiếng chuông điện thoại đặc biệt dành riêng cho 1 người vang lên, là Triệu Vũ:

“Tên kia, 3 ngày qua anh đi đâu vậy?? Còn không thèm liên lạc nữa, hại tôi lo muốn chết!!”

“Cô lo cho tôi à??”

Giọng nói của Triệu Vũ ở đầu dây bên kia có chút bất cần, không giống với hắn 1 chút nào!!

“Anh...anh làm sao vậy??”

“Không sao!! Bây giờ tôi muốn gặp cô, hãy đến quán Café Stay!!”

Triệu Vũ lạnh lùng cúp máy, nhưng thực tế đôi bàn tay đang run run, hắn sợ phải đối mặt với cô, đối mặt với người con gái đang nắm giữ trái tim hắn.

Linh Hy vừa nhận được điện thoại, vội vàng đến quán café Stay, trên đường đi cô vội vàng đến nỗi ngã trầy cả chân.

“Ầy, hòn đá chết tiệt!! Sao lại đặt ở đây cản đường mình cơ chứ!! Đã muộn 10 phút rồi, chắc chắn Triệu Vũ sẽ giận!! Kiểu gì cũng cầu chào cho xem!!”

Linh Hy cố gắng không quan tâm đến vết thương đang chảy máu ở chân, vội vàng đến nơi hẹn. Cuối cùng cũng đến, nhưng cô không để ý rằng, máu đã thấm đầy đầu gối, tuy nhiên, ánh mắt và khuôn mặt của Triệu Vũ lại làm cô như mất đi cảm giác đó, chỉ thấy bình yên và hạnh phúc.

“Tên kia, anh trốn đâu 3 ngày vậy??”

“Cô đến rồi à??”

“Đừng đánh trống lảng, trả lời đi!!”

“Tôi ở nhà, hoàn tất 1 số việc!!”

“Vậy chẳng lẽ không cần nói với tôi 1 câu hay sao??”

“Không cần!!”

“Anh....!!” Linh Hy tức giận, cuối cùng là nhớ hắn bao nhiêu, cuối cùng cũng cãi nhau như thế này. “Anh gọi tôi ra có chuyện gì?”

“Bảng điểm đã có đúng không?? Cô thua rồi!!”

“Hừ, thua thì thua, nào, giờ anh yêu cầu gì hãy nói....ừm!!!!” O,O Linh Hy chưa nói hết câu, Triệu Vũ bất ngờ dướn người về phía trước, đặt 1 nụ hôn vào môi cô, làm cô bất ngờ, cảm giác chạm vào môi hắn như chạm vào 1 luồng điện hạnh phúc vậy, hạnh phúc đến nỗi không hiểu sao cô lại khóc nữa!! Chết tiệt, chính là tại vết thương kia.

“Sao lại khóc??” Triệu Vũ rời môi cô ra, trở lại vị trí cũ, lạnh lùng hỏi cô.

Linh Hy lúng túng lắc đầu, không thể nói cô đi vội quá mà ngã, hẳn nhất định sẽ chọc tức cô mất!!

“Tại vì phải động chạm với 1 con lợn nên thế!!”

“À, hóa ra thế!! Tôi hẹn em ra đây là có việc!!”

Triệu Vũ đột ngột ngay đổi cách xưng hô làm Linh Hy đỏ cả mặt, rốt cuộc là có chuyện gì mà lại thay đổi cách xưng hô như vậy cơ chứ??

“Anh....anh....nói đi!!”

“Đến lúc thực hiện yêu cầu của tôi rồi, em đừng hỏi tại sao, chỉ cần em thực hiện thôi!!”

“....”

“Chúng ta chia tay đi!! Từ giờ em đừng tìm tôi nữa!! 2 ngày nữa tôi sẽ đi du học, 3 ngày nghỉ chính là để làm thủ tục du học! Chúc em ở lại mạnh khỏe và tìm được người tốt hơn tôi! Và tôi trong em luôn là tôi của trước kia!! Chào em!”

Linh Hy ngẩn người, Triệu Vũ, anh ta vừa nói gì vậy?? Nói cái gì cơ? Chia tay!! Chia...chia...chia tay sao?

“Anh...Anh đang nói gì vậy??” Linh Hy lắp bắp, sắc mặt tái đi, tai cô ù lại khi nghe thấy câu nói vừa rồi, bản thân vô thức đưa tay lên bẹo má 1 cái, đau?? Không...không đau 1 chút nào.

“BA!!!”- Tiếng tát vang lên, rất thật, rất lắm, đau lắm, nhưng đau hơn là trái tim đang bị vỡ thành nhiều mảnh. Cô ôm mặt, ngược mắt nhìn người trước mặt.

Thời gian dường như đọng lại, gương mặt ấy rất đáng ghét khi trêu chọc cô, nhưng lại vô cùng đáng yêu khi giận dữ cô, gương mặt đấy, sao bây giờ xa lạ như thế cơ chứ!!! Gương mặt lạnh lùng và tàn khốc ấy??? TẠI SAO??

Nước mắt lăn dài trên gương mặt đẹp tựa thiên nga kia làm trái tim hắn nhói đau, rốt cuộc thì cả 2 đã tổn thương, 1 kết cục khiến cả 2 đều tổn thương, mà cũng không tốt cho cả 2. Chỉ là...sẽ khiến cả 2 không cảm thấy có lỗi với những người thân mà thôi, đôi khi trong tình yêu, yêu không phải là cứ ở bên nhau, chia tay cũng không phải là hết yêu.

“Đau không? Đau như vậy thì cũng biết đây là sự thật rồi chứ!! Em bảo trọng, tôi phải về rồi!”

Triệu Vũ quay lưng bước đi, đôi mắt đỏ au, như nhuộm màu đỏ của trái tim đang rỉ máu, hắn bắt giắc đưa tay chạm lên ngực, tim như ngừng đập, ngừng đập vì không thể đập nếu thiếu người con gái đấy!! Đôi bàn tay bỏng rát, khi chính bản thân lại hành hạ gương mặt yêu thương vô vàn đấy, đôi mắt đấy, đôi môi đấy, nụ cười đấy, và trái tim đấy, hắn sẽ đặt cô vào góc sâu thẳm nhất của trái tim, để cô không bao giờ chạm đến được.

Linh Hy nhìn bóng của Triệu Vũ đã khuất xa, vội vàng đứng lên đuổi theo, cuối cùng cũng đuổi được, và chạm được, vào cái lưng ấm áp kia.

“Anh đừng đi!!”

“Cô...cô...”- Triệu Vũ nín thở, cố gắng không để Linh Hy nhận ra rằng mình đang khóc. “Cô còn muốn nói gì nữa!!”

“Chỉ là...” Linh Hy nghẹn giọng lại, cô thực sự không thể nói gì nữa, bờ vai run lên, lần đầu tiên khóc vì 1 người con trai, 1 NGƯỜI CON TRAI, trong chính ngày hôm nay.

“Nếu không còn gì để nói, thì tôi phải về!!”

“Hôm...hôm nay là kỉ niệm 100 ngày...”

Triệu Vũ rùng mình, hẳn...hắn đang làm gì thế này?? 100 ngày hắn và Linh Hy yêu nhau, vậy mà lại nói như vậy trong đúng ngày đặc biệt như vậy!! Có lẽ, tổn thương này, hẳn không thể nào chia sẻ với cô được.

Triệu Vũ vội bước đi nhanh, cố gắng thoát khỏi cô, cô, cô là người con gái ngốc nghếch, mong cô đừng khóc vì hắn thêm 1 lần nào nữa.

“Vân Yên, mình Vũ Vũ đây!!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Linh Hy, nhờ cả vào cậu!!”

“Cậu làm gì thế??”

“2 ngày nữa, mình sẽ đi đến 1 nơi rất xa, có lẽ sẽ không bao giờ quay lại nữa!”

“CÁI GÌ??? NÓI RÕ RA XEM NÀO!!! TRIỆU VŨ!!”

“Nhờ cả vào cậu đấy!!”

Triệu Vũ cúp điện thoại, trái tim hẫng đọng lại rồi.

Linh Hy, em ở lại, bảo trọng.

***~

1 thời gian sau.

“Chương trình thông tin giải trí số 82 xin chào các bạn!! Chà, thời tiết này thật nóng nực phải không!! Trời nóng như lửa vậy!! Ày, sao nó làm tôi nhớ đến bài hát Lửa cháy tình yêu đang xếp hạng 1 trong 2 tuần liên tiếp đúng không?? Hy Hy tôi thật tò mò, Ca khúc Lửa cháy tình yêu này chính là do nữ ca sĩ St viết lời và phổ nhạc, trong buổi họp báo ra mắt mini album ngày 17, đã nói rằng đây chính là kỉ niệm của cô, nào, chúng ta cùng đến với ca khúc Lửa cháy tình yêu qua sự thể hiện của ST!!!”

MC rực lửa nổi tiếng của đài truyền hình khuấy động sân khấu của chương trình Thông tin giải trí, đây là 1 chương trình ăn khách, do MC vừa xinh đẹp vừa duyên dáng dẫn chương trình, cô MC nổi tiếng này có nhiều Fan không kém gì nữ ca sĩ ST, hôm nay có sự xuất hiện của ST, số Fan đã chật kín cả trường quay, thậm chí ban tổ chức phải điều động tất cả nhân viên bảo vệ để chương trình tiến hành quay 1 cách thuận lợi.

“ Tình yêu của chúng ta như ngọn lửa trước cơn cuồng phong

Yếu ớt nhưng không hề run rẩy trước chông gai

Hãy bên em đến khi nào tình yêu chúng ta tràn ngập những bông hoa hồng

Em không thể nào sống thiếu anh

Thời gian qua anh đã ở đâu?

Anh có nhớ đến em?? Nhớ đến tình yêu của chúng ta!!

Có nhớ rằng ở nơi đây ngọn lửa của em vẫn chờ anh

Dù không kiên cường như khi có anh bên cạnh, nhưng sẽ chống chọi để 1 ngày nào đó nhìn thấy mặt trời ấm áp là anh.

Dù không mạnh mẽ như khi có anh bên cạnh, nhưng vẫn bùng cháy vì yêu anh

Dù không hạnh phúc như khi có anh bên cạnh, nhưng em không cô đơn vì trái tim vẫn có anh.

Dù không ấm áp như khi có anh bên cạnh, nhưng em không rét vì có lửa trái tim sưởi ấm.

Trở về bên em, hãy cùng em đi hết con đường tình yêu, anh nhé!!”

(Trích: Entry của ta :”>~)

“Woa!! Bài hát thật tuyệt vời, ST, bài hát này luôn ở chế độ Replay trong Ipod của tôi!!! Bạn thực sự rất tuyệt!!”

MC Hy Hy mỉm cười, dẫn dắt chương trình 1 cách khéo léo, nữ ca sĩ ST mỉm cười, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế khách mời, bên dưới Fan hò hét, reo lên:

“St, St, St!!!”

“I love St, St St!!”

“Chị ST!!!! Chị St!!”

ST mỉm cười, quay xuống vẫy chào với khán giả, Hy Hy cầm tập giấy lên trước mặt, vui vẻ phỏng vấn trực tiếp ST.

“Xin chào ST!! Theo chúng tôi được biết, bạn bây giờ là 1 trong 10 nữ ca sĩ có ảnh hưởng nhất đến bảng xếp hạng Music Idol của Châu Á, trong khi mới lập nghiệp được hơn 1 năm, bạn nghĩ sao về điều này!!”

“Tôi cảm ơn khán giả, nhà báo, công ty của tôi đã tạo điều kiện để tôi có cơ hội phát triển tài năng.”

“Ày, thực sự những câu hỏi như thế này, Hy Hy tôi không thích thú lắm, ST, chúng ta đi vào 1 chút về đời tư của bạn, có được không!!”

“...”

“Động lực nào khiến cho bạn tiến vào thế giới giải trí!”

“Yêu!!”

“Yêu!! Đó là ai vậy? Bạn có thể bật mí cho chúng tôi được không?”

“Serect make a woman woman!!”

ST mỉm cười trả lời, câu nói này là trog bộ truyện thám tử lừng danh Conan mà cô thích nhất.

“Bí mật làm nên 1 người phụ nữ thực sự ư?”

“Đúng vậy!!”

“Vậy bài hát lửa cháy tình yêu, là bạn viết dành cho ai?”

“Người tôi yêu!!”

“Chắc chắn chúng tôi không thể nào biết được anh chàng đó là ai rồi! Nhưng nghe có vẻ bạn và người đó đã chia tay!”

“Có lẽ vậy?”

“Có lẽ??”

“Yêu nhau nhưng không ở bên nhau mà thôi!!”

Hy Hy tái mặt, tay cầm micro run run, nhưng vẫn ngượng ngừng phỏng vấn tiếp, những câu hỏi dành cho ST và câu trả lời, đều làm MC mệt mỏi.

**

Tổng công ty Triệu thị.

“Thư kí Dương, tôi đã hẹn tổng tài Triệu vào 10h, tôi có thể vào được chứ!!!”

“Vâng!! Mời anh!!”

Quất Khang vui vẻ bước vào phòng tổng tài, trên tay cầm tạp chí People.

“Triệu Vũ, xem báo hôm nay chưa!!”

“Quất Khang, cậu làm ăn kiểu gì vậy? Tại sao lại để mình lên báo, mình đã nói bao nhiêu lần rồi, từ chối tất cả các cuộc họp báo cơ mà!!”

“Cậu lo gì chứ!! Ở đây chỉ viết là tổng tài của Triệu Thị, chứ làm gì có tên tuổi cậu ở đây!!”

“Ờ báo này viết vớ vẩn thật đấy!!”

“Này, báo thế giới mà cậu dám nói thế à? Đây là People, People đấy!! Haha, thật là tự hào, quen được 1 tổng tài mà người ta bảo trẻ tuổi, đẹp trai, lại lạnh lùng cuốn hút, a ha, còn gì nữa nhỉ, Tổng tài, chàng trai cấp kim cương)~)~ Ôi Quất Khang mình thật hạnh phúc khi được làm bạn với cậu đấy!!”

“Quất Khang, cậu nói hơi nhiều lời thừa rồi đấy!!”

“Là tờ báo này nói!!”

“Cậu có muốn trừ lương không??”

“Ày, bạn bè mà!! Cậu làm gì mà nóng tính thế!!”

“đếm đến 3, còn không biến ngay khỏi đây, cậu sẽ trừ 10% tiền lương tháng này, và 20% hoa hồng trong năm!!”

“Này này!! Mình đến là nói về bước hoạt động lần này khi trở lại đài bắc mà cậu đuổi mình thì cậu sẽ mất 50% tiền lãi đấy!!”

“Nói đi!!”

“Ngày mai chúng ta phải đến cắt băng khánh thành ở chi nhánh con!”

“Được!! Mình sẽ đi!!”

“À, mình đã mời MC Hy Hy, Mc nổi tiếng trong làng giải trí để dẫn chương trình lễ khánh thành, cậu thấy thế nào?? À, cả 1 cô ca sĩ ST nữa, nghe nói cô ta là người phụ nữ kim cương đấy!! Haha, xem ra có lẽ cậu hợp với cô ta đấy!!”

Triệu Vũ đang cầm chiếc bút trên tay, bất giác đánh rơi xuống, cái tên thân quen đấy lại càn quét trái tim đang ngủ yên của hắn 1 lần nữa, 1 lần nữa!!

Ngày mai là tròn...tròn...

Buổi lễ khánh thành chi nhánh S tập đoàn Triệu Thị.

Hậu Trường.

“ST, nghe nói lần này tổng tài của Triệu Thị đích thân đến dự đấy!! Cậu cảm thấy thế nào!!”

“Này, không phải cậu đang phỏng vấn mình đấy chứ, MC Hy??”

“Ày, mình không muốn có thêm anti fan đâu!! Thật là, chỉ hỏi có 1 câu mà cậu không thích, trang cá nhân của mình đã đầy áp lời **** mắng thậm tệ rồi!!”

“Hy Hy, cậu khác quá!! So với 2 năm trước đây, khác thật!!”

“Sao?? Bây giờ mình không dịu dàng bằng lúc trước à??”

“Cái mình nói khác, chính là ở vấn đề giới tính đấy!! Haha!!”

“ST, cậu dám nói mình thế à??” Hy hy đỏ mặt, lập tức giả giọng, ST nhìn cô mỉm cười, cũng may lúc đấy có tiếng người gọi, nếu không chắc chắn ST đã bị Hy Hy xử đẹp rồi!!

“ST, cậu mới là người thay đổi!!”

Hy Hy vỗ vai, thì thầm nói rồi tiến lên sân khấu.

“Xin chào các bạn!!” Cô khởi động sân khấu bằng giọng nói vô cùng nhiệt huyết, cô hướng ánh mắt về phía khán giả, bất chợt, ánh mắt như đông cứng lại khi nhìn thấy 1 người.

Hy Hy run rẩy, nhìn thẳng vào người đó, người đó, là....

“Sau đây là tiết mục của ca sĩ ST dành tặng cho buổi lễ!!”- Hy Hy vội vàng mời ST lên để che dấu thái độ của bản thân mình.

“Hy Hy, cậu sao vậy!!”

“ST, hãy nói hết tâm sự của cậu trên sân khấu hôm nay đi!!”

“Tại sao?”

“Mình không thích cậu nữa rồi, cậu phải thực hiện lời thề chứ!!”

“Lời thề??”

“Ày, trước khi cậu debut, cậu chẳng bảo nếu nổi tiếng, và mình không thích cậu nữa, cậu sẽ nói hết tâm sự của mình cho Fan biết hay sao??”

“Cậu...đã hết vấn đề về giới tính rồi hả, VÂN YÊN!!”

“ST, gọi mình là Vân Yên cũng đúng, vốn là thích cậu nên mới đặt nghệ danh là Hy Hy, giờ không thích nữa rồi!! Mau lên đi!!”

ST bị Vân Yên đẩy, bước lên sân khấu vội vã, ánh mắt hướng về phía trước khán giả.

“Xin chào các bạn! Hôm nay xin cảm ơn các bạn đã đến dự lễ khánh thành của chi nhánh S. Thực ra hôm nay tôi có đôi lời muốn nói với các bạn, trước khi tiến hành khai trương.”

“ST!! ST!! ST!!!”

Tiếng Fan hò hét ầm ĩ, Triệu Vũ quay lại đằng sau. Thấy 1 tập đoàn Fan cuồng cầm băng rôn, khẩu hiệu, chán nản quay lên, thì thầm với Quất Khang.

“Mình ngủ 1 lát, bao giờ đến mình, gọi mình!!”

“Các bạn, thật ra biệt danh của tôi, gắn bó với kỉ niệm của tôi. ST là viết tắt của Stay, là bài hát mà tôi rất yêu thích!! Stay cũng là nơi tôi kết thúc 1 tình yêu đầu tiên, và cũng là tình yêu cuối cùng.

Tôi, trước khi biết anh ấy, chỉ là 1 tiểu thư Chiêu của Bộ trưởng giáo dục chơi bời, không để ý đến học hành, thậm chí còn có tính côn đồ.

1 ngày, tôi gặp anh ấy, câu đầu tiên tôi nói với anh ấy là: Đưa tiền đây!

Nghĩ lại cũng thấy thật buồn cười, câu đầu tiên anh ấy nói với tôi là: Cô là cướp à!!

Đúng, em là cướp, em đã cướp được trái tim anh, nhưng lại bị anh tóm lại, và giành lại trái tim mà em đang ủ ảm trong tình yêu của chúng ta!

Chúng ta chia tay khi tròn 100 ngày yêu nhau, thật là buồn cười, 100 ngày mà đã làm em hơn 2 năm qua không thể có ai khác trong tim.

Hình ảnh của anh thật lớn!

Hôm nay cách hôm ấy 2 năm 8 tháng 27 ngày. Tròn 1000 ngày xa nhau.

Anh có nhớ anh đã nói gì với em không?

Nếu em thành công với ước mơ của mình, anh sẽ phải thực hiện 1 yêu cầu của e.

Yêu cầu của anh, chúng ta chia tay, em đã thực hiện.

Anh à, 1000 ngày qua, em luôn theo dõi anh, luôn nhìn về phía anh, luôn yêu anh!!

Và thời gian làm cho em cảm thấy rằng, tình yêu và thù hận không thể xâm phạm đến nhau.

Bộ bộ đã lớn rồi, và cuối cùng, Bộ Bộ cũng giành được trái tim của MC Hy – Vân Yên.

Ba em và chú Dân, không còn ghét nhau như trước nữa.

Vậy tại sao em với anh lại không thể đối diện với tình cảm thật của bản thân mình?

Đến lúc anh thực hiện lời hứa với em rồi!!

Yêu cầu của em là, hãy cướp trái tim em 1 lần nữa, để em có thể theo tên trộm đã cướp trái tim em suốt đời!!”

“Linh Hy, em thật ngốc!!”

Cả sân khấu ngạc nhiên khi Triệu Vũ từ dưới tiến lên trên, trên tay anh cầm 1 hộp nhẫn.

“Anh...!!”

Gương mặt...Gương mặt của anh...Gương mặt của 1000 ngày xa nhau, 100 ngày yêu nhau.

Vẫn như cũ.

Tình cảm ấy, vẫn là tình cảm ấy!!

“Anh là tên cướp giỏi đấy chứ!! Cướp được trái tim em, cướp được trái tim của nữ ca sĩ ST nổi tiếng!!”

“Anh....”

Cô vẫn không tin rằng, người mà cô chờ đợi trong 1000 ngày, lại đang quì trước mặt cô.

“Em có thể theo tên cướp này trọn đời được không?”

Hắn mỉm cười, quì xuống, đặt hộp nhẫn lên tay cô.

“Anh là tên cướp tồi!!”

“Thế em chỉ cho anh cướp tình yêu của em thôi ư? Anh còn muốn cướp cả em về làm vợ nữa!!!”

“Ừ, CƯỚP ĐI, CHO CƯỚP ĐẤY!!”

_____The End_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuop-di-cho-cuop-day>